

**Θα υπάρξει και τέταρτο
και πέμπτο Μνημόνιο**

ΣΕΛΙΔΑ 16

**Οι καπιταλιστές
εξακολουθούν να
μην πληρώνουν τις
ασφαλιστικές εισφορές
στο ΙΚΑ**

ΣΕΛΙΔΕΣ 8-9

**Πλήρης
ευθυγράμμιση με το
αντιμεταναστευτικό
πλαίσιο**

ΣΕΛΙΔΑ 9

**Μάχη για τον
έλεγχο της αστικής
παραπληροφόρησης**

ΣΕΛΙΔΑ 11

Παλαιστίνιος απεργός πείνας

**Ανά πάσα στιγμή μπορεί
να πεθάνει!**

ΣΕΛΙΔΑ 5

Συρία

**Αμυδρές οι ελπίδες για
προσωρινή εκχειρία**

ΣΕΛΙΔΑ 4

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

αρ. φύλλου 858 - 20 Φλεβάρη 2016

www.eksegersi.gr

**Μένουν μόνο οι τελευταίες πινελιές
για να πάει στη Βουλή
το αντιασφαλιστικό έκτρωμα**

ΝΑ ΜΗΝ ΤΟΥΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ

Scripta... Verba...

Η κόκκινη κλωστή μας είναι να υλοποιήσουμε τη συμφωνία και να ολοκληρωθεί το ταχύτερο δυνατόν η αξιολόγηση, για να ακολουθήσει η συζήτηση για το χρέος.

Γιάννης Δραγασάκης

Πάντα ακριβολόγος ο αντιπρόεδρος, δεν μιλά για «κόκκινες γραμμές», αλλά για μια «κόκκινη κλωστή», που είναι η υλοποίηση του Μνημονίου, ανεξάρτητα από το περιεχόμενο της υλοποίησης.

Η ακατάσχετη εκλογολογία είναι μέρος αυτού του σχεδίου. Και δεν πρόκειται να τους βγει. Η κυβέρνηση είναι εδώ για να συγκρουστεί με το κατεστημένο και η κοινοβουλευτική μας ομάδα, όσο βιώνει αυτόν τον πόλεμο, γίνεται σαν σκληρή γροθιά.

Αλέξης Τσίπρας

Μια σκληρή γροθιά καλείται να ψηφίσει ένα δρακόντειο νομοσχέδιο, που διαλύει την Κοινωνική Ασφάλιση. Για να μη γίνουν εκλογές, όπως λέει ο επικεφαλής της.

Εάν κλείσουν τα βόρεια σύνορα και μείνει η Ελλάδα για περισσότερο από ένα 24ωρο με τους πρόσφυγες στην επικράτεια της, τότε θα αλλάξει ραγδαία και η ενδοιαστική της να δεχτεί ευρωπαϊκή βοήθεια.

Σεμπάστιαν Κουρτς (ΥΠΕΞ Αυστρίας)

Η κυνική ιμπεριαλιστική λογική (ένα βήμα από το ναζισμό) πάντοτε ανθούσε στην Αυστρία.

Υποβλήθηκε σήμερα υπόμνημα με τα αιτήματα των αγροτών, ενώ υπήρξαν και άλλα τις προηγούμενες ημέρες. Είναι θετικό το ότι άρχισαν να ανταποκρίνονται οι αγρότες που κινητοποιούνται στην πρόσκληση του Πρωθυπουργού για διάλογο.

Βαγγέλης Αποστόλου

Η χαρά δεν κρυβόταν, η πολιτική πρόβλεψη απουσίαζε. Ακολούθησαν τα μινιελίκια.

Με οδύνη διαπίστωσα, μέσα από την εμπειρία του 2015, ότι πολλές από τις επιλογές τότε του Α. Τσίπρα δεν εκπορεύονταν από στάση αρχής και αναφορά σε αξίες, αλλά καθαρά από κομματικό και προσωπικό οπορτουניσμό.

Ζωή Κωνσταντοπούλου

Αυτή πασχίζει να μας πείσει ότι ήταν αφελής, μπας και γλιτώσει από την κατηγορία της συνυπευθυνότητας.

Είπα στους αγρότες «να διαδηλώνετε συνεχώς, να μας ρίξετε, να ρίξετε την κυβέρνηση, για να φανεί στην Ευρώπη ακριβώς αυτή η κτηνωδία των χρηματοκοπιτών που βρίσκονται στις Βρυξέλλες, για να δουν ότι η Ελλάδα βρίσκεται σε συνθήκες καταστροφής».

Κώστας Ζουράρις

Καλά, αυτός δεν παίζεται!

ΡΙΠΕΣ

Πήγαμε στην ΕΕ και φάγαμε πόρτα, δήλωσε ο Δραγασάκης ♦ Πας ποτέ σε κυριλέ κωλόμπαρο χωρίς γραβάτα; ♦ Επειδή ο Δραγασάκης μοστράρεται για σοβαρός, καλά θα κάνει ν' αφήσει το δούλεμα ♦ Τι περίμεναν δηλαδή; ♦ Οτι θα τους έλεγαν οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές «σεβόμαστε πλήρως τη λαϊκή ευθυμιογία, παρακαλούμε πείτε μας τι θέλετε»; ♦ Είπαμε, παιδική χαρά, αλλά όχι και τόσο ♦ Μια που θυμηθήκαμε τον χαρακτηρισμό που πρώτη αυτή η εφημερίδα προσέδωσε στην παρέα του Μαξίμου ♦ Κορυφαία η ατάκα Τσίπρα, όπως ετεροχρονισμένα μας την παρέδωσε η τέως πρόεδρος Ζωή ♦ «Αμα θέλω να τους τρελάνω όλους, θα κάνω εσένα Πρόεδρο της Βουλής!» ♦ Την έκανε και τους τρέλανε όλους ♦ Με πρώτους τους συριζαίους! ♦ Κανονική παιδική χαρά ♦ Αλλά και η τέως πρόεδρος Ζωή ας μην το παίζει αθώα παιδούλα που την εξαπάτησε

ο πονηρός όφης Αλέξης ♦ Αυτά είναι για τη βιβλική μυθολογία, όχι για πολιτικές ίντριγκες μεταξύ κωλοπετωμένων οπορτουניστών ♦ Προς Βαγγέλη Αποστόλου, πλατεία Βάθη ♦ Σου πέρασε ποτέ από το μυαλό πως αυτό που ονόμασες «αμαύρωση του αγροτικού κινήματος» θα καταγραφεί ως τίτλος τιμής γι' αυτό το κίνημα; ♦ «Ασιχτίρ, μαλάκα» ♦ Αγρότης σε ΜΑΤατζή, που πήγε να το παίξει μάγκας, τις έφαγε και οι ίδιοι οι αγρότες τον γλίτωσαν από τα χειρότερα ♦ Και το μαλακογούρουνο γύρισε με σκυμμένο το κεφάλι στην αγέλη των υπόλοιπων γουρουνιών ♦ Τρακτέρ απλώς για παρέλαση και με εγγύηση στην κυβέρνηση ότι απλώς θα παρελάσουν και θα φύγουν! ♦ Μπορεί να αποτύχουμε, αλλά το Diem25 είναι ο μόνος λόγος που με κάνει να ξυπνώ με ενέργεια το πρωί, δήλωσε ο Γιάννης (με ένα νι) ♦ Θα βρεθούν άνθρωποι που θα πληρώσουν για να έχει ευχά-

ριστα ξυπνήματα αυτός ο τυπάκος; ♦ Δεν το νομίζουμε ♦ Δεν νομίζουμε ότι κάνει ανοίγματα στους Τσιπραίους ο σαμουράι Βυγον, που τάχθηκε υπέρ της κυβερνητικής πολιτικής για τις τηλεοπτικές άδειες ♦ Το άχτι του για τους καναλάρχες που τον έβαψαν βγάζει ♦ Αν και στην αστική πολιτική ποτέ δεν ξέρεις ♦ Η διαπλοκή βιώνει τις τελευταίες μέρες της εξουσίας της», δήλωσε ο Τσίπρας ♦ Η διαπλοκή το ξέρει; ♦ Τι πέτυχε ο Κούλης με το εξώδικό του; ♦ Να κάνει μια πρώτης τάξης διαφήμιση του Τράγκα ♦ Ο οποίος εξακολουθεί να τον βρίζει, αλλά... με σιλ ♦ Η Τρέμη, που συνεχώς αποκαλούσε τα τρακτέρ «τανκς», τάχαμου κατά λάθος, ποιον ακριβώς εξυπηρετούσε; ♦ Τους αγωνιζόμενους αγρότες ή την προπαγάνδα του Μαξίμου; ♦ «Τρακόδες χιλιάδες αγροτών δεν είναι μόνο αυτοί που είναι στους δρόμους» ♦ Το είπε ο Κουρουμπλής ♦ Τόσα χρόνια στον ΣΥΡΙΖΑ πε-

ρίμενε με πόνο πότε θα φτάσει η στιγμή να μιλήσει τη γλώσσα που έμαθε στο ΠΑΣΟΚ ♦ Να επικαλεστεί τη «σωπηλή πλειοψηφία», ρε παιδί μου ♦ Σύμφωνα με τον υφυπουργό Μπαλάφα, τα αγροτικά μπλόκα τα προκάλεσαν οι... φρασουλάδες της Μανωλάδας! ♦ Ξεπέρασε και τον Γεωργαλά της χούντας ♦ Φταίει ο διαμαρτυρόμενος απλήρωτος, υποψήφιος άνεργος που διαμαρτυρόταν έξω από τα κεντρικά του ΣΥΡΙΖΑ ♦ Διότι απεκάλεσε το στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ σκέτα «ρε» ♦ Σωστός θα ήταν αν έβαζε και το απαραίτητο συμπλήρωμα του «ρε» ♦ Προβοκάτσια, συκοφαντία, κακοφτιαγμένη μάλιστα ♦ Χρησιμοποιεί, ρε, ο Μελισσανίδης τέτοια γλώσσα; ♦ «Όταν της έστρωσα κόκκινο χαλί στο υπουργείο δεν μου είπε τέτοια πράγματα» ♦ Ο Καμμένος «σφάζει» με άσφογο σιλ τη Ζωή ♦ Η οποία τρελαινόταν να της κάνουν «παρουσιάστε» τα στρατά ♦ Πού να το φανταζόταν κι αυτή... ♦

ΕΠΙΤΟΥΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Κ Κάποιες συριζαίες φεμινίστριες ενοχλήθηκαν επειδή η σύζυγος του Τσίπρα εμφανίστηκε στο Ιράν με μαντίλι στο κεφάλι της. Εμάς δεν μας ενόχλησε το μαντίλι (σε τελευταία ανάλυση δεν είναι έγκλημα να σέβεσαι τα έθιμα μιας χώρας, έστω κι αν διαφωνείς μ' αυτά), αλλά η ίδια η παρουσία της. Που δεν επιβλήθηκε από κανένα πρωτόκολλο (οι ιρανοί επίσημοι δεν εμφανίστηκαν με τις συζύγους τους), αλλά μάλλον από την τουριστική περιέργεια της κ. Μπαζιάνα. Όσο για τις φωτογραφίες με τα διάφορων χρωματισμών μαντίλια, διανεμήθηκαν από το γραφείο Τύπου του πρωθυπουργού. Επομένως, αν η κ. Μπαζιάνα θέλει να διεκδικήσει ρόλο «πρώτης κυρίας», θα πρέπει να είναι έτοιμη να αντιμετωπίσει και την πολεμική που αυτός ο ρόλος περιλαμβάνει. Μονά-ζυγά δικά της δε γίνεται.

Κ Πέσε Τσίπρα να χαρούμε. Αυτό είναι το μότο που

επαναλαμβάνει χαιρέκακα ο Πρετεντεράκος. Απαντώντας σε όσους καλούν την αντιπολίτευση να στηρίξει την κυβέρνηση στα ζόρια που περνάει, αφού σημειώσει ότι η κυβέρνηση δεν επιδιώκει συναίνεση, καθώς βρίζει συνεχώς την αντιπολίτευση, καταλήγει: «Τι μένει, λοιπόν; Μένει το Σύνταγμα. Ο,τι προβλέπει το Σύνταγμα. Και μόνο το Σύνταγμα. Τα υπόλοιπα είναι αυτονόητα. Έχω την εντύπωση ότι "τα χρήσιμα κορόιδα" τελείωσαν το καλοκαίρι». Μ' άλλα λόγια, πρώτα να παραιτηθεί ο Τσίπρας και μετά να επιδιωχτεί ο σχηματισμός ευρείας μνημονιακής κυβέρνησης από την παρούσα Βουλή. Κάτι σαν την κυβέρνηση Παπαδήμου.

Κ Κατηγορία Τσίπρα προς εκείνους που αποχώρησαν από τον ΣΥΡΙΖΑ: «Δεν γίνεται να μπουκάρουν στα γραφεία του ΣΥΡΙΖΑ παριστάνοντας τους αγανακτισμένους αγρότες, και μάλιστα μαζί με

χρυσαιγίτες». Δεν είναι μόνο η βρομιά κατά των «πρώην συντρόφων». Είναι και η αναβίωση της θεωρίας των «δύο άκρων». Την εμπνεύστηκε ο Καραμανλής ο πρεσβύτερος («αριστεροχουντισμός»), την αναβίωσε ο Σαμαράς, τώρα την αναβιώνει ο ΣΥΡΙΖΑ. Η ειρωνεία: ο Σαμαράς ενέτασσε στο ένα «άκρο» τον ΣΥΡΙΖΑ. Ο ΣΥΡΙΖΑ, ως κυβερνητικό-μνημονιακό κόμμα πλέον, εντάσσει όσους αποχώρησαν από τις γραμμές του μετά την υπογραφή του τρίτου Μνημονίου!

Κ Ο σημαντικός Νίκος Μουζέλης, σοσιαλδημοκράτης μέχρι το κόκκαλο και άνθρωπος με δεσμούς με την ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία, ζητά από τη μνημονιακή αντιπολίτευση να σκεφτεί «το συμφέρον της χώρας», να «αποφασίσει μια μη κομματική εθνική στρατηγική» και να «στηρίξει ξανά τον Τσίπρα», «χωρίς ουσιαστικά ανταλλάγματα». Οι απόψεις του δημοσιεύτηκαν

με τη μορφή άρθρου στο μεγάλο κυκλοφορία σαββατιάτικο φύλλο των «Νέων». Κατά τα άλλα, η «διαπλοκή» πασχίζει... να γκρεμίσει τη συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου!

Κ Στην αναβροχιά καλό είναι και το χαλάζι. Ετσι σκέφτηκε ο Παναγιώτης Λαφαζάνης και αποφάσισε να εμφανιστεί σε «λάιφσταϊλ» μεσημεριανό δικό ενός κάποιου Μένιου (το επώνυμό του, συγγνώμη, αλλά δεν το θυμόμαστε). Μιλάμε για γνήσιο trash μεσημεριανό, που αποφάσισε να ασχοληθεί και με... πολιτικά θέματα. Κρί-

μα που δεν έστειλε δελτίο Τύπου να ενημερώσει για την εμφάνισή του, για να μπορέσουμε κι εμείς να παρακολουθήσουμε την παρέμβασή του στο σύστριγγλο του Μένιου....

Κ Καμπάνια με τίτλο «Έχουμε έναν κόσμο να αλλάξουμε» #MaziNikame ξεκίνησε το ΚΣ της Νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ, υπό την εμπνευσμένη καθοδήγηση του Ιάσονα Σχινά-Παπαδόπουλου. Τι το 'θελαν το πρώτο μέρος; Αρκούσε το δεύτερο: «Μαζί Νικάμε», διορίζομαστε, χτίζουμε την καριέρα μας!

“

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Εμείς δεν επιλέξαμε πόλεμο λάσπης (σ.σ. εναντίον των αγροτών). Καταλαβαίνουμε ότι οι άνθρωποι είναι πεισμένοι αφορήτα μετά από πέντε χρόνια σκληρής λιτότητας. Είμαστε ανοιχτοί σε διάλογο μαζί τους, ώστε να διασφαλιστούν σοβαρές βελτιώσεις. Δεν μπορούμε όμως να παραβλέψουμε ότι κάποιοι προσπαθούν να χειραγωγήσουν αυτά τα κινήματα και να τα σύρουν σε γραμμή αδιαλλαξίας.

Αλέξης Τσίπρας

”

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

20/2: Ημέρα κοινωνικής δικαιοσύνης 20/2/1973: Βόμβες (ΕΑΝ) σε αυτοκίνητα ξένων αποστολών (Παλαιό Φάληρο) 20/2/1973: Καταδίκες δύο μελών ΑΑΑ 20/2/1974: Συλλήψεις 35 ηγετικών στελεχών ΚΚΕ 20/2/1977: Βόμβα στην αποθήκη προϊόντων Στασινόπουλου (ΕΛΑ) 20/2/2000: Ο υπαστυνόμος Θωδωρής Χαλουλάκος πυροβολεί και αφήνει παράλυτο τον 18χρονο μαθητή Σωτήρη Κατσιώτη 21/2: Ημέρα μητρικής γλώσσας, ημέρα ξεναγών, Μπαγκλαντές: Ημέρα μαρτύρων (1952) 21/2/1972: Οκτώ μέλη της RAF με μάσκες καρναβαλιού παίρνουν 285.000 μάρκα από την Τράπεζα Παρακαταθηκών και Δανείων 21/2/1973: 4.000 φοιτητές της Νομικής εξεγείρονται κατά της δικτατορίας 21/2/1973: Βόμβα (ΕΑΝ) στο Καλαμάκι 21/2/1985: Εκτέλεση

εκδότη «Απογευματινής» Νίκου Μομφεράτου και οδηγού Γιώργου Ρουσέτη (17Ν) 22/2: Ινδία: Ημέρα μητέρας 22/2/1972: Βόμβες (ΙΡΑ) σκοτώνουν επτά αξιωματικούς (Αγγλία) 22/2/1977: Βόμβα σε κατάσταση ΠΕΣΙΝΕ (ΕΛΑ) 22/2/2008: Νεκρός ο Σουδανός Abdukarim Yahya Idris από ξυλοδαρμό τριών αστυνομικών (Ομόνοια) 23/2: Ημέρα κατάποσης σπαθιών, Γουιάνα: Ημέρα δημοκρατίας (1970), Μπρουνέι: Εθνική γιορτή, Λευκορωσία, Ουκρανία, Ρωσία: Ημέρα υπερασπιστών πατρικής γης, Τατζικιστάν: Ημέρα στρατού 23/2/1918: Ίδρυση Κόκκινου Στρατού 23/2/1974: Τέσσερις βόμβες στο εργοστάσιο «Dow» (Λαύριο), νεκροί δύο πυροτεχνουργοί, καταγγέλλεται σαν προβοκάτσια παρακρατικών Πλεύρη και Φαρμάκη 23/2/1992:

Θάνατος Μάρκου Βαφειάδη 23/2/1993: Χτύπημα ΔΟΥ Χαλανδρίου (17Ν) 24/2: Εσθονία: Ημέρα ανεξαρτησίας, Γκάνα: Ημέρα απελευθέρωσης (1966), Μεξικό: Ημέρα σημαίας, Ρουμανία: Γιορτή άνοιξης, Ταϊλάνδη: Ημέρα καλλιτέχνη 24/2/1972: Καταδίκη πέντε μελών ΚΚΕ 24/2/1977: Σύλληψη ακροδεξιών βομβιστών Κακαβά (4η Αυγούστου) και Καλέντζη (Νέα Τάξις) με οπλοστάσιο 24/2/1993: Εξουδετέρωση δύο βομβών (ΕΛΑ-1η Μάη) σε κτίρια ΕΤΒΑ και ΕΤΕΒΑ 25/2: Φιλιππίνες: Ημέρα δύναμης λαού 26/2: Πρωτοχρονιά Κινέζων, Κουβέιτ: Ημέρα απελευθέρωσης (1991) 26/2/1992: Πρώτη χρήση τηλεχειρισμού (ΕΛΑ-1η Μάη) σε χτύπημα λεωφορείου διμοιρίας ΜΑΤ, δεκαεννιά αστυνομικοί και δύο περαστικοί τραυματίες.

Αμυνα Κούλη μπροστά στην προοπτική της οικουμενικής

Τους πρεσβευτές των 27 κρατών-μελών της ΕΕ κάλεσε σε πρόγευμα ο Κούλης, με σκοπό όχι τη γνωριμία (δεν είναι δα και άγνωστος στην πολιτική πιάτσα), αλλά την αποστολή μηνύματος στις ιμπεριαλιστικές πρωτεύουσες ότι δεν είναι διατεθειμένος να βοηθήσει τον Τσίπρα, είτε ψηφίζοντας νομοθετήματα όπως το Ασφαλιστικό είτε συμμετέχοντας σε μια οικουμενική κυβέρνηση. Οι διαρροές που έγιναν από τη Συγγρού, αμέσως μόλις τελείωσε το πρόγευμα με τους πρεσβευτές, δείχνουν την αγωνία του μητσοτακικού.

Οι διαρροές έλεγαν πως ο Μητσοτάκης περίμενε πίεση από τους ομολόγους του στο ΕΛΚ, από την παρθενική του κιόλας εμφάνιση στο φόρουμ κορυφής των ευρωπαίων συντηρητικών ως πρόεδρος της ΝΔ. Γι' αυτό και φώναξε τους πρεσβευτές για να τους περάσει ένα διπλό μήνυμα.

Πρώτο, ότι δεν είναι διατεθειμένος να αποδεχτεί «μια λειτουργία του πολιτεύματος με δύο πλειοψηφίες. Την πλειοψηφία για τα δύσκολα νομοσχέδια και μια άλλη, διαφορετική πλειοψηφία για τις επιθυμίες και τις επιδιώξεις της συγκυβέρνησης». Ο Μητσοτάκης υπενθύμισε ότι το καλοκαίρι η ΝΔ ψήφισε το Μνημόνιο και τους πρώτους νόμους με τα προαπειλούμενα, στη συνέχεια όμως -παρά τις περι του αντιθέτου διαβεβαιώσεις του- ο Τσίπρας οδήγησε τη χώρα σε εκλογές αποβλέποντας μόνο στη δική του νίκη.

Δεύτερο, ότι δεν προκρίνει τη λύση μιας οικουμενικής κυβέρνησης με τη συμμετοχή της ΝΔ και του ΣΥΡΙΖΑ, ακόμα και χωρίς τον Τσίπρα στην πρωθυπουργία. Αν ο Τσίπρας δεν μπορεί να τα καταφέρει μόνος του, τότε ας πάει σε εκλογές. Σύμφωνα πάντα με τις διαρροές της Συγγρού, όταν ρωτήθηκε αν η ΝΔ επιδιώκει εκλογές, ο Μητσοτάκης απάντησε ότι «δεν συμμετέχουμε στη συζήτηση περί εκλογών, που άλλωστε προκαλείται από στελέχη της συγκυβέρνησης», και παρέπεμψε στις δηλώσεις Καμμένου και άλλων κυβερνητικών στελεχών.

Γιατί ο Μητσοτάκης προεξοφλεί ότι θα δεχτεί πιέσεις από τη Μέρκελ και άλλους ευρωπαίους συντηρητικούς να βοηθήσει την κυβέρνηση να περάσει τα δύσκολα νομοσχέδια; Γιατί ξέρει πως σκέφτονται και γιατί τα πρώτα μηνύματα θα πρέπει να του τα έχει φέρει η αδερφή του που ταξίδευσε πρόσφατα στο εξωτερικό και είχε επαφές με παράγοντες των Βρυξελλών και ευρωπαϊκών κυβερνήσεων. Οι ιμπεριαλιστές ηγέτες αδιαφορούν για τις ιδιαίτερες ανάγκες των ελληνικών αστικών κομμάτων. Το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι να προχωρήσουν τα μνημονιακά

μέτρα, ώστε να υπάρχει μια σχετική πολιτική σταθερότητα στην αποικία τους και να μπορούν να την αρμέγουν ανενόχλητοι. Κάθε αναταραχή (και οι εκλογές θεωρούνται αναταραχή, λόγω της αβεβαιότητας που τις συνοδεύει) αντιστρατεύεται αυτό το στόχο τους. Από τον περασμένο Ιούλη θεωρούν ότι σ' αυτή τη φάση ο Τσίπρας είναι «ο άνθρωπός τους» στην Ελλάδα, γι' αυτό και του «έδωσαν την ευχή τους» να κάνει τις εκλογές του Σεπτέμβρη, μολονότι γνώριζαν ότι αυτό ήταν πισώπλατο χτύπημα για τη ΝΔ. Απαιτούν, λοιπόν, η ΝΔ να εξακολουθήσει να στηρίζει την πολιτική της κυβέρνησης (που άλλωστε δεν είναι δική της, αλλά της έχει επιβληθεί από τους ίδιους), ανεξάρτητα αν αυτό θα είναι αντίθετο στο κομματικό συμφέρον της ΝΔ.

Οι ίδιες πιέσεις είχαν ασκηθεί και στον Σαμαρά μετά το Μάη του 2010, όταν ο Παπανδρέου υπέγραψε το πρώτο Μνημόνιο.

Ο Σαμαράς τότε επινόησε τα «Ζάπεια», με τα οποία υποτίθεται ότι παρουσίαζε εναλλακτικές λύσεις για την επίτευξη των στόχων του Μνημονίου. Αποδεχόταν τους στόχους, υποστήριζε όμως ότι έπρεπε να αλλάξει το «μείγμα» της εφαρμοζόμενης πολιτικής. Αυτό ήταν σκέτη μπουρδολογία. Ο Σαμαράς άντεξε στην πίεση για περίπου ενάμιση χρόνο. Όταν Μέρκελ και Σαρκοζί «καθάρισαν» τον Γιωργάκη στις Κάννες, δεν είχε άλλη λύση από το να συμμετάσχει στην κυβέρνηση Παπαδήμου, που υπέγραψε το δεύτερο Μνημόνιο. Κι όταν σχημάτισε συγκυβέρνηση της ΝΔ με το ΠΑΣΟΚ και τη ΔΗΜΑΡ, δεν εφάρμοσε βέβαια κανένα διαφορετικό «μείγμα», αλλά συνέχισε ακριβώς την ίδια πολιτική, επιβεβαιώνοντας έμπρακτα ότι τα «Ζάπεια» ήταν σκέτη μπουρδολογία.

Ο Τσίπρας εκβίασε τις εκλογές του Γενάρη του 2015, ανυπομονώντας να πάρει την εξουσία.

Αυτός δεν υποσχέθηκε διαφορετικό «μείγμα» μνημονιακής πολιτικής, αλλά ότι θα σκίσει τα Μνημόνια, θα διώξει την τρόικα, θα..., θα... Τη συνέχεια την ξέρουμε.

Ο Κούλης δε βιάζεται. Οχι γιατί δεν έχει επιτελείο να κυβερνήσει (σε αντίθεση με τον ΣΥΡΙΖΑ, η ΝΔ έχει πάντοτε έτοιμο κυβερνητικό μηχανισμό), αλλά γιατί θέλει ο Τσίπρας να εφαρμόσει όσα περισσότερα μνημονιακά μέτρα γίνεται κι αυτός να ελπίζει σε σχετικά πιο άνετο περιβάλλον. Ελα, όμως, που ο Τσίπρας σύντομα δε θα μπορεί να κυβερνήσει. Και οι ιμπεριαλιστές δανειστές δε θέλουν ξανά εκλογές! Αν η κυβέρνηση καταρρεύσει, θα έχει ο Κούλης την πολυτέλεια να ζητήσει εκλογές ή θα αναγκαστεί να στηρίζει ένα οικουμενικό σχήμα; Αυτό δε θα το απέκλειε, φτάνει να μην του ζητήσουν απλά να στηρίζει τον Τσίπρα να μείνει πρωθυπουργός.

Ζήτω η ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία!

Το αλισβερίσι είχε αρχίσει εδώ και καιρό. Από την εποχή της «σκληρής διαπραγματεύσεως» ήδη. Τότε που ο Ολάντ είχε πάψει να είναι «Ολαντρέου» και είχε γίνει «ο καλύτερος φίλος της Ελλάδας και ο σταθερότερος σύμμαχος της κυβέρνησης της Αριστεράς». Εδώ και καιρό αποτελούσε κοινό μυστικό ότι η ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία, παρά τη γκρίνια αρχικά του Βενιζέλου και μετά της Γεννηματά, είχε αποφασίσει να δώσει στον Τσίπρα το «καθεστώς Χριστόφια». Δηλαδή, ο μεν ΣΥΡΙΖΑ να είναι μέλος της ευρωομάδας της «Αριστεράς», ο ηγέτης του, όμως, ως πρωθυπουργός, να συμμετέχει με την ιδιότητα του παρατηρητή στις συνόδους κορυφής του ΕΣΚ (Ευρωπαϊκό Σοσιαλιστικό Κόμμα), που γίνονται πριν τις συνόδους κορυφής της ΕΕ (τέτοιες συνόδους κορυφής κάνουν και οι συντηρητικοί του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος).

Αυτό συνέβαινε με τον Χριστόφια, όσο ήταν πρόεδρος της Κύπρου, το ίδιο αποφασίστηκε να γίνει και με τον Τσίπρα. Δεν είναι και πολλοί οι σοσιαλδημοκράτες πρωθυπουργοί και αρχηγοί κρατών στην ΕΕ, οπότε οι σοσιαλδημοκράτες χρειάζονται ενισχύσεις. Από την άλλη, με το ΠΑΣΟΚ σε χαμηλό μονοψήφιο νούμερο και το Ποτάμι χωρίς μέλλον, η ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία έχει κάθε λόγο να επενδύσει στον ΣΥΡΙΖΑ. Και ο Τσίπρας, έχει κάθε λόγο να «φωλιάσει» στην αγκαλιά της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας, του Ολάντ, του Ρέντσι και του Γκάμπριελ, γιατί ξέρει ότι από τώρα και μετά μόνο ζόρια θα έχει. Για τον ίδιο λόγο, το ΠΑΣΟΚ επιδιώκει να μπλοκάρει τις σχέσεις του ΣΥΡΙΖΑ με την ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία. Φιλοδοχεί να ζήσει την αντίστροφη πορεία: να δει τα συγκοινωνούντα δοχεία να λειτουργούν και πάλι, φέρνοντας τον ΣΥΡΙΖΑ σε μονοψήφιο εκλογικό ποσοστό και το ΠΑΣΟΚ στα παλιά μεγαλεία, σε κόμμα εξουσίας και πάλι.

Στο επίπεδο της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας τα πράγματα μάλλον δεν είναι δύσκολα για τον Τσίπρα αυτή τη στιγμή. Θα τον δεχτούν. Το μόνο που απομένει είναι να φτιάξει και ένα αφήγημα (παραμύθι δηλαδή) για τον κάθε συριζαίο που είχε συνηθίσει να θεωρεί την ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία φορέα του νεοφιλε-

λευθερισμού. Το αφήγημα λέει ότι χάρη στον ΣΥΡΙΖΑ... η Ευρώπη αλλάζει. «Στην Ευρώπη διαισθάνεται ένα μέτωπο κατά της λιτότητας που διευρύνεται συνεχώς» είπε ο Τσίπρας στη συνέντευξή του στην «Αυγή» της περασμένης Κυριακής. Το περιέγραψε κιόλας αυτό το... μέτωπο: «Η δυναμική είναι με το μέρος μας και ενισχύεται σταθερά. Το τοπίο αλλάζει στην Πορτογαλία και στην Ισπανία. Υπάρχει πλέον μια πιο ξεκάθαρη στάση της ιταλικής κυβέρνησης και μια νέα δυναμική στην Ιρλανδία. Το Ευρωπαϊκό Σοσιαλιστικό Κόμμα διαμορφώνει μια πιο επιθετική ατζέντα κατά της λιτότητας. Αυτά είναι βήματα που έχουν γίνει τους τελευταίους μήνες. Η ελληνική κυβέρνηση αλλά και ο ΣΥΡΙΖΑ παίζουν ξεχωριστό ρόλο στη διαμόρφωση αυτού του μετώπου».

Κι αφού περιέγραψε το ανύπαρκτο μέτωπο κατά της λιτότητας, τους πέταξε την προειδοποίηση να μην τολμήσουν να αντιταχθούν στο σχέδιο συγχώνευσης του ΣΥΡΙΖΑ με την ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία: «Και οφείλω να πω ότι στις συμμαχίες δεν κοιτάμε τους άλλους στα δόντια ούτε ζητάμε πιστοποιητικά ιδεολογικής καθαρότητας. Μας αρκούν αυτά που μας ενώνουν - και είναι πολλά. Η Ευρώπη πρέπει να αλλάξει και το μέτωπο της αλλαγής αυτής κερδίζει κάθε μέρα και περισσότερο έδαφος». Ουμίζει την περίοδο, πριν ο ΣΥΡΙΖΑ γίνει κυβερνητικό κόμμα, που οι Λαφαζανικοί και οι «57» έβαζαν ενστάσεις στις αθρόες μετεγγραφές πασόκων στον ΣΥΡΙΖΑ και οι Τσιπραίοι τους κατηγορούσαν ότι έχουν πιάσει το «αριστερόμετρο» και εμποδίζουν τον ΣΥΡΙΖΑ να διευρύνει την επιρροή του και να γίνει κόμμα εξουσίας.

Θα σώσει η ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία τον ΣΥΡΙΖΑ από την κατάρρευση; Αυτό είναι άλλης τάξης ζήτημα. Όπως δεν μπόρεσε να σώσει το ΠΑΣΟΚ, που πλήρωσε σκληρά την έναρξη της μνημονιακής περιόδου, έτσι δε θα μπόρεσει να σώσει και τον ΣΥΡΙΖΑ, που θα πληρώσει σκληρά τη διάφευση των ελπίδων τώσων ανθρώπων, στους οποίους πούλησε φύκια για μεταξωτές κορδέλες. Αυτά είναι εσωτερικά ζητήματα, δεν τα καθορίζουν ο Ολάντ, ο Ρέντσι, ο Σουλτς και ο Πιτέλα, όσες δηλώσεις υπέρ του Τσίπρα και αν κάνουν.

Κόμμα κλικών

Θα γίνει κανονικά το συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ την άνοιξη; ρώτησαν οι συντάκτες της «Αυγής» τον Τσίπρα. «Βεβαίως και θα γίνει. Θα είναι ένα μεγάλο βήμα ανασυγκρότησης της Αριστεράς, που θα συμπίσει με το ξεκίνημα μιας νέας πορείας για τη χώρα. Εκεί θα γίνει ο απολογισμός και θα βάλουμε νέους, πιο δυναμικούς και φιλόδοξους στόχους», απάντησε αυτός.

Όπως θυμόμαστε όλοι, το συνέδριο είχε τοποθετηθεί αρχικά το Σεπτέμβρη, προκειμένου να ξεκαθαριστούν οι λογαριασμοί με τους Λαφαζανικούς. Όταν η προκήρυξη των εκλογών ανάγκασε τους τελευταίους να αποχωρήσουν από τον ΣΥΡΙΖΑ και να φτιάξουν τη ΛΑΕ, το συνέδριο παρατέμφθηκε στις ελληνικές καλές νδες. Ο ΣΥΡΙΖΑ ψήφισε το Μνημόνιο, άλλαξε το πρόγραμμα του και προχωρά στην εφαρμογή των πιο σκληρών μνημονιακών νόμων χωρίς να έχει κάνει συνέδριο. Κατά τα άλλα, καμαρώνει ότι είναι δημοκρατικά οργανωμένο κόμμα, «κόμμα των μελών του», όπως έλεγε ο Τσίπρας τότε που προσπαθούσε να διαλύσει τις συνιστώσες.

Στην πραγματικότητα, ο ΣΥΡΙΖΑ διοικείται από τη μικρή κλίκα των Τσιπραίων, η οποία κλείνει συμμαχίες με άλλες κλίκες, μοιράζοντάς τους πόστα. Συνέδριο θα κάνει μόνο όταν έχει ξεκαθαρίσει το τοπίο. Είτε θα καταφέρουν να ψηφίσουν το Ασφαλιστικό, οπότε θα συνεχίσουν με την παρούσα κυβέρνηση, είτε θ' αναγκαστούν να παραιτηθούν και να πάνε σε «οικουμενική». Όταν ξεκαθαρίσει το πολιτικό τοπίο και θα έχουν χαράξει τη νέα τακτική για να κρατηθούν στην εξουσία, τότε θα συγκαλέσουν και ένα συνέδριο για να εκτονωθεί η βάση και να ψηφίσει εκβιαστικά τα τετελεσμένα.

Σε επίπεδο κορυφών τα πράγματα είναι πιο εύκολα για τους Τσιπραίους. Οι Λαφαζανικοί έφυγαν, η ομάδα Παπαδημούλη-Μπαλάφα-Δούρου είναι πιο δεξιά και από τους Τσιπραίους, ενώ τα ηγετικά στελέχη των «57» έχουν βουλευτεί στην κυβέρνηση, με τον Τσακαλώτο να έχει άμεση ευθύνη στην προώθηση της μνημονιακής πολιτικής. Οι φωνές διαφοροποίησης θα είναι εντελώς μειοψηφικές και θα κληθούν να επιλέξουν ανάμεσα στην παραμονή τους στον ΣΥΡΙΖΑ, ως μια γραφική «ανορθογραφία», και στην αποχώρησή τους.

Δυστοκίες

Ο Φλεβάρης κοντεύει να βγει και η πρόταση της Φώφης για συνέδριο όλων των κεντροαριστερών, σοσιαλδημοκρατών ή όπως αλλιώς αυτοπροσδιορίζονται δεν έχει κάνει κανένα βήμα. Στο προσκήνιο, γιατί στο παρασκήνιο σίγουρα γίνονται πολλά και το παζάρι έχει φουντώσει. Βασική αιτία της δυστοκίας είναι η άρνηση του Θεοδωράκη να μπει σε οποιαδήποτε συζήτηση, καθώς φοβάται ότι το Ποτάμι μπορεί να διαλυθεί παταγωδώς, χωρίς καν να προλάβει να πάει σε συνέδριο.

Δεν μπορεί η πολιτική ανασυγκρότηση να είναι αποτέλεσμα συζητήσεων κομματικών μηχανισμών, αλλά πρέπει να είναι υπόθεση της κοινωνίας (!), λέει ο Θεοδωράκης, κλωτώντας τη μπάλα στην κερκίδα. «Είναι ώρα ν' αφήσουμε όλοι τις μικροκομματικές περιχαρώσεις. Κινήσεις και κόμματα του ευρύτερου χώρου, μεταξύ αυτών και το Ποτάμι, θα πρέπει να το πάρουν απόφαση και να κάνουν υπερβάσεις», επιμένει ο Θεοχαρόπουλος της ΔΗΜΑΡ, που μαζί με τον Χατζησωκράτη ανέλαβαν να διεκπεραιώσουν την επιχείρηση «πίεση προς το Ποτάμι». Στην πραγματικότητα, η πίεση ασκείται για λογαριασμό του Λυκούδη και της ομάδας του, που αφού διασώθηκαν μέσω Ποταμιού, είναι έτοιμοι να γυρίσουν με ένα πήδημα, όχι στη ΔΗΜΑΡ, αλλά σ' ένα ευρύτερο σχήμα της «Κεντροαριστεράς», στο οποίο ο Λυκούδης θα έχει ρόλο ομαδόρχη, ισότιμο μ' αυτόν των υπόλοιπων.

Λόγω της δυστοκίας με το Ποτάμι (ο Λυκούδης δε θέλει να κατηγορηθεί ως διασπαστής, γι' αυτό θα περιμένει το συνέδριο που έχει προκηρύξει ο Θεοδωράκης) καθυστερεί και το παζάρι με τους ανθρώπους του Γιωργάκη, το οποίο διεξάγεται κυρίως στο παρασκήνιο, καθώς η ομάδα Γεννηματά-Σκανδαλίδη θέλει ν' αποφύγει τις κατηγορίες από την ομάδα Βενιζέλου, που ακούει το όνομα Παπανδρέου και βγάζει σπυράκια.

Καραγκιοζιλίκια

Να μην υποδηλώσει και ο Μάρδας την παρουσία του; Να μην προσφέρει κι αυτός τον οβολό του για την κατασκευοφάντηση των αγροτών; Συνέγραψε, λοιπόν, και δημοσίευσε στην ειδησεογραφική ιστοσελίδα του ευρωβουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ Κούλογλου, άρθρο υπό τον βαρυσήμαντο τίτλο «2016: Μνήμες των ζημιών του 1996, που η λήθη κάλυψε». Ο Μάρδας, λοιπόν, εμφανίζεται να γνωρίζει αυτό που δεν γνωρίζουν οι αγρότες. Οτι οι κινητοποιήσεις τους το 1996 έβλαψαν πρωτίστως τους ίδιους τους αγρότες! Αποφαίνεται, λοιπόν, ότι -όπως και το 1996- «οι αγρότες πυροβολούν ξανά τα πόδια τους»!

Τι έμεινε απ' αυτό το καραγκιοζιλίκι, το αντάξιο του... επιστημονικού αναστήματος του ανδρός; Απολύτως τίποτα, εκτός από την τροφοδότηση των αγροτών με περισσότερο θυμό.

Συρία

Αμυδρές οι ελπίδες για προσωρινή εκχειρία

Ελάχιστες είναι οι πιθανότητες ακόμη και για μερική κατάπαυση του πυρός με βάση τη συμφωνία που υπογράφηκε στις 12 Φλεβάρη στο Μόναχο από τη «Διεθνή Ομάδα Υποστήριξης στη Συρία» (ISSG) μετά από μαραθώνιες διαπραγματεύσεις. Ακόμη κι αυτοί που πρωτοστάτησαν και επέβαλαν τη συμφωνία, οι υπουργοί πολέμου των ΗΠΑ και της Ρωσίας, εξέφρασαν με δηλώσεις τους έντονο σκεπτικισμό για τις δυνατότητες υλοποίησής της. Ο μιν Τζον Κέρι είπε ότι πρόκειται για «δεσμεύσεις μόνο στα χαρτιά», ο δε Σεργκέι Λαβρόφ έδωσε 49% πιθανότητες για την εφαρμογή της.

Η σύνοδος του Μονάχου, στην οποία συμμετείχαν περισσότερες από 20 χώρες, μεταξύ των οποίων αραβικές χώρες, το Ιράν, η Τουρκία, η Σαουδική Αραβία, η Κίνα, η Γαλλία, οι ΗΠΑ και η Ρωσία, κατέληξε σε μια συμφωνία η οποία αποτυπώνει το συσχετισμό δυνάμεων που έχει διαμορφωθεί αυτή τη στιγμή στη Συρία, που είναι σαφώς υπέρ του καθεστώτος Ασσαντ και των συμμάχων του.

Η συμφωνία του Μονάχου

Δύο είναι τα βασικά σημεία της συμφωνίας. Το πρώτο προβλέπει προσωρινή παύση των εχθροπραξιών μέσα σε μια βδομάδα. Στο σημείο αυτό υπήρξε συμβιβασμός μεταξύ ΗΠΑ, που ήθελαν άμεση κατάπαυση του πυρός για να σταματήσει η προέλαση των κυβερνητικών δυνάμεων, και της Ρωσίας, που ήθελε την έναρξη της εκκενώσεως την 1η του Μάρτη προκειμένου να ανακτήσουν περισσότερο έδαφος οι κυβερνητικές δυνάμεις και συνεπώς να ενισχύσει ακόμη περισσότερο τη θέση της στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Όμως το πιο σημαντικό είναι ότι από την κατάπαυση του πυρός εξαιρούνται το ISIS και το Μέτωπο αλ-Νούσρα, που έχουν χαρακτηριστεί «τρομοκρατικά» κινήματα από τον ΟΗΕ, αλλά και «άλλες οργανώσεις που χαρακτηρίζονται τρομοκρατικές». Το δεύτερο σημείο είναι η άμεση παροχή ανθρωπιστικής βοήθειας στις πόλεις που πολιορκούνται είτε από τον κυβερνητικό στρατό είτε από τους αντάρτες.

Την εφαρμογή της προσωρινής εκχειρίας θα παρακολουθεί μια ειδική ομάδα, υπό την αιγίδα του ΟΗΕ, στην οποία συμμετέχουν η Ρωσία και οι ΗΠΑ και συμμετέχουν πολιτικοί και στρατιωτικοί αξιωματούχοι καθώς και μέλη της «Διεθνούς Ομάδας Υποστήριξης στη Συρία», τα οποία ασκούν επιρροή στις ένοπλες ομάδες της αντιπολίτευσης ή είναι σύμμαχοι της συριακής κυβέρνησης. Η ίδια ομάδα θα ορίσει ποια μέρη της Συρίας ελέγχονται από το ISIS, το Μέτωπο αλ-Νούσρα και οποιαδήποτε άλλη οργάνωση χαρακτηρίζεται τρομοκρατική.

Κερδισμένη η Ρωσία

Είναι ολοφάνερο ότι η συμφωνία αυτή ευνοεί τη Ρωσία, γιατί την αφήνει ουσιαστικά ελεύθερη να συνεχίσει τους βομβαρδισμούς. Πρώτον, γιατί

οι εμπλεκόμενες πλευρές δεν συμφωνούν μέχρι στιγμής ούτε πρόκειται να συμφωνήσουν σύντομα στο ποιες άλλες οργανώσεις είναι «τρομοκρατικές». Συνεπώς οι ρωσικοί βομβαρδισμοί μπορούν να συνεχιστούν αδιάκριτα, αφού το Κρεμλίνο θεωρεί όλες τις ένοπλες ομάδες που πολεμούν το καθεστώς Ασσαντ «τρομοκρατικές». Και δεύτερον, γιατί, εκτός από τις περιοχές που ελέγχονται από το ISIS, στις υπόλοιπες περιοχές τα πράγματα δεν είναι «καθαρά». Οι αποκαλούμενοι «μετριοπαθείς» αντάρτες, όπου υπάρχουν, συνεργάζονται με ισλαμικές ακόμη και υπερσυντηρητικές ισλαμικές ομάδες, που είναι και οι ισχυρότερες, όπως το Νούσρα και το Αχράρ αλ-Σαμ. Για παράδειγμα, στην επαρχία Ιντλίμπ, στο ανατολικό τμήμα της πόλης του Χαλεπιού που ελέγχεται από τους αντάρτες και στο βόρειο τμήμα της επαρχίας του Χαλεπιού, όπου προελαύνουν από τις αρχές Φλεβάρη οι κυβερνητικές δυνάμεις, έχει ισχυρή παρουσία το Νούσρα, το οποίο όμως επιχειρεί ως τμήμα ενός μεγαλύτερου συνασπισμού, του Jaish al-Fatah, που υποστηρίζεται από τη Σαουδική Αραβία και την Τουρκία. Στο συνασπισμό αυτό συμμετέχουν πολλές μικρότερες ομάδες, από «μετριοπαθείς» μέχρι υπερσυντηρητικές ισλαμικές ομάδες, με πιο σημαντική την Αχράρ αλ-Σαμ.

Τη στιγμή που γράφονται οι γραμμές αυτές (17 Φλεβάρη) αρχίζει να υλοποιείται το δεύτερο σημείο της συμφωνίας του Μονάχου, δηλαδή η παροχή ανθρωπιστικής βοήθειας σε εφτά πολιορκημένες πόλεις ύστερα από συνεννόηση του ΟΗΕ με τη συριακή κυβέρνηση, ενώ οι εχθροπραξίες και οι ρωσικοί βομβαρδισμοί συνεχίζονται.

Ενδεικτικά, μετά το σπάσιμο της τριχρόνης πολιορκίας των σιιτικών πόλεων Νουμπούλ και Ζαχράα στις 3 Φλεβάρη που έδωσε τη δυνατότητα στον κυβερνητικό στρατό να κόψει το βασικό αυτοκινητόδρομο ανεφοδιασμού που συνδέει το ανατολικό τμήμα της πόλης του Χαλεπιού, το οποίο ελέγχεται από τους αντάρτες, με το βόρειο τμήμα της επαρχίας και με την Τουρκία, οι κυβερνητικές δυνάμεις προελαύνουν καταλαμβάνοντας στρατηγικά σημεία και χωριά γύρω από το ανατολικό Χαλέπι με στόχο να το περικυκλώσουν πλήρως.

Παράλληλα, στρέφονται ανατολικά με στόχο το προπύργιο του Ισλαμικού Κράτους, την επαρχία Ράκα. Ηδη κινούνται για πρώτη φορά μετά το 2014 μέσα στην επαρχία Ράκα, έχοντας καταλάβει στρατηγικής σημασίας περιοχές κατά μήκος του δρόμου Σαλαμίγια - Ράκα, με πρώτο στόχο την κατάληψη της περιοχής Τάμπακα, όπου βρίσκεται μια στρατιωτική βάση η οποία καταλήφθηκε από το ISIS το 2014. Προφανώς, η κίνηση αυτή στοχεύει να προκαταλάβει την αποστολή στρατευμάτων από τη Σαουδική Αραβία, τα Εμιράτα, το Μπαχρέιν και το Κατάρ, ενάντια στο ISIS, με την υποστήριξη φυσικά των ΗΠΑ. Σημειωτέον ότι ο αμερικάνος υπουργός πολέμου Άστον Κάρτερ, μετά την συνάντησή

του στις Βρυξέλλες στις 12 Φλεβάρη με τον ομόλογό του από τα Ενωμένα Αραβικά Εμιράτα, ανακοίνωσε ότι τα Εμιράτα συμφώνησαν να αναπτύξουν ειδικές δυνάμεις στη Συρία για να βοηθήσουν σουνίτες άραβες μαχητές να καταλάβουν τη Ράκα. Οποιος καταλάβει τη Ράκα δεν θα κερδίσει μόνο ένα στρατηγικό πλεονέκτημα στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων για το μέλλον της Συρίας αλλά και τον έλεγχο των πετρελαίων της περιοχής.

Οι αντιδράσεις της Αγκυρας

Η ήδη πολύπλοκη κατάσταση στο συριακό πόλεμο περιπλέκεται ακόμη περισσότερο από την οργισμένη αντίδραση της Αγκυρας στην κατάληψη εδαφών στο Βόρειο Χαλέπι από τις «Συριακές Δημοκρατικές Δυνάμεις», στις οποίες η βασική δύναμη είναι η πολιτοφυλακή «Δυνάμεις Λαϊκής Προστασίας» των Κούρδων της Συρίας, με την υποστήριξη ρωσικών βομβαρδισμών. Μετά την κατάληψη στις 7 Φλεβάρη των πόλεων Ντέιρ Τζαμάλ και Μαρανάζ, οι «Συριακές Δημοκρατικές Δυνάμεις» κατέλαβαν στις 11 Φλεβάρη από τους αντάρτες την αεροπορική βάση Μενίγ και στις 15 Φλεβάρη την πόλη Ταλ Ριφάατ, ανοίγοντας το δρόμο για την κατάληψη της στρατηγικής σημασίας πόλης Αζάζ, του τελευταίου προπύργιου των ανταρτών πριν από τα τουρκικά σύνορα και το συριακό συνοριακό πέρασμα Μπαμπ αλ-Σαλάμ.

Η επικείμενη κατάληψη της Αζάζ ήταν η σταγόνα που ξεχείλιζε το ποτήρι για την κυβέρνηση Ερντογάν,

γιατί σημαίνει κλείσιμο των συνόρων της Τουρκίας με την επαρχία του Χαλεπιού και της γραμμής ανεφοδιασμού των ανταρτών με τρόφιμα, όπλα και μαχητές. Ακολούθησαν οι βομβαρδισμοί από το τουρκικό πυροβολικό στο συριακό έδαφος της στρατιωτικής βάσης Μενίγ και άλλων περιοχών που είχαν καταλάβει οι Κούρδοι και τα τηλεσίγραφα να αποχωρήσουν από όλες τις περιοχές που είχαν καταλάβει και ότι η Τουρκία δε θα επιτρέψει ποτέ να καταληφθεί η πόλη Αζάζ. Συν τοις άλλοις, η κυβέρνηση Ερντογάν υποστηρίζει ότι χωρίς χερσαία στρατιωτική επέμβαση (για την ανατροπή φυσικά του Ασσαντ και την καταστολή των Κούρδων) δεν μπορεί να τερματιστεί ο πόλεμος και ταυτόχρονα προωθεί ξανά την πρόταση για τη δημιουργία μιας «ασφαλούς ζώνης» σε βάθος 10 χιλιομέτρων στο έδαφος της Συρίας, στην οποία θα περιλαμβάνεται και η πόλη Αζάζ, για τους χιλιάδες πρόσφυγες που συγκεντρώνονται στα σύνορά της και στους οποίους αρνείται την είσοδο στην Τουρκία.

Από την πλευρά τους, οι Κούρδοι απέρριψαν τα τηλεσίγραφα της Αγκυρας, σταμάτησαν την προέλαση προς την Αζάζ και στράφηκαν ανατολικά εναντίον του ISIS, καταλαμβάνοντας στις 16 Φλεβάρη ένα χωριό πριν από την πόλη Μάρεα, την τελευταία πόλη πριν από την περιοχή που ελέγχει το Ισλαμικό Κράτος. Τελικός στόχος τους, παρά τις «κόκκινες γραμμές» της Τουρκίας, είναι να ενώσουν το καντόνι του Αφρίν δυτικά με το καντόνι του Κομπάνι για να δημιουργήσουν μια ενιαία κουρδική εδαφική οντότητα.

Βενεζουέλα

Στις μυλόπετρες της κρίσης

Η εισαγωγή μισού εκατομμυρίου βαρελιών αμερικάνικου αργού πετρελαίου στη Βενεζουέλα προκάλεσε διεθνή έκπληξη. Κανείς δεν περίμενε η χώρα με τα μεγαλύτερα αποθέματα αργού πετρελαίου στον κόσμο, που αποτελεί την πέμπτη μεγαλύτερη πετρελαιοπαραγωγό χώρα στην αμερικάνικη ήπειρο, να εισάγει πετρέλαιο και μάλιστα από τις ΗΠΑ, στις οποίες το 2014 εξήγαγε συνολικά 288 εκατομμύρια βαρέλια!

Το γεγονός φούντωσε τις φήμες για επικείμενη χρεοκοπία της χώρας. Ωστόσο, η αλήθεια είναι ότι το φαινόμενο παραδόξο γεγονός δεν οφείλεται γενικά σε έλλειψη πετρελαίου αλλά στην ανάγκη για προμήθεια ελαφρύτερου πετρελαίου προκειμένου να το αναμείξει με το βαρύτερο που βγαίνει από τα δικά της εδάφη. Γιατί όμως παλαιότερα η χώρα δε χρειαζόταν να εισάγει ελαφρύτερο πετρέλαιο;

Αυτό εξηγεί ο Ραφαέλ Κιρός, καθηγητής στο πανεπιστήμιο του Καρακάς και ειδικός σε θέματα πετρελαίου, που δήλωσε στη βενεζουελάνικη συντηρητική εφημερίδα El Universal (<http://www.eluniversal.com/economia/160203/expert-venezuela->

imports-oil-since-the-second-quarter-of-2015) ότι η πετρελαϊκή παραγωγή της χώρας που βασίζεται στο ελαφρύ, μεσαίο και βαρύ πετρέλαιο μειώνεται. Η μόνη παραγωγή που αυξάνεται είναι αυτή στην λεκάνη του Ορινόκο. Εκεί όμως το πετρέλαιο είναι εξαιρετικά βαρύ. Ο μόνος τρόπος για να διυλιστεί είναι να αναμειχθεί με ελαφρύτερο. Όμως, οι τέσσερις μονάδες «αναβάθμισης» αυτού του πετρελαίου μέσω της ανάμιξής του με ελαφρύτερο δεν επαρκούν πλέον, γι' αυτό η χώρα αναγκάστηκε από το δεύτερο τρίμηνο του 2015 να εισαγάγει πετρέλαιο από τη Νιγηρία και την Αλγερία. Ο Κιρός υποστήριξε ότι δυστυχώς η Βενεζουέλα εξαρτάται πλέον από το ελαφρύ πετρέλαιο και αν πέσει κι άλλο η παραγωγή η χώρα μπορεί να βυθιστεί στην κρίση.

Αν στα παραπάνω συμπληρώσουμε τα στοιχεία που έδωσε πρόσφατα στη δημοσιότητα η κεντρική τράπεζα της χώρας, σύμφωνα με τα οποία ο πληθωρισμός έφτασε σε ετήσια βάση το 141.5% το 2015 (διπλάσιος από το 2014), με τις μεγαλύτερες αυξήσεις να σημειώνονται στις τιμές των τροφίμων που υπερδιπλασιάστηκαν μέσα στο 2015

τα κατά μήκος των συνόρων με την Τουρκία.

Οι σπασμωδικές κινήσεις της Αγκυρας είναι απόδειξη της πλήρους αποτυχίας της στρατηγικής της στη Συρία, οι οποίες, εκτός από την κλιμάκωση της έντασης με τη Μόσχα, δημιουργούν πρόβλημα και στις σχέσεις της με το Λευκό Οίκο, που αρνείται να χαρακτηρίσει τις οργανώσεις των Κούρδων της Συρίας «τρομοκρατικές» και τις υποστηρίζει ως την πιο αξιόμαχη δύναμη εναντίον του ISIS. Επίσης, το γεγονός ότι τα πυρά της επικεντρώνονται στην καταστολή των Κούρδων και όχι εναντίον του ISIS δεν μπορεί να της εξασφαλίσει την υποστήριξη του ΝΑΤΟ, ιδιαίτερα μετά την πολύνεκρη επίθεση στο Παρίσι. Από την άλλη, ούτε η πρότασή της για «ασφαλή ζώνη» στο έδαφος της Συρίας, την οποία υποστηρίζει από παλιά και η οποία σημαίνει ζώνη απαγόρευσης πτήσεων, βρίσκει ανταπόκριση, γιατί σημαίνει στρατιωτική εμπλοκή με αντίπαλο τη Ρωσία, ενώ ο Λευκός Οίκος δεν δείχνει πρόθυμος ούτε για χερσαία στρατιωτική επέμβαση στη Συρία, ενόψει μάλιστα προεδρικών εκλογών. Συνεπώς, η Τουρκία θα πρέπει να αναλάβει μόνη της το ρίσκο μιας στρατιωτικής επέμβασης στη Συρία με αντίπαλο τη Ρωσία, με στόχο να αποτρέψει τα παραπέρα εδαφικά κέρδη των Κούρδων της Συρίας. Κατά την εκτίμησή μας δεν θα το ρισκάρει, αλλά πιέζει για να ενισχύσει τη θέση της στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων και να εξασφαλίσει κάποιες δεσμεύσεις ότι θα προστατευθούν τα συμφέρότά της.

(σημειώνοντας αύξηση 254.3% κατά μέσο όρο), καθώς και το γεγονός ότι το ΑΕΠ μειώθηκε κατά 7.1% το τρίτο τρίμηνο του 2015, θα έχουμε μια καλύτερη εικόνα της κατάστασης που βρίσκεται η χώρα και ο λαός της.

Ταυτόχρονα, ανησυχητικό για την πορεία της βενεζουελάνικης οικονομίας είναι το γεγονός του μεγάλου εμπορικού ελλείμματος με τις ΗΠΑ. Το έλλειμμα έφτασε τα 782 εκατομμύρια δολάρια το τρίτο τρίμηνο του 2015, σε μια περίοδο που το πετρέλαιο κυμαινόταν γύρω στα 40 δολάρια το βαρέλι. Τώρα που έχει πέσει κάτω από τα 30, εύκολα καταλαβαίνει κανείς ότι η κατάσταση θα επιδεινωθεί.

Ο τσαβισμός ξόφλησε κάτω από το βάρος των οικονομικών νόμων του καπιταλισμού. Η σκληρή οικονομική πραγματικότητα είναι πλέον παραπάνω από ορατή, γι' αυτό και η αντιπολίτευση κέρδισε στις πρόσφατες εκλογές. Όμως, τα προβλήματα παραμένουν και καμία πολιτική δύναμη δεν μπορεί να τα λύσει, γι' αυτό και ο κίνδυνος η χώρα να βυθιστεί σε ακόμα πιο βαθιά κρίση είναι πλέον πιθανότερος από ποτέ.

Βενιαμίν Νετανιάχου

«Πρέπει να προστατευτούμε από τα κτήνη»!

«**Σ**το τέλος θα έχουμε ένα κράτος το οποίο θα περιτριγυρίζεται από συρματοπλέγμα. Με ρώτησαν κάποιοι, είναι αυτό απαραίτητο για την προστασία της χώρας; Η απάντηση είναι καταφατική. Θα απλώσουμε τείχη και συρματοπλέγματα σε όλο το μήκος των συνόρων του Ισραήλ; Η απάντηση είναι καταφατική. Στην περιοχή που ζούμε πρέπει να προστατευτούμε από τα κτήνη που μας περιτριγυρίζουν».

Τα παραπάνω αποτελούν απόσπασμα από ομιλία του Νετανιάχου κατά τη διάρκεια επίσκεψής του σε εργοτάξιο στα ανατολικά σύνορα του Ισραήλ. Στη συνέχεια της ομιλίας του ανακοίνωσε την κατάρτιση σχεδίου για την οικοδόμηση σε βάθος χρόνου ενός συνεχόμενου φράχτη ασφαλείας κατά μήκος των ισραηλινών συνόρων, καθώς και το κλείσιμο των λιγροστών ανοιγμάτων που παραμένουν σε διάφορα σημεία στο ισραηλινό τείχος που περιβάλλει τη Δυτική Οχθη, μετατρέποντάς την σε μια μεγάλη ανοιχτή φυλακή για τους Παλαιστίνιους, παρόμοια με αυτή της Γάζας.

Παράλληλα, η ισραηλινή Κνεσέτ ενέκρινε επί της αρχής νομοσχέδιο που υποχρεώνει τις ισραηλινές ΜΚΟ να δίνουν στη δημοσιότητα τα στοιχεία των χρηματοδοτών τους. Στόχος της συγκεκριμένης νομοθεσίας είναι η στοχοποίηση ισραηλινών ανθρωπιστικών οργανώσεων που κατά καιρούς έχουν ασκήσει κριτική στο Ισραήλ για τη γενοκτονία που εφαρμόζει σε βάρος του παλαιστινιακού λαού και οι οποίες χρηματοδοτούνται πολλές φορές από ευρωπαϊκά κράτη. Η εμπνεύστρια του νόμου δεν

Ανά πάσα στιγμή μπορεί να πεθάνει!

Στο μεταξύ, ο απεργός πείνας Μοχάμεντ Αλ Κικ αποφάσισε να απορρίψει την πρόταση που του έκαναν οι ισραηλινές αρχές να απελευθερωθεί το Μάη, ζητώντας την άμεση αποφυλάκισή του και τη νοσηλεία του σε παλαιστινιακό νοσοκομείο. Επίσης, όπως ανακοίνωσε ο επικεφαλής της Παλαιστινιακής Επιτροπής για τις Υποθέσεις των Κρατουμένων, το Ανώτατο Δικαστήριο του Ισραήλ απέρριψε στις 16 Φλεβάρη το αίτημα του απεργού πείνας να μεταφερθεί σε νοσοκομείο της Δυτικής Οχθης, καταδικάζοντάς τον ουσιαστικά σε θάνατο. Μετά από 85 μέρες απεργία πείνας, οι ισραηλινοί γιατροί που τον παρακολουθούν δήλωσαν ότι ο Αλ Κικ μπορεί να πεθάνει ανά πάσα στιγμή, ενώ λόγω της εξάντλησης που έχει υποστεί δεν μπορεί να μιλήσει και επικοινωνεί γραπτά με το δικηγόρο του. Την Τετάρτη 17 Φλεβάρη, χιλιάδες Παλαιστίνιοι διαδήλωσαν στη Ραμάλα υπέρ της αποφυλάκισής του, ενώ στο τέλος της διαδήλωσης εκατοντάδες παλαιστίνιοι νεολαίοι συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις κατοχής κοντά στον εβραϊκό εποίκισμό Μπεϊτ Ελ.

είναι άλλη από τη γνωστή ακροδεξιά υπουργό Δικαιοσύνης Αγιαλέτ Σακέντ. Σύμφωνα με δήλωσή της, ο νέος νόμος στοχεύει να αποκαλύψει τις χώρες που επιδιώκουν να εμπλακούν στα εσωτερικά ζητήματα του Ισραήλ με στόχο να προκαλέσουν αποσταθε-

ροποίηση και να απαξιώσουν το Ισραήλ στα μάτια της διεθνούς κοινής γνώμης χρησιμοποιώντας σαν όχημα κάποιες ΜΚΟ.

Εκπρόσωποι πολλών ανθρωπιστικών ΜΚΟ έχουν δηλώσει πολλές

φορές στο παρελθόν ότι μέλη τους έχουν παρενοχληθεί επανειλημμένα από την ισραηλινή αστυνομία και έχουν δεχτεί μέχρι και απειλές για τη ζωή τους από ακροδεξιούς. Όπως φαίνεται, οι ναζιστιανοί δεν είναι διατεθειμένοι να επιτρέψουν να υπάρχουν ούτε καν κάποιες ανώδυνες αντιπολιτευόμενες φωνές, που η κριτική που ασκούν δεν αφορά στο σύνολο της σιωνιστικής ατζέντας αλλά μόνο σε κάποιες επιμέρους και δευτερεύουσες πτυχές.

Αυτός ο νόμος δεν είναι ο μοναδικός που έχουν στα σκαριά οι σιωνιστές. Με εισήγηση του ίδιου του Νετανιάχου, επιτροπή της Κνεσέτ πρόκειται να καταθέσει άμεσα προς ψήφιση νόμο που της δίνει τη δυνατότητα να παύει από το βουλευτικό αξίωμα βουλευτές οι οποίοι αρνούνται τη δημοκρατική εβραϊκή υπόσταση του κράτους του Ισραήλ ή στηρίζουν με δηλώσεις τους τον ένοπλο αγώνα από «τρομοκρατικές οργανώσεις» ή εχθρικά κράτη ενάντια στο Ισραήλ. Ο νέος νόμος φωτογραφίζει ουσιαστικά τρεις άραβες βουλευτές της Ενωμένης Αραβικής Λίστας, οι οποίοι επισκέφτηκαν τις οικογένειες τριών παιδιών από το παλαιστινιακό χωριό της Καμπατίγια στη Δυτική Οχθη, που εκτελέστηκαν από τον ισραηλινό στρατό κατά τη διάρκεια επίθεσής τους εναντίον στρατιωτών σε σημείο ελέγχου της Δυτικής Οχθης. Ηδη, η επιτροπή δεοντολογίας της Κνεσέτ έχει παύσει προσωρινά τη συμμετοχή των συγκεκριμένων βουλευτών σε ολομέλειες της Κνεσέτ και ακροάσεις επιτροπών. Να σημειωθεί ότι λίγες μέρες πριν, η Σακέντ είχε επισκεφτεί την οικογένεια ενός από τους ισραη-

λινούς δράστες του εμπρησμού του σπιτιού παλαιστινιακής οικογένειας στην πόλη Ντούμα της Δυτικής Οχθης τον περασμένο Ιούλη, από τον οποίο έχασαν τη ζωή τους τρία μέλη της οικογένειας, ανάμεσά τους και ένα βρέφος, γεγονός το οποίο έμεινε φυσικά ασχολίαστο από την Κνεσέτ.

Οι καθημερινές επιθέσεις Παλαιστίνιων με πυροβόλα όπλα και μαχαίρια εναντίον στρατιωτών, μπάτσων και εποίκων και οι συγκρούσεις μεταξύ του ισραηλινού στρατού και παλαιστίνιων νεολαίων στη Δυτική Οχθη και την Ανατολική Ιερουσαλήμ συνεχίζονται. Από τα μέσα Σεπτεμβρίου μέχρι σήμερα οι νεκροί Παλαιστίνιοι έχουν ξεπεράσει τους 160, ενώ οι Ισραηλινοί τους 27.

Οι ισραηλινές αρχές, πιστές στη ναζιστικής έμπνευσης τακτική καταστολής που ακολουθούν, ανακοίνωσαν στις παλαιστινιακές οικογένειες που τα παιδιά τους συνελήφθησαν σε οδομαχίες με το στρατό τον περασμένο Σεπτέμβριο ότι μέχρι την Τετάρτη 10 Φλεβάρη έπρεπε να φύγουν από τα σπίτια τους, γιατί ο ισραηλινός στρατός θα τα σφράγιζε και θα προχωρούσε σε κατάσχεση του οικιακού τους εξοπλισμού.

Παράλληλα, το Ισραήλ ξεκίνησε να ακυρώνει τις άδειες εργασίας στο Ισραήλ των κατοίκων της Καμπατίγια αμέσως μετά την άρση της πολιορκίας της από τον ισραηλινό στρατό, η οποία ξεκίνησε λίγο μετά την προαναφερθείσα επίθεση και κράτησε τέσσερις μέρες. Κατά τη διάρκεια της πολιορκίας, από τις συγκρούσεις που ξέσπασαν μεταξύ κατοίκων και στρατού, 13 Παλαιστίνιοι τραυματίστηκαν από πραγματικά πυρά.

Κούβα έτοιμη για μπίζνες

Η πρόσφατη «ιστορική» επίσκεψη του Ραούλ Κάστρο στο Παρίσι συνοδεύτηκε από τις αναμενόμενες διμερείς συμφωνίες. Όπως μας πληροφορεί η Cuba Journal (εφημερίδα που δημιουργήθηκε πριν από έναν χρόνο, μετά την επαναπροσέγγιση με τις ΗΠΑ, και έχει έδρα το Μαϊάμι), μεταξύ των διμερών συμφωνιών που συνήφθησαν ήταν η μετατροπή ενός μέρους του χρέους της Κούβας προς τη Γαλλία (230 από τα 390 εκατ. δολάρια) σε ταμείο που θα χρηματοδοτεί γαλλοκουβανέζικα αναπτυξιακά έργα. Ταυτόχρονα, η Γαλλία ανοίγει γραφείο στην Αβάνα, το οποίο θα αναλαμβάνει την χορήγηση δανείων στις καπιταλιστικές επιχειρήσεις που θα δραστηριοποιηθούν στα παραπάνω έργα. Χαράς ευαγγέλια για τις 60 γαλλικές εταιρίες που αυτή τη στιγμή κάνουν μπίζνες στην «σοσιαλιστική» Κούβα!

Την ίδια στιγμή, αποκαλύπτεται ότι και άλλες (πέρα από γαλλικές) εταιρίες σχεδιάζουν να κάνουν μπίζνες στη χώρα. Μια από αυτές είναι η γνωστή ολλανδοβρετανική Unilever, που σκοπεύει να κατασκευάσει εργοστάσιο αξίας 35 εκατ. δολαρίων μέχρι το 2018 στην ειδική οικονομική ζώνη που βρίσκεται στο λιμάνι του Μάριελ, 45 χιλιόμετρα δυτικά της πρωτεύουσας Αβάνα. Η εταιρία θα κατέχει το 60% των μετοχών του εργοστασίου και το κουβανέζικο κράτος

το 40%. Η συμφωνία έρχεται τέσσερα χρόνια μετά από την αποχώρηση της Unilever από την Κούβα (το 2012), μετά από διαφωνίες στα ζητήματα ελέγχου των κοινοπραξιών που δημιουργεί με το κουβανέζικο κράτος. Προφανώς, οι διαφωνίες λύθηκαν (προς όφελος της Unilever, γιατί αλλιώς δε θα επέστρεφε για να επενδύσει) και τώρα η πολυεθνική θα μπορεί να επωφεληθεί από τους ευμενείς όρους του κουβανέζικου «αναπτυξιακού» νόμου, που δίνει φορολογική ασυλία για τα πρώτα οκτώ χρόνια και φόρο μόλις 15% για τα επόμενα (στις ειδικές οικονομικές ζώνες υπάρχουν μεγαλύτερες φορολογικές ελαφρύνσεις), με τις όποιες διαφορές με το κουβανέζικο κράτος να επιλύονται στο Διεθνές Κέντρο Εμπορίου που εδρεύει στο Παρίσι.

Το κουβανέζικο καθεστώς έχει πάρει διαζύγιο από κάθε τι κομμουνιστικό εδώ και δεκαετίες. Όταν παλαιότερα τα γράφαμε αυτά, μας έλεγαν «προβοκάτορες». Τώρα, η συγγή αλήθεια έρχεται να επιβεβαιώσει τις δικές μας καταγγελίες. Δυστυχώς, όμως, με όλα αυτά συκοφαντείται και η ίδια η έννοια του κομμουνισμού από καθεστώτα που έχουν το θράσος να εμφανίζονται με κομμουνιστικό προσώπιο, ενώ έχουν βουτηχτεί στην καπιταλιστική βρωμία μέχρι το λαιμό.

Μαύρα μαντάτα για τον κινέζικο δράκο

Ξέρετε ποιο είναι το κινέζικο κυβερνητικό «αφήγημα» σχετικά με την πορεία της οικονομίας της χώρας τον τελευταίο χρόνο; Οτι δεν υπάρχει κρίση αλλά μία «αναπροσαρμογή» που είναι αναπόφευκτη κατά το πέρασμα της οικονομίας στην «φιλελευθεροποίηση». Με τον τρόπο αυτό εξήγησαν τα παπαγαλάκια του Πεκίνου την επιβράδυνση του ρυθμού αύξησης του ΑΕΠ το 2015 στο χαμηλότερο ποσοστό της τελευταίας 25ετίας.

Τώρα, έρχονται τα στοιχεία για τις εισαγωγές και τις εξαγωγές και επιβεβαιώνουν ότι η «αναπροσαρμογή» είναι παραμύθι για αφελείς. Η μείωση των εξαγωγών (για έβδομο συνεχή μήνα) τον περασμένο Γενάρη ήταν 6.6% ψηλότερη σε σχέση με τα περσινά επίπεδα, με τις εισαγωγές να κατακρημνίζονται σημειώνοντας μείωση 14.4%! Το δε εμπόριο με τους μεγαλύτερους εταίρους της Κίνας (ΕΕ, ΗΠΑ, χώρες του ASEAN) μειώθηκε κατά 10%.

Ιδιαίτερη όμως ανησυχία προ-

καλεί η τεράστια επέκταση του πιστωτικού τομέα στην Κίνα, ο οποίος σύμφωνα με τους «New York Times» στις 3.2.2016 (http://www.nytimes.com/2016/02/04/business/dealbook/toxic-loans-in-china-weigh-on-global-growth.html?_r=0) έχει φτάσει στο αστρονομικό ποσό των 30 τρισεκατομμυρίων δολαρίων (σε δάνεια και διάφορους τύπους ομολόγων), δηλαδή τρεις φορές πάνω από το ετήσιο ΑΕΠ της χώρας! Αυτό έγινε ταχύτατα, αφού **μέσα σε επτά χρόνια το ποσό υπερτριπλασιάστηκε** (από τα 9 ανέβηκε στα 30)!

Τι τμήμα από αυτό το ποσό μπο-

ρεί να θεωρηθεί «τοξικό»; Κανείς δεν μπορεί να γνωρίζει με ακρίβεια. Οι εκτιμήσεις ποικίλλουν από 4.4 στα 6.6 τρισ. δολάρια, ποσό που **φτάνει και ίσως ξεπερνά το μισό του κινέζικου ΑΕΠ**. Ηδη οι κινέζικες τράπεζες έχουν αρχίσει να κλείνουν τις κάνουλες της ρευστότητας από τον περσινό Δεκέμβριο, φοβούμενες

την επανάληψη του κραχ που έγινε στις ΗΠΑ πριν από επτά χρόνια.

Η αναρχία στην παραγωγή, η αλόγιστη επέκταση του πιστωτικού τομέα με σκοπό το μέγιστο κέρδος για το χρηματιστικό κεφάλαιο, σε συνδυασμό με την πτώση της αγοραστικής δύναμης των εργαζόμενων παγκόσμια, δημιουργούν ένα εκρηκτικό μείγμα που κανείς δεν γνωρίζει πού, πότε και πώς θα σκάσει. Το μόνο σίγουρο είναι πως η οικονομική και κοινωνική έκρηξη που θα προκαλέσει θα είναι πιο ισχυρή από τις προηγούμενες...

στο ψαχνό

Τελευταίες πινελιές

Τη μαργαρίτα μαδούν οι «αναλυτές» των αστικών ΜΜΕ: Ερχεται ή δεν έρχεται το κουαρτέτο; Θα κλείσει η αξιολόγηση μέχρι το Πάσχα των καθολικών ή θα πάρει μήνες;

Ούτε στα κυβερνητικά κλιμάκια ούτε στα επιτελεία των Βρυξελλών και της Φρανκφούρτης, πάντως, παρατηρείται η ίδια αγωνία. Σε αντίθεση με κάποιες δραματικές αξιολογήσεις στο παρελθόν (εφτά μήνες έκανε ο Στουρνάρας να κλείσει την τέταρτη αξιολόγηση!), όταν η τρόικα ερχόταν κι έφευγε τουλάχιστον μια φορά το μήνα, τώρα οι διαπραγματεύσεις διεξάγονται με ηρεμία. Το πολιτισμένο κλίμα δεν διαταράσσεται ούτε όταν δημοσιεύονται άρθρα σαν αυτό του Πολ Τόμσεν στο blog του ΔΝΤ. Η κυβέρνηση απάντησε ήρεμα, διά του αντιπροέδρου της, ότι διαφωνεί με τον Τόμσεν. Ούτε καταγγελίες ούτε δραματικές κορόνες. Πολιτισμένος διάλογος ανάμεσα σε συνεργάτες που κάνουν διαφορετικές εκτιμήσεις.

Τα τεχνικά κλιμάκια δουλεύουν πυρετωδώς στο παρασκήνιο και οι τηλεδιασκέψεις ανάμεσα στους υπουργούς-διαπραγματευτές και τους επικεφαλής του κουαρτέτου δίνουν και παίρνουν. Μένουν μόνο μερικές τελευταίες πινελιές για να κλείσουν τα βασικά ανοιχτά ζητήματα της αξιολόγησης.

Θα το είχαν ήδη κάνει, αν η κυβέρνηση δεν αντιμετώπιζε πρόβλημα με τις αγροτικές κινητοποιήσεις. Δεν μπορεί να καταθέσει ασφαλιστικό και φορολογικό νομοσχέδιο με τους αγρότες στα μπλόκα. Περιμένει, λοιπόν, να περάσει ο καιρός, ν' αρχίσει για τους αγρότες το ζόρι της νέας καλλιεργητικής περιόδου, που τους θέλει στα χωράφια και όχι στα μπλόκα, και στο μεταξύ να λειτουργήσει και ο διαλυτικός «διάλογος», για τον οποίο έχουν βρεθεί ήδη οι πρώτοι «πρόθυμοι» (υπάρχουν και άλλοι, που περιμένουν τη σειρά τους και κινούνται στο παρασκήνιο).

Αν τελειώσει η αγροτική κινητοποίηση, τότε το Ασφαλιστικό θα πάρει το δρόμο της Βουλής. Και το κουαρτέτο θα καταφθάσει στην Αθήνα για να κλείσει την αξιολόγηση και τυπικά. Αυτά που τους χωρίζουν -αν τους χωρίζει κάτι στο Ασφαλιστικό- είναι δευτερεύοντα και μπορούν να ρυθμιστούν με συμβιβασμό στη μέση. Το μόνο βέβαιο είναι πως θα πετσοκοπούν οι συντάξεις (μένει να μάθουμε πώς θα γίνει το πετσόκομμα) και πως η περιβόητη εθνική σύνταξη θα δίνεται αναλογικά με τα χρόνια ασφάλισης και όχι ολόκληρη σε όλους.

Το ζήτημα, λοιπόν, είναι να αναβαθμιστεί ο αγώνας έτσι που το έκτρωμα Κατρούγκαλου να μην φτάσει καν στη Βουλή. Οι αγρότες κρατάνε ακόμα. Οι πιο μαχητικοί αρνούνται να πάνε στο διάλογο με τα σημαδεμένα χαρτιά. Χρειάζονται ενισχύσεις, όμως, σ' αυτή την κρίσιμη καμπή που βρίσκεται η κινητοποίησή τους.

Δεν παραβλέπουμε τις τεράστιες δυσκολίες που περνάει η εργατική τάξη, ιδιαίτερα στον ιδιωτικό καπιταλιστικό τομέα, όπου βασιλεύει ο φόβος της απόλυσης. Δεν παραβλέπουμε τη διαλυτική δράση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, στον ιδιωτικό και τον κρατικό καπιταλιστικό τομέα. Όμως αυτή τη στιγμή δε διακυβεύεται απλά το ένα ή το άλλο επιμέρους ζήτημα. Διακυβεύεται η ίδια η Κοινωνική Ασφάλιση. Διακυβεύονται οι κατακτήσεις μισού αιώνα εργατικών αγώνων.

Γι' αυτό πρέπει όλοι να υπερβούμε τους εαυτούς μας. Εξοπλισμένοι με τη γνώση γι' αυτό που έρχεται και γι' αυτό που πρέπει να διεκδικήσουμε (πλήρη ασφάλιση για όλους και χρηματοδότηση της από τους καπιταλιστές και το κράτος τους) και αποφασισμένοι να μην αφήσουμε να περάσει το έκτρωμα Κατρούγκαλου.

Δεν χρειάζεται να φетиχοποιήσουμε τίποτα για να καταλήξουμε στο συμπέρασμα πως οι κρητικοί αγρότες (το πιο μαχητικό τμήμα τους, για να ακριβολογούμε) απέδειξαν για μια ακόμα φορά πως οι δυνάμεις καταστολής είναι αντιμετώπισιμες. Ακόμα και το πιο επιλεκτό τμήμα τους, τα ΜΑΤ με τις χακί στολές, με τον εξοπλισμό Ράμπο και τα χημικά. Όταν υπάρχει αποφασιστικότητα, διάθεση σύγκρουσης και στοιχειώδης προετοιμασία, τότε τα ΜΑΤ μπορούν να ηττηθούν ακόμα και εκεί που είναι το προνομιακό τους πεδίο: οι οδομαχίες. Αυτή είναι μια αλήθεια που συχνά-πυκνά τη βλέπουμε να επαληθεύεται σε οδομαχίες ανάμεσα σε διαδηλωτές και δυνάμεις καταστολής σε όλο τον κόσμο. Οι κρητικοί αγρότες απλά μας την ξαναθύμισαν.

KONTRES

Περί υποκίνησης

Οτι «υποκινεί τον κοινωνικό αυτοματισμό» κατηγορεί την αντιπολίτευση ο Τσίπρας (συνέντευξη στην «Αυγή της Κυριακής»). Ο όρος «κοινωνικός αυτοματισμός» είχε ως τώρα συγκεκριμένο περιεχόμενο. Τον καθιέρωσε ο Ρέππας, ως εκπρόσωπος Τύπου της κυβέρνησης Σημίτη, και περιέγραφε ωραιοποιημένα τις φασιστικού τύπου επιθέσεις ενάντια σε αγωνιζόμενα κοινωνικά κομμάτια. Εκαναν απεργία οι ναυτεργάτες; Οργανώνονταν επιθέσεις από θερμοκηπιάδες της Κρήτης και αυτό ονομαζόταν «κοινωνικός αυτοματισμός». Το ίδιο όταν «οργισμένοι νοικοκυραίοι» επιτίθονταν σε σχολεία για να σπάσουν καταλήψεις των μαθητών.

Στις τωρινές κινητοποιήσεις -των αγροτών κυρίως- δεν έχουμε τέτοια φαινόμενα. Όχι τυχαία. Οι αγρότες διαθέτουν αυτή τη στιγμή -εκ των πραγμάτων- τη μεγαλύτερη δύναμη πυρός ενάντια στο αντιασφαλιστικό έκτρωμα Κατρούγκαλου και αυτό τους το αναγνωρίζει ολόκληρη η εργαζόμενη κοινωνία, που τους βλέπει ως αιχμή του δόρατος ενός αγώνα που είναι και δικός της. Όταν λοιπόν ο Τσίπρας κατηγορεί την αντιπολίτευση και τη «διαπλοκή» -όπως του αρέσει να λέει- ότι «υποκινούν τον κοινωνικό αυτοματισμό», αναφέρεται στις υπαρκτές κινητοποιήσεις και όχι στις ανύπαρκτες αντιδράσεις κατά των κινητοποιήσεων. Σαν κοινός προβοκάτορας και γκεμπελίσκος χαρακτηρίζει υποκινούμενο τον αγώνα των αγροτών!

Ιμπεριαλιστικός κυνισμός

Κυνικός ο δεξιός (έως ακροδεξιός) υπουργός Εξωτερικών της Αυστρίας Σεμπάστιαν Κουρτς περιέγραψε στα «Νέα» την πιο αποδοτική αντιμεταναστευτική πολιτική: «Οι πρόσφυγες ξεκινούν όταν ξέρουν ότι γρήγορα θα φτάσουν στην Ευρώπη. Εάν δεν υπάρχει αυτή η προοπτική, τότε όλο και λιγότεροι θα πάρουν τον δρόμο». Τι πρέπει να γίνει, λοιπόν; «Πρέπει να μειώσουμε τις ροές προσφύγων. Και αυτό μπορεί να γίνει μόνο αν τους σταματήσουμε σε κάποια σύνορα». Κι αν διαβούν το Αιγαίο και πατήσουν σε

ευρυνωστικό έδαφος; «Εάν δεν είναι τα σύνορα (σ.σ. που θα τους φράξουν το δρόμο) Ελλάδας-Τουρκίας, τότε θα πρέπει να είναι τα σύνορα Ελλάδας-Μακεδονίας». Δεν πολυπιστεύει ότι το ΝΑΤΟ θα καταφέρει να φράξει τα θαλάσσια περάσματα μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας. Έχει όμως λύση: «Δεν ξέρω αν θα το κάνει η Τουρκία. Αλλά η Μακεδονία είναι πρόθυμη να το κάνει».

Ίδου, λοιπόν, το σχέδιο μετατροπής της Ελλάδας σε δεσμοφυλάκιο της ΕΕ για κάθε πρόσφυγα και μετανάστη.

Γλειφτής καπιταλιστών

«Ο Πρωθυπουργός ξεναγήθηκε στα τρία συνιστώσα έργα, τις νέες κτηριακές εγκαταστάσεις της Εθνικής Λυρικής Σκηνής και της Εθνικής Βιβλιοθήκης, και το Πάρκο Σταύρος Νιάρχος, όπου διαπίστωσε τον αριστουργηματικό χαρακτήρα των εγκαταστάσεων, τόσο από αρχιτεκτονικής άποψης όσο και σε σχέση με την περιβαλλοντική διαχείριση των εγκαταστάσεων και την ενσωμάτωση μοναδικών στην Ευρώπη καινοτομιών».

Η επίσκεψη έγινε την περασμένη εβδομάδα και δεν μας εξέπληξε. Η εποχή που ο ΣΥΡΙΖΑ κατήγγειλε τέτοια έργα ως εκχώρηση κρατικής περιουσίας και κρατικής πολιτιστικής δραστηριότητας στα «ιδρύματα» των καπιταλιστικών ομίλων έχει παρέλθει. Εδώ η Φωτίου οργάνωσε φέεστα για να διαφημίσει το φιλανθρωπικό έργο της Philip Morris (Παπαστράτος), θα δίσταζε ο Τσίπρας να κάνει διαφημιστική επίσκεψη στη μεγάλη μπίζνα του «Ιδρύματος Νιάρχου» στο Φάληρο;

Κάλλιο αργά

Με ανακοίνωσή του το Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (PFLP) «καταγγέλλει την εξελισσόμενη προσέγγιση μεταξύ του σιωνιστικού κράτους και της ελληνικής κυβέρνησης, η οποία ισχυρίζεται ότι έρχεται με αριστερό και σοσιαλιστικό πρόγραμμα. Τώρα είμαστε μάρτυρες αδικαιολόγητων υποχωρήσεων». Στην ανακοίνωση σημειώνεται: «Το PFLP πιστεύει βαθύτατα ότι η Αλληλεγγύη που εκφράζει η συντριπτική πλειοψη-

φία των λαϊκών στρωμάτων στην Ελλάδα με τα δίκαια δικαιώματα του λαού της Παλαιστίνης είναι διαχρονική, ιστορική και σταθερή και δεν θα την νικήσουν οι επίσημες συμφωνίες μεταξύ της ελληνικής κυβέρνησης και του ρατσιστικού κράτους. Ταυτόχρονα, το PFLP καταγγέλλει την όποια στρατιωτική και οικονομική συνεργασία και μεταξύ της Τουρκίας και του σιωνιστικού εχθρού. Καταδικάζει επίσης τις επίσημες ελληνικές πολιτικές που δεν ανταποκρίνονται στα πραγματικά αισθήματα του φίλου ελληνικού λαού και στην ιστορική του στάση που ήταν πάντα στο πλευρό του παλαιστινιακού λαού».

Κάλλιο αργά παρά ποτέ. Το λέμε γιατί μας είχαν προκαλέσει αλγερινή εντύπωση τα συγχαρητήρια του PFLP στον ΣΥΡΙΖΑ, όταν ανήλθε στην κυβέρνηση και οι εξεχέστες αυταπάτες ότι θ' αλλάξει την πολιτική στρατηγικής συνεργασίας του ελληνικού κράτους με το σιωνιστικό μόρφωμα. Οι συναγωνιστές του PFLP είχαν προειδοποιηθεί ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν πρόκειται ν' αλλάξει τίποτα, αλλά θ' ακολουθήσει χωρίς καμιά διαφοροποίηση την αμε-

Τέρμα το παραμυθάκι

Το λένε και το ξαναλένε οι συριζαίοι, από τον Τσίπρα μέχρι το τελευταίο κομματικό στέλεχος: «ο λαός μας ψήφισε το Σεπτέμβριο ενώ είχαμε υπογράψει το Μνημόνιο. Μας εμπιστεύτηκε για να το εφαρμόσουμε».

Αυτό το παραμυθάκι να τελειώνει. Και ο Σαμαράς εκλέχτηκε τον Ιούνιο του 2012 ενώ είχε υπογράψει το δεύτερο Μνημόνιο. Όχι μόνο είχε βάλει τη ΝΔ στη συγκυβέρνηση Παπαδήμου, αλλά είχε συνυπογράψει μαζί με τον Γιωργάκη και τον Καρατζαφέρη τη γνωστή επιστολή προς τους επικεφαλής των «θεσμών», με την οποία διαβεβαίωνε ότι θα τηρήσει τη συμφωνία. Τι έλεγε τότε ο ΣΥΡΙΖΑ; Κατήγγελλε τον Σαμαρά (και τον Βενιζέλο και τον Κουβέλη) επειδή εφαρμόζαν τα μέτρα που απαιτούσε το Μνημόνιο.

रिकάνικης έμπνευσης πολιτική που είχε εγκαινιαστεί επί Γιωργάκη Παπανδρέου και είχε συνεχιστεί επί Σαμαρά. Και τους εξηγήθηκαν αναλυτικά οι λόγοι για τους οποίους ο ΣΥΡΙΖΑ δεν πρόκειται να εγκαταλείψει αυτή την πολιτική. Επέλεξαν να κινηθούν πραγματιστικά. Ετσι, κατέληξαν Επιμηθείς, αντί να είναι Προμηθείς.

Πολιτικό ξεκατίνιασμα

Με δημοσίευμα-ποταμό στην προσωπική της ιστοσελίδα η Ζωή Κωνσταντοπούλου έδωσε συνέχεια στο πολιτικό ξεκατίνιασμα με τους πρώην συντρόφους της και ιδιαίτερα με τον Τσίπρα. Γιατί πολιτικό ξεκατίνιασμα; Γιατί αυτού του τύπου οι «αποκαλύψεις» είναι αναπόδεικτες. Κανείς δεν ήταν μπροστά για να ξέρει τι της είπαν ο Τσίπρας, ο Τζανακόπουλος και όλοι οι άλλοι που επικαλείται. Θα είχαν αξία όλ' αυτά και θα θεωρούνταν αξιόπιστα, αν λέγονταν στην ώρα τους. Και αν συνοδεύονταν από τις αναλογούσες πράξεις. Δηλαδή, από μια παραίτηση. Αντίθετα, η Κωνσταντοπούλου όλο αυτό το διάστημα απολάμβανε τη θέση της ως προέδρου της Βουλής, απολάμβανε να καφονάρει τους βουλευτές, απολάμβανε το κόκκινο χαλί που της έστρωνε στο Πεντάγωνο ο Καμμένος, απολάμβανε την τηλεοπτική υπερπροβολή της κτλ.

Τώρα, εκ των υστέρων, προσπαθεί να μας πείσει ότι αυτή ήταν μια... αθώα παιδούλα που την κοροΐδευαν ο Τσίπρας και η παρέα του, άνθρωποι στους οποίους είχε δείξει τεράστια εμπιστοσύνη. Γι' αυτό και δεν τοποθετείται πολιτικά, αλλά με κουτσομπολιά και «σου 'πα, μου 'πες», αντάξια της προσωπικότητας και του έργου της ως πολιτικού προσώπου. Και βέβαια, οι Τσιπραίοι δεν της κάνουν τη χάρη να μπουν σε μια συζήτηση από την οποία ξέρουν ότι θα βγουν χαμένοι. Την αφήνουν να κάνει μονολόγους, προσβλέποντας στη μετατροπή της σε μία γραφική φιγούρα. Ούτε είναι τυχαίο ότι δεν την ακολουθούν σ' αυτό το δρόμο ούτε τα στελέχη της ΛΑΕ.

Διακομματική συνεργασία

Επίσημη ανακοίνωση του Γραφείου Τύπου της Βουλής: «Τα ζητήματα που απασχολούν τον Πολιτικό Σύνδεσμο Γυναικών συζητήθηκαν εκτενώς κατά τη διάρκεια της συνάντησης μελών του προεδρείου του με τον Πρόεδρο της Βουλής των Ελλήνων, κ. Νικόλαο Βούτση. Ο Πρόεδρος της Βουλής, υποδεχόμενος την αντιπροσωπεία, σημείωσε ότι η Βουλή είναι στη διάθεση του Συνδέσμου προκειμένου να προωθηθούν μια σειρά εκκρεμών ζητημάτων».

Τι διάολο είναι αυτός ο «Πολιτικός Σύνδεσμος Γυναικών»; Είναι ένα διακομματικό μαγαζί, στην προεδρία του οποίου βρίσκεται η πρώην βουλευτίνα και υπουργός της ΝΔ Ζέτα Μακρή, ενώ η σύνθεση του ΔΣ είναι διακομματική, με αντιπροέδρους τη συριζαία βουλευτίνα Χαρά Καφαντάρη, τη δεξιά Τζένη Τσουμάνη, τις πασόκες Άννα Καραμάνου και Ζέφη Δημαδάμα κτλ. Στο συγκεκριμένο πολιτικό μαγαζί η... οικουμενική συνεργασία των μνημονιακών δυνάμεων έχει γίνει πράξη. Θα θέλαμε να μάθουμε, όμως, ποια είναι «τα εκκρεμή θέματα, τα οποία εξέθεσαν αναλυτικά» στον Βούτση οι κυρίες που τον επισκέφτηκαν, «προσβλέποντας στη συμβολή του για την υποστήριξή» τους.

Άγιες μπίζνες

Τόλμησαν να διαμαρτυρηθούν για τη στέρηση των εργασιακών τους δικαιωμάτων οι εργάτες του κηροποιείου της Μητρόπολης Κερκύρας, Παζών και Διαποντίων Νήσων και εισέπραξαν την απόλυσή τους! Ο δεσπότης Νεκτάριος Ντόβας τους τοιχοκόλλησε την απόφαση με δικαστικό κλητήρα: το κηροποιείο κλείνει! Δεν είναι ότι δεν είχε κέρδη. Κερδοφόρα επιχείρηση ήταν, όπως αναφέρει σε ανακοίνωσή της η Ομοσπονδία Εργατοϋπαλλήλων Χημικής Βιομηχανίας. Όμως ο δεσπότης αποφάσισε να εκδικηθεί τους εργάτες, που τόλμησαν να ζητήσουν βαρέα και ανθυγιεινά (όπως δικαιούνται) και εφαρμογή της συλλογικής σύμβασης εργασίας της χημικής βιομηχανίας (που επίσης δικαιούνται).

Αυτονόμηση από τι και από ποιους;

Επιμένει ο αναπληρωτής υπουργός Βερναρδάκης στη δήλωσή του για την «αυτονόμηση συγκεκριμένων πολιτικοοικονομικών κύκλων διά μέσου των ΜΜΕ, που κάνουν κατάχρηση του δημοσίου χαρακτήρα της ενημέρωσης». Και βέβαια, αντιπολίτευση και αστικά ΜΜΕ βρήκαν την ευκαιρία να του την πέσουν, κατηγορώντας τον ΣΥΡΙΖΑ για απολυταρχικές τάσεις.

Επειδή ο κ. Βερναρδάκης, ως πολιτικός επιστήμονας, γνωρίζει ασφαλώς την έννοια της λέξης «αυτονόμηση», μήπως μπορεί να μας πει από τι και από ποιους αυτονομούνται αυτοί οι «πολιτικοοικονομικοί κύκλοι»; Ακόμα και τα ιδεολογικά νάματα του Άλτουςέρ, στα οποία θήτευε στα νιάτα του ο Βερναρδάκης, πρεσβεύουν ότι η τάξη των καπιταλιστών έχει την εξουσία και απ' αυτή μπορούν να αυτονομηθούν **σχετικά** (και όχι απόλυτα) τα πολιτικά κόμματα ή οι ιδεολογικοί μηχανισμοί του κράτους (αν τους ελέγξει η «Αριστερά»). Επομένως, δεν τίθεται ζήτημα αυτονόμησης κάποιων «πολιτικοοικονομικών κύκλων» από τον εαυτό τους. Εκτός αν ο Βερναρδάκης εννοεί ότι αυτονομούνται από την αστική τάξη ως σύνολο, ως σύστημα, οπότε ο ΣΥΡΙΖΑ αναλαμβάνει το καθήκον να λειτουργήσει ως καθαρή ρομφαία του συστήματος. Τότε όμως θα είχε την πλειοψηφία του συστήματος μαζί του, που θα στήριζε την προσπάθεια «αποκατάστασης της τάξης». Δεν την έχει, όμως. Οπότε τι μένει; Μένει η προσπάθεια μιας κυβέρνησης να ελέγξει το χώρο της αστικής προπαγάνδας προς όφελός της.

ZOOM

Το σύστημα και ο Σίσυφος

Ακόμα και ο αστικός Τύπος σημειώνει ότι η πολιτική κατάσταση «μυρίζει» 2011. Τότε που η κυβέρνηση Γ. Παπανδρέου παρέπαιε και ο πρωθυπουργός της δήλωνε έτοιμος να παραιτηθεί υπέρ ενός ευρύτερου μνημονιακού κυβερνητικού σχήματος. Δεν έχει σημασία αν ο Τσίπρας δηλώνει μάχιμος, ετοιμοπόλεμος και έτοιμος να περάσει τον τελευταίο κάβο. Η σταθερότητα μιας κυβέρνησης δεν κρίνεται από τη σταθερότητα της πλειοψηφίας που τη στηρίζει στη Βουλή, αλλά από το βαθμό της κοινωνικής συναίνεσης που έχει εξασφαλίσει.

Ο Γ. Παπανδρέου διέθετε ευρεία κοινοβουλευτική πλειοψηφία, όμως είχε χάσει την κοινωνική συναίνεση. Πήρε τις εκλογές τον Οκτώβρη του 2009 με το «λεφτά υπάρχουν», έφερε το πρώτο Μνημόνιο το Μάη του 2010, υποσχέθηκε ότι τα ζόρια θα κρατήσουν το πολύ ένα χρόνο και πάνω στο χρόνο συνέχιζε να φέρνει το ένα μνημονιακό μέτρο μετά το άλλο. Γι' αυτό και δεν μπόρεσε να κρατηθεί στην εξουσία. Παραιτήθηκε μέσα σ' ένα κλίμα γενικής κατακραυγής, προκειμένου ο ίδιος ν' αποφύγει τα χειρότερα και το σύστημα να μπορέσει να πορευτεί προς την υπογραφή του δεύτερου Μνημονίου, διαθέτοντας τουλάχιστον μια άνετη κοινοβουλευτική πλειοψηφία τρικομματικής σύνθεσης.

Ο Τσίπρας πήρε τις εκλογές το Γενάρη του 2015 με το «Μνημόνια τέλος», υπέγραψε το τρίτο Μνημόνιο επτά μήνες αργότερα, εκμεταλλεύτηκε το σάστισμα και τη σύγχυση του κόσμου για να ξανακερδίσει τις εκλογές το Σεπτέμβρη, όμως η νίκη του ήταν πύρρειος. Αυτό δεν το λέμε εκ των υστέρων, το επισημάναμε από την επαύριο των εκλογών, όπως γνωρίζουν οι αναγνώστες της «Κόντρας». Η πολύ μεγάλη απώλεια ψήφων του ΣΥΡΙΖΑ σε σχέση με τον Γενάρη, η οποία «καλύφθηκε» πίσω από την έκρηξη της αποχής (και επομένως την εμφάνιση ως ιδιαίτερα υψηλού του εκλογικού ποσοστού του ΣΥΡΙΖΑ), ήταν το ασφαλέστερο δείγμα γι' αυτό που θα ακολουθούσε.

Ο ΣΥΡΙΖΑ (και οποιοδήποτε άλλο αστικό κόμμα βρισκόταν στη θέση του) θα μπορούσε να ξανακερδίσει -αν όχι την υποστήριξη, τουλάχιστον- την ανοχή της εργαζόμενης κοινωνίας, αν είχε τα περιθώρια να κάνει δυο-τρεις εκτονωτικές κινήσεις. Ως μνημονιακό αστικό κόμμα, που είχε αναλάβει συγκεκριμένες δεσμεύσεις στο πλαίσιο του Μνημονίου, όμως, δεν είχε περιθώρια για τέτοιες κινήσεις. Αντίθετα, ήταν ζήτημα πολύ λίγου χρόνου να ξεβρακωθεί για δεύτερη φορά, καθώς είχε κοροϊδέψει τον κόσμο με τα υποτιθέμενα ανοιχτά ζητήματα τα οποία δήθεν ήταν ο πιο κατάλληλος για να διαπραγματευθεί σκληρά. Πλέον, ενάντια στον ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι μόνο αυτοί που αρνήθηκαν να τον ψηφίσουν το Σεπτέμβρη, αλλά και μεγάλο μέρος απ' αυτούς που τον ψήφισαν. Γιατί όλοι έχουν συνειδητοποιήσει ότι τα χειρότερα δεν πέρασαν, αλλά βρίσκονται μπροστά μας. Γιατί δεν υπάρχει τίποτα που να τους κάνει να ελπίζουν ότι κάτι -έστω κάτι- μπορεί να βελτιωθεί. Κανένα αφήγημα, κανένα πολιτικό παραμύθι με φουρτουνιασμένους κάβους που οδηγούν σε ειδυλλιακά φωτισμένα τοπία, δεν μπορεί να πείσει έναν μπαϊλντισμένο κόσμο, που αυτά τα παραμύθια τα έχει ξανακούσει πολλές φορές

από τότε που άρχισε να φυσάει η θύελλα των Μνημονίων.

Ο εργαζόμενος λαός όχι μόνο δε βλέπει, αλλά ούτε πρόκειται να δει κανένα φως στο βάθος του ορίζοντα. Θα εξακολουθήσει να βλέπει μόνο αβάσταχτα χαράτσια, φτώχεια, ανεργία και καταστροφή προλεταριακών και μικροαστικών στρωμάτων. Κανένας δε χόρτασε με λόγια και υποσχέσεις για μελλοντικά ξέφωτα. Επομένως, ακόμα και αν ο ΣΥΡΙΖΑ καταφέρει να περάσει χωρίς απώλειες από τη Βουλή το αντισσφαλιστικό έκτρωμα του Κατρούγκαλου, θα εξακολουθήσει να είναι μια κυβέρνηση υπό κατάρρευση. Όπως ήταν η κυβέρνηση Παπανδρέου το 2011 και η συγκυβέρνηση Σαμαρά το 2013-14.

Αυτό, όμως, δε σημαίνει ότι η πορεία κατάρρευσης του ΣΥΡΙΖΑ συνεπάγεται και πορεία κατάρρευσης του συστήματος ή έστω της σκληρής πολιτικής των Μνημονίων. Αυτή η αυταπάτη κυριάρχησε το 2011, ξαναφούντωσε το 2014, ας μην τριτώσει το κακό. Το 2011 είχαμε το ογκώδες «κίνημα των αγανακτισμένων». Τότε ζωγραφίστηκαν για πρώτη φορά στα πανό τα ελικόπτερα που υποτίθεται πως θα γλίσωναν τους κυβερνώντες από τη λαϊκή οργή. Τότε φωνάχτηκαν τα ανάλογα συνθήματα. Η λογική της μη βίας και του «όχι κόμματα» οδήγησε αυτό το κίνημα όχι μόνο στην ήττα, αλλά και στον εκφυλισμό. Εκτοτε, ο λόγος δόθηκε αποκλειστικά στην ψήφο. Αυτή η αποκλειστικότητα της ψήφου έφερε τη συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου-Κουβέλη το 2012 και τη συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου το 2015.

Και στη μια και στην άλλη περίπτωση, το σύστημα κατάφερε να συνεχίσει χωρίς ιδιαίτερα προβλήματα την πολιτική των Μνημονίων. Υπό διαφορετικούς πολιτικούς όρους κάθε φορά, αλλά ίδια στην ουσία της. Χωρίς την παραμικρή υποχώρηση ή χαλάρωση αυτής της πολιτικής. Επειδή, λοιπόν, κάποιοι άρχισαν να ξανατραγουδούν στις διαδηλώσεις για ελικόπτερα απόδρασης (με επιβάτες τον Τσίπρα και την παρέα του αυτή τη φορά), θα θέλαμε να ρωτήσουμε: ποια είναι εκείνα τα στοιχεία που οδηγούν στην πεποίθηση ότι η κατάρρευση της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου θα οδηγήσει σε αλλαγές στην οικονομική και κοινωνική πολιτική; Ποια είναι η ειδοποιός διαφορά σε σχέση με την περίοδο 2010-2015; Τελείωσαν μήπως οι εφεδρείες σχημάτων διακυβέρνησης, ώστε το σύστημα -έντρομο μπροστά στους κινδύνους της ακυβερνησίας- να αποχωρήσει υπέρ των λαϊκών συμφερόντων στην οικονομική και κοινωνική πολιτική του, προκειμένου να μπορέσει να ανασυγκροτηθεί;

Αν είχαμε ένα ογκώδες, μαχητικό και ανυποχώρητο κίνημα που θα απειλούσε να παραλύσει τη λειτουργία της καπιταλιστικής μηχανής και του κράτους της, θα μπορούσε να θεωρηθεί βάσιμη μια τέτοια πρόβλεψη, μολοντί θα απαιτούνταν η συνδρομή και άλλων παραγόντων για να περάσουμε από τη βασιμότητα στη βεβαιότητα. Τέτοιο κίνημα δεν υπάρχει, οπότε τα ιδεολογήματα του τύπου «να πείσει η κυβέρνηση από τα κάτω και από τ' αριστερά», που δεν έπαψαν ποτέ να επαναλαμβάνονται, περισσότερο ως προεκλογικά ολόγκαν αυτών που τα εκφέρουν λειτουργούν (με ισχνά αποτελέσματα και σ' αυτόν τον τομέα), παρά ως συνθήματα

δράσης που προσπαθούν να φωτίσουν το δρόμο ενός μαχητικού κινήματος.

Η αστική πολιτική έχει αποδείξει ότι μπορεί να παράγει λύσεις διακυβέρνησης και σε πιο δύσκολες συνθήκες. Οτι μπορεί να ξεπερνά ακόμα και την πίεση πραγματικά μαζικών και μαχητικών κινήματων και στη συνέχεια να ανακτά τις απώλειες που ενδεχομένως είχε. Η περίπτωση της Αργεντινής είναι ένα σχετικά πρόσφατο διδακτικό παράδειγμα. Ετσι, τα διεκδικητικά εργατικά και λαϊκά κινήματα θυμίζουν τον Σίσυφο. Εκεί που νομίζουν πως έφτασαν στην κορυφή βρίσκονται και πάλι στον πάτο, με το βράχο πάντοτε στην πλάτη τους.

Αυτό καθίσταται δυνατό γιατί από τα αυθόρμητα κινήματα των εργαζόμενων μαζών -όση μαχητικότητα κι αν επιδείξουν- απουσιάζει το κρίσιμο στοιχείο της πολιτικής οργάνωσης και του επαναστατικού προσανατολισμού. Οι «κινηματικοί», μ' άλλα λόγια οι αυθορμητιστές (ή γιαλαντζί αυθορμητιστές, γιατί συχνά πίσω από τον αυθορμητισμό τους κρύβεται απλά η πιο αισχρή ψηφοθηρία), αρέσκονται να χρησιμοποιούν μια φράση του Μαρξ: «Κάθε βήμα του πραγματικού κινήματος είναι πιο σπουδαίο από μια δωδεκάδα προγράμματα». Ετσι, βγάζουν και τον Μαρξ... αυθορμητιστή. Η φράση αυτή, αποσπασμένη από το σύνολο στο οποίο ανήκει, μετατρέπεται στο αντίθετό της! Αναφερόμενος στο απαράδεκτο «Πρόγραμμα της Γκότα», ο Μαρξ έγραφε στον Μπράκε (και στους Γκάιμπ, Αουερ, Μπέμπελ και Λίμπκνεχτ) πως αντί για ένα κοινό πρόγραμμα με τους Λασαλικούς «που διαφθείρει το κόμμα», θα έπρεπε να περιοριστούν σε μια «συμφωνία δράσης ενάντια στον κοινό εχθρό» και ν' αφήσουν το πρόγραμμα γι' αργότερα. Ο Μαρξ δεν μιλάει περιφρονητικά για τα προγράμματα αρχών, αλλά -αντίθετα- ξιφουλκεί ενάντια σ' ένα ομορτυλιστικό πρόγραμμα. Και εξηγεί ότι θα έπρεπε να περιμένουν μέχρι που το πρόγραμμα «θα το προετοίμαζε μια μακρόχρονη κοινή δράση», ώστε να είναι επαναστατικό.

Είναι περιττό, βέβαια, να θυμίσουμε σ' όλους αυτούς, όχι μόνο τη φράση του Λένιν: «Χωρίς επαναστατική θεωρία δεν μπορεί να υπάρξει και επαναστατικό κίνημα», αλλά ολόκληρη τη θεωρητική ανάλυση στο μνημειώδες έργο του «Τι να κάνουμε;». Ανάλυση που τείνει -όπως και η ανάλυση του Μαρξ- στην αναγκαιότητα πολιτικής οργάνωσης της εργατικής τάξης, που σημαίνει ένωση της πρωτοπορίας πάνω στη βάση ενός επαναστατικού προγράμματος μετάβασης στον κομμουνισμό και συγκρότηση ενός μαχητικού μηχανισμού προπαγάνδας, ζύμωσης και οργάνωσης της εργατικής τάξης, ικανού να ξεσκεπάσει την αστική πολιτική σε όλες της τις εκφάνσεις, να αποκαλύπτει έγκαιρα και έγκυρα όλες τις μανούβρες της και να αποτελεί το συλλογικό καθοδηγητή του κινήματος, για τις άμεσες διεκδικήσεις του και για την επαναστατική προοπτική του. Οι μπολσεβίκοι έμειναν στην Ιστορία ως το αποτελεσματικότερο επαναστατικό ρεύμα, επειδή δεν υποκλήθηκαν στον αυθορμητισμό των άλλων ρευμάτων, αλλά -χωρίς να παραμελούν τη συμμετοχή τους στην ταξική πάλη- καταπίστηκαν με την οικοδόμηση ενός τέτοιου κόμματος.

Πέτρος Γιώτης

«Λαγός» και η Φώφη

Την Τρίτη εμφανίστηκε στην ΕΡΤ ο Λεβέντης για να πει τις γνωστές παπάρες του περί «οικουμενικής» και να πετάξει και όνομα πρωθυπουργού: Προβόπουλος. Την Τε-τάρτη εμφανίστηκε στο ραδιόφωνο του Χατζηνικολάου η Φώφη για να ταχθεί ευθέως υπέρ μιας οικουμενικής κυβέρνησης, με τη συμμετοχή της ΝΔ και του ΣΥΡΙΖΑ, και να προαναγγείλει ότι τις επόμενες μέρες θ' αναλάβει σχετική πρωτοβουλία. Την Πέμπτη, ο ίδιος ο Χατζη-νικολάου έβγαλε τον Λεβέντη στην εκπομπή του, για να επαναλάβει όσα είχε ήδη πει στην ΕΡΤ. Και την υπόλοιπη ημέρα, ο σταθμός έπαιζε ως πρώτο τίτλο ειδήσεων τον ότι ο Λεβέντης προτείνει τον Προβόπουλο και ότι «έχει μιλήσει και με τη Γερμανία». Την ίδια μέρα, από τον ίδιο σταθμό εμφανίστηκε η πρώτη δημοσκόπηση (MRB) που δείχνει τη ΝΔ να προηγείται του ΣΥΡΙΖΑ και τον Κυριά-κο να προηγείται του Τσίπρα στην καταλληλότητα για πρωθυπουργός!

Τι δείχνουν ό'α αυτά; Οτι ισχυροί κεφαλαιοκρατικοί κύκλοι πιέζουν για το σχηματισμό οικουμενικής κυβέρ-νησης. Πιέζουν και τον Τσίπρα και τον Μητσostάκη. Και χρησιμοποιούν σαν «Λαγόν» ακόμα και τον Λεβέντη, αυτό το υποποζούν της trash τηλεοπτικής ζώνης, που το έχουν ανακηρύξει σε... σοφό πολιτικό παράγοντα. Και βέβαια, στις κατασκευασμένες δημοσκοπήσεις, ο Λεβέντης εμ-φανίζεται να κάνει εκλογικό άλμα, πλησιάζοντας το 5%!

Η Γεννηματά εμφανίζεται τώρα ως ο δεύτερος «λα-γός», Και δέχεται να παίζει αυτό το ρόλο, όχι μόνο για να κάνει το χατίρι των καπιταλιστών και μιντακίων κύκλων, αλλά και επειδή ισχυροποιεί κάπως το προφίλ του υπεύ-θυνου κεντρώου κόμματος, που βάζει το εθνικό πάνω από το κομματικό συμφέρον.

Ανεξάρτητα από την κατάληξη που θα έχει αυτή η προσπάθεια, εκείνο που πρέπει να σημειωθεί είναι πως τυποούν τον Τσίπρα τη στιγμή που αρχίζει η κατακύ-λα του. Δηλαδή, τη στιγμή που τους έχει περισσότερο από κάθε άλλη φορά ανάγκη. Γιατί πού αλλού, αν όχι στα αστικά ΜΜΕ, θα στηριχτεί ο ΣΥΡΙΖΑ; Στο λαό που είναι οργισμένος; Στην πολιτική που είναι υποχρεωμένοι να ακολουθήσει και η οποία μόνο νέα αντιλαϊκά μέτρα θα περιλαμβάνει; Ή μήπως στον ανύπαρκτο κομματικό μηχανισμό του ΣΥΡΙΖΑ και τους ακόμα πιο ανύπαρκτους δεσμούς του με την κοινωνία;

Πολιτικάντικος κυνισμός

Ο υφυπουργός των ANEA Γουργιδής τελούσε ακόμα υπό παραίτηση την ώρα που η εφημερίδα μας έπαιρνε το δρόμο για το τυπογραφείο, καθώς ο γραφέι Τύπου του πρωθυπουργού είχε ανακοινώσει πως ο Τσίπρας θα ασχοληθεί με το θέμα όταν επιστρέψει από τις Βρυξέ-λλες. Ο,τι κι αν γίνει (το πιθανότερο είναι να γίνει δεκτή η παραίτηση που ο Καμμένος υποχρέωσε τον Γουργιδη να υποβάλει), είναι αδιάφορο. Πως αδιάφορα είναι και τα κινήτρα που οδήγησαν τον -πολιτικά έμπειρο- Γουργιδη να πει όσα είπε σε ραδιοφωνικό σταθμό της Αλεξαν-δρούπολης. Είτε του ξέφυγαν, είτε αποπειλούσαν μέρος ενός σχεδίου «πραϊκής εξέδου» από την κυβέρνηση, ενόψει κατάρρευσής της, εκείνο που έχει σημασία είναι το περιεχόμενο των δηλώσεων Γουργιδη.

Οταν ο δημοσιογράφος τον ρώτησε αν ο Τσίπρας παραπλάνησε τους αγρότες, ο Γουργιδης δε δίστασε ν' απαντήσει: «Όπως και ο προηγούμενος. Ζάππειο 1, Ζάππειο 2, Ζάππειο 3. Όπως “τα λεφτά υπάρχουν” του Παπανδρέου». Κάνοντας ένα βήμα παραπέρα, εξήγησε τους λόγους για τους οποίους αυτή η τακτική είναι σω-στή: «Αν δεν τάξεις, δεν σε ψηφίζει. Οταν σου μιλάει κάποιος ορθολογιστικά, δεν είναι καλό. Επειδή είμαι παλιά καρβόλαρα και επειδή δεν φεϊδονται τον λόγον μου, πρέπει κάποια στιγμή να πούμε την αλήθεια. Αυτή είναι η αλήθεια».

Όπως όλοι έχουν διαπιστώσει, διότι ο ηχητικό παίχτη-κε παντού, κανένας δεν «απομόνωσε μια ατυχή φράση», όπως και των υστερών υποστηρίξε ο Γουργιδης, δηλώ-νοντας ότι ο Τσίπρας δεν είναι σαν τον Ζαχαρά ή τον Παπανδρέου. Πρόκειται για έκφραση ακραιφνούς πολι-τικάντικου κυνισμού. «Ναι, τους κοροϊδίζουμε, γιατί αν δεν τους κοροϊδΐψεις εσύ θα τους κοροϊδέψει κάποιος άλλος». Αυτό είναι σε ελευθερη απόδοση το περιεχόμε-νο της δήλωσης Γουργιδη. Μήπως, όμως, είναι λιγότερο κυνικοί εκείνοι οι υπουργοι και οι στέλες του ΣΥΡΙΖΑ (σαν τον Κουρουμπλή, ας πούμε) που βγαίνουν και δηλώ-νουν ξεδιάντροπα ότι ο Τσίπρας δεν υποσχέθηκε τίποτα στον κόσμο και επομένως δεν πρέπει να πληρωρείται για αθέτηση υποσχέσεων;

Οι καπιταλιστές εξακολουθούν να μην πληρώνουν τις ασφαλιστικές εισφορές στο ΙΚΑ

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Ημερήσια ασφαλιστική εισφορά

Κλαδικές Συμβάσεις Εργασίας.

Όλα αυτά τα στοιχεία καταγράφονται στον πίνακα που δημοσιεύουμε. Στον Πίνακα περιλαμβάνουμε τα στοιχεία μόνο δύο χρόνων (2007 και 2008) της προμνημονιακής περιό-δου 2004-2009, γιατί αυτές οι δύο χρονιές ήταν οι καλύτερες ως προς τον αριθμό των ασφαλισμένων στο ΙΚΑ και επομένως και ως προς τα έσοδα που αυτό θα μπορούσε να ει-σπράξει.

Ο μέσος μισθός και το μέσο μεροκάματο, όπως καταγράφονται στον πίνακα, αναφέρο-νται σ’ αυτά που ασφαλιζόνταν οι εργαζόμε-νοι και όχι σ’ αυτά που τους κατέβαλαν οι κα-πιταλιστές (βάσει των ατομικών συμβάσεων). Σύμφωνα με το ΙΚΑ (βλέπε τον Ασφαλιστικό Οδηγό του Εργοδότη, που είναι ανεβασμένος στην ιστοσελίδα του), «οι αποδοχές αυτές (ο.σ. επί των οποίαν υπολογίζονται οι ασφα-λιστικές εισφορές) **δεν επιτρέπεται να είναι κατώτερες από τις νόμιμες , δηλαδή αυτές που προβλέπονται κάθε φορά από τις κατά**

Ομως, ο μέσος μισθός του 2014 είναι 1.235,82 ευρώ, μόλις κατά 5 ευρώ χαμηλό-τερος από το μέσο μισθό του 2007! Αυτή η κίνηση του μέσου ισθού, ιδιαίτερα μετά το Φλεβάρη του 2012 (6η ΠΥΣ), δεν αρσέει κα-θόλου στους καπιταλιστές. Δεν τους αρέσει, γιατί οι ασφαλιστικές εισφορές υπολογίζονται με αποδοχές πολύ μεγαλύτερες απ’ αυτές που

καταβάλλουν ως μισθό στους εργάτες τους, βάσει των ατομικών συμβάσεων εργασίας που επέβαλαν εκβιαστικά. Ως αντίδραση επέλε-ξαν να μην καταβάλλουν –σε μαζική κλίμα-κα- τις οφειλόμενες ασφαλιστικές εισφορές, με τη σιωπηλή συγκατάθεση της Διοίκησης του ΙΚΑ. Η τελευταία δικαιολογεί τη στάση της με το επιχείρημα ότι οι επιχειρήσεις αντι-μετωπίζουν δυσκολίες και αν τις πιέσει να καταβάλουν τις εισφορές που οφείλουν θα τις οδηγήσει σε κλείσιμο με αποτέλεσμα να αυξηθεί η ανεργία.

Το ίδιο ισχύει και για το μέσο μεροκάματο. Το 2007 και το 2008 ήταν 51,61 και 53,93 ευρώ, αντίστοιχα. Αυξήθηκε το 2010, το 2011 και το 2012 και άρχισε να πέφτει μετά το 2013.

Όσον αφορά τις ημέρες που ασφαλιζόνται οι εργαζόμενοι στην πλήρη απασχόληση, ακό-μη και κατά τη μνημονιακή περίοδο κινούνται σε ψηλά επίπεδα. Το 2007 και το 2008 οι ερ-γαζόμενοι ασφαλιζόνταν κατά μέσο όρο για 24,04 και 23,98 μέρες το μήνα, ενώ την περί-

οδος 2010-2014 η μέση μηνιαία απασχόληση κυμαίνεται μεταξύ 23,62 και 23,36 ημερών, με μέγιστο τις 25 μέρες.

Το ίδιο φαινόμενο, δηλαδή να αυξάνονται ο μέσος μισθός και το μέσο μεροκάματο κατά τη μνημονιακή περίοδο παρατηρείται και στη μερική απασχόληση. Πολλές είναι επίσης οι μέρες που ασφαλιζόνται μηνιαίως οι εργαζό-μενοι στη μερική απασχόληση κατά τη μνημο-νιακή περίοδο. Μέχρι το 2013 ασφαλιζόνταν κοντά στις 19 μέρες το μήνα.

Στον πίνακα καταγράφει επίσης η κίνη-ση του συνολικού αριθμού των ασφαλισμένων στις λεγόμενες Κοινές Επιχειρήσεις, στην πλήρη και τη μερική απασχόληση. Στην πλήρη απασχόληση το 2007 ασφαλιζόνταν 1.536.019 εργαζόμενοι και μετά από αυξομειώσεις με-ταξύ 2010 και 2012, ο αριθμός πέφτει στους 1.201.105 το 2013 (μείωση 22%) και στους 1.290.846 το 2014 (μείωση 16% σε σχέση με το 2007). Η μείωση αυτή σίγουρα δεν είναι ανεπαίσθητη, όμως πρέπει να ληφθεί υπόψη η μερική απασχόληση, με ασφαλιστές αποδοχές 490 ευρώ το μήνα το 2013 και 429 ευρώ το 2014. Οι μερικοί απασχολούμενοι αυξήθηκαν κατά 139% το 2013 και κατά 176% το 2014.

Τα ποσά των εισφορών για τους μερικούς απασχολούμενους δεν είναι μεν αρκετά για να καλυφθούν οι πραγματικές χρηματοδοτι-κές ανάγκες του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ, όμως οι Διοική-σεις του ΙΚΑ και οι μνημονιακές κυβερνήσεις έπρεπε να τα εισπράτουν άμεσα από τους καπιταλιστές και όχι να τους κάνουν πλάτες στη μη καταβολή τους.

Με νύχια και δόντια υπερασπίζονται το νόμο Διαμαντοπούλου

Ο νόμος Διαμαντοπούλου (Ν. 4009/2011) έβαλε την ταφόπλακα στο δημόσιο Πανεπιστήμιο και τσαλαπάτησε άγρια τις συνταγματικές υποχρεώσεις που απορρέουν από το άρθρο 16 του συντάγματος.

Τις τσαλαπάτησε ιδιαίτερα με την επιβολή των κακόφημων Συμβουλίων διοίκησης (το περίφημο «αυτοδιοίκητο» πάει περίπατο, αφού η Σύγκλητος περιθωριοποιείται). Τα παντοδύναμα αυτά όργανα, που απαρτίζονται και από εξωπανεπιστημιακά μέλη (σχεδόν κατά το ήμισυ), χαράζουν τη στρατηγική των Ιδρυμάτων σε εθνικό και διεθνές επίπεδο, καταρτίζουν τον Οργανισμό και τον Εσωτερικό Κανονισμό Λειτουργίας τους, εγκρίνουν τον προϋπολογισμό, εκλέγουν (προεπιλογή ανάμεσα στις υποψηφιότητες) και παύουν τον πρόεδρο και τους κοσμήτορες, έχουν τη γενική εποπτεία και έλεγχο της αξιολόγησης, της διαχείρισης των πόρων, αποφασίζουν για το άσυλο (ουσιαστικά το άσυλο καταργείται), κ.λπ.

Τις τσαλαπάτησε με την επιβολή της αξιολόγησης (σύμφωνα με δείκτες και κριτήρια που ισχύουν διεθνώς, π.χ. δείκτες ΟΟΣΑ για την κατάταξη των ΑΕΙ), η οποία αποτελεί και μοχλό πίεσης και εκβιασμού για τη χρηματοδότηση των Ιδρυμάτων, με την πιστοποίηση σπουδών, προγραμμάτων και πτυχίων από «ανεξάρτητους εμπειρογνώμονες», τη βίαιη εξώθηση προς καπιταλιστές και επιχειρήσεις για την αναζήτηση πόρων, τις προγραμματικές συμφωνίες με το κράτος βασι-

σμένες στην «απόδοση και αποδοτικότητα» -η μη κατάρτιση των οποίων συνεπάγεται και την αναστολή της χρηματοδότησης-, με την υποβάθμιση των πανεπιστημιακών σπουδών στα όρια της κατάρτισης μέσω της επιβολής τριετούς προπτυχιακού κύκλου σπουδών (Μπολόνια), με την κατάργηση των Προγραμμάτων Σπουδών των Τμημάτων και τη δημιουργία σπουδών-σούπα μέσω των πιστωτικών μονάδων, με την επαναφορά της έδρας χρηματοδοτούμενης, άρα και ελεγχόμενης από ιδιώτες, την σκόπιμη σύγχυση μεταξύ επιστήμης και κατάρτισης, μέσω της οργάνωσης προγραμμάτων δια βίου μάθησης, με την κατάργηση των δωρεάν συγγραμμάτων, με την επιβολή (με τρόπο έμμεσο) διδασκτρών και την εφαρμογή πανεπιστημιακού «Καλλικράτη» με κριτήριο «τις δυνατότητες της εθνικής οικονομίας», κ.λπ.

Αυτόν τον άθλιο νόμο υπερασπίζονται με νύχια και δόντια τα μέλη των Συμβουλίων διοίκησης, απ' αφορμή του προσχηματικού διαλόγου για την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, των διανοητών που κάνουν κάθε τόσο οι συριζαίοι για αποσπασματικές ρυθμίσεις για τα ΑΕΙ (είναι γνωστό ότι ο νόμος Μπαλτά έχει παραπεμφθεί στις ελληνικές καλένδες) και που αφορούν και την ακριβή υπόσταση που θα πάρουν τα Συμβούλια διοίκησης, μιας και ο Φίλης διεμήνυσε πολλάκις ότι αυτά τελικά δεν καταργούνται, απλώς αλλάζουν αρμοδιότητες, και του πλησιασματος της ημερομηνίας λήξης της θητείας τους.

Εξέδωσαν, λοιπόν, ανακοίνωση στην οποία κάνουν το μαύρο-άσπρο, όπου μεταξύ άλλων αναφέρουν:

«Το ισχύον από το 2011 θεσμικό πλαίσιο για την ανώτατη εκπαίδευση της χώρας (Ν. 4009/2011) εισήγαγε στα Ελληνικά ΑΕΙ δομές και αρχές ενός σύγχρονου Πανεπιστημίου, οι οποίες συγκλίνουν με τα διεθνή πρότυπα ακαδημαϊκής οργάνωσης. Δομές και αρχές που στηρίζονται στην αυτοδιοίκηση και την ανεξαρτησία των Πανεπιστημίων, υπηρετούν την αριστεία στην έρευνα και την εκπαίδευση, ενισχύουν την εξωστρέφεια και τη σύνδεσή τους με την κοινωνία και διασφαλίζουν τη διαφάνεια, την αξιοκρατία και την κοινωνική λογοδοσία. Δομές και αρχές που στο σύνολό τους αποσκοπούν στην αναβάθμιση του ακαδημαϊκού χώρου και την αποτροπή φαινομένων βίας και παρακμής. Κομβικό στοιχείο στη φιλοσοφία του θεσμικού αυτού πλαισίου αποτελεί ο θεσμός του Συμβουλίου Ιδρύματος (ΣΙ). Ενας θεσμός που σχεδιάστηκε σε αντιστοιχία με τα διεθνώς ισχύοντα: α) ως όργανο σχεδιασμού και εποπτείας των ΑΕΙ υλοποιώντας το αυτοδιοίκητο των πανεπιστημίων και β) ως ιμάντας σύνδεσής τους με την κοινωνία και τη διεθνή ακαδημαϊκή κοινότητα. Ενόσ οργάνου εκλεγμένου από τους διδάσκοντες των ΑΕΙ, το οποίο περιλαμβάνει στα μέλη του καταξιωμένες προσωπικότητες από τον ακαδημαϊκό και επαγγελματικό στίβο, τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό...».

Θέλοντας να προλάβουν καταστά-

σεις τα μέλη των Συμβουλίων διοίκησης ασκούν πίεση στο υπουργείο Παιδείας και τη συγκυβέρνηση των Τσιπροκαμμένων, γνωρίζοντας καλά ότι όταν και όπου αυτές ασκήθηκαν από διάφορα κέντρα, η συγκυβέρνηση έκανε πίσω ολολοταχώς, αφήνοντας κατά μέρος τις αρχικές τζιριτζάντζουλες.

Γ' αυτό και υπογραμμίζουν στην ανακοίνωσή τους:

«Στη διάρκεια του τελευταίου χρόνου, το σύνολο των θεσμικών μεταβολών που έφερε ο Ν. 4009/2011 τέθηκαν υπό αμφισβήτηση εκ μέρους της κυβέρνησης, σε μια απόπειρα επιστροφής στο παρελθόν, ενώ τα Συμβούλια δέχθηκαν - σε θεσμικό αλλά και προσωπικό επίπεδο - πρωτοφανείς επιθέσεις απαξίωσης του ρόλου τους από κυβερνητικούς παράγοντες. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να επικρατήσει ένα κλίμα παραλυτικής θεσμικής αβεβαιότητας και να οδηγήσει σε παραίτηση ορισμένα εξέχοντα μέλη των ΣΙ που επί δύο χρόνια εργάστηκαν με ανιδιοτέλεια για την ανασυγκρότηση του Ελληνικού πανεπιστημίου, επιχειρώντας έτσι να προβάλουν τις καταστροφικές συνέπειες των δρομολογούμενων μεταβολών και να προασπίσουν την αξιοπρέπειά τους. Η πολιτική ηγεσία του Υπουργείου εμφανίζεται σήμερα να παραπέμπει στο μέλλον τα αρχικά της σχέδια, ενώ ταυτόχρονα προωθεί αποσπασματικές ρυθμίσεις που προσβάλλουν κάθε έννοια αυτοδιοίκησης και αναδιατάσσουν με πελατειακή λογική τους διακριτούς

και συμπληρωματικούς ρόλους των Ανώτατων Ιδρυμάτων».

Αποκαλύπτοντας τον αντιδραστικό τους ρόλο (ρόλο του επικεφαλής διαχειριστή του επιχειρηματικού πανεπιστημίου και γενικού δερβέναγα που επιβάλλει την τρομοκρατία και τη σιωπή των αμνών), τα επίλεκτα μέλη των Συμβουλίων σημειώνουν ως επιστροφή στο (βρόμικο, προφανώς, κατ' αυτούς) παρελθόν τη «μονιμοποίηση της λεγόμενης πτυχιακής εξεταστικής», διότι αυτή «κινείται στην αντίθετη κατεύθυνση σε σχέση με τις βέλτιστες διεθνείς πρακτικές και μετατρέπει τα πανεπιστήμια σε εξεταστικά κέντρα εις βάρος της ποιότητας της εκπαίδευσης και τελικά των ιδίων των φοιτητών». Όπως επίσης θεωρούν επιστροφή στο παρελθόν τις «αποσπασματικές και οριζόντιες αλλαγές στις μεταπτυχιακές σπουδές, χωρίς προηγούμενη αξιολόγηση».

Και στηρίζουν ανεπιφύλακτα τον ταξικό διαχωρισμό και μέσα στα Πανεπιστήμια με τη μετατροπή ανοιχτά των μεταπτυχιακών σπουδών σε προνομιακό πεδίο των φοιτητών των εύπορων στρωμάτων, μιας και η παρακάτω δήλωσή τους υποκρύπτει και τη θεσμοθέτηση διδασκτρών: «... θεωρούμε ότι πρέπει να ενεργοποιηθούν οι σχετικές διατάξεις του Ν.4009/11 για τη δημιουργία Σχολής Μεταπτυχιακών Σπουδών στα ΑΕΙ, ώστε να αναβαθμισθεί η μεταπτυχιακή εκπαίδευση προς όφελος των σπουδαστών και της κοινωνίας».

Στο στόχαστρο η Ειδική Αγωγή

Το περίφημο «παράλληλο πρόγραμμα» των συριζαίων, που υποτίθεται ότι θα ανακουφίσει την εργαζόμενη κοινωνία και ιδιαίτερα τα πιο ευάλωτα τμήματά της, προβλέπει την κατάργηση των Τμημάτων Ενταξης (ΤΕ) της Ειδικής Αγωγής και τη «διάχυση» των μαθητών με ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες στα τμήματα του σχολείου γενικής εκπαίδευσης!

Πρόκειται για στόχο που έρχεται από το παρελθόν (η φιλολογία αυτή είναι παλιά και επανέρχεται πάντα σε όλες τις εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις που περιλαμβάνουν και την Ειδική Αγωγή), όμως οι Τσιπροκαμμένοι στην αγωνιώδη προσπάθειά τους να πετύχουν τους δημοσιονομικούς στόχους του εξοντωτικού μνημόνιου δεν δίστασαν να τον κάνουν πράξη, για να εξοικονομήσουν ακόμη και αυτά τα πενιχρά κονδύλια που δίνονται για τη λειτουργία των Τμημάτων Ενταξης.

Το νέο έγκλημα σε βάρος των παιδιών με ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες υλοποιείται με τροπολογία που κατέθεσε το υπουργείο Παιδείας στις 11 του Φλεβάρη στο σχέδιο νόμου «Μέτρα για την επιτάχυνση του κυβερνητικού έργου και

άλλες διατάξεις».

Με θράσος χιλίων καρδινάλιων οι συριζαίοι του υπουργείου Παιδείας καλύπτουν την αντισυνταγματική και αντιλαϊκή αυτή ενέργεια με εύχες φράσεις όπως «συνεκπαίδευση», «προώθηση της ένταξης και των ίσων ευκαιριών στην εκπαίδευση», «ανάπτυξη γνωστικών, μαθησιακών, συναισθηματικών και κοινωνικών δεξιοτήτων των μαθητών με ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες ή και αναπηρία».

Συγκεκριμένα η (ν)τροπολογία προβλέπει τα εξής:

«Στις Σχολικές Μονάδες Ειδικής Αγωγής και εκπαιδευσης πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης μπορεί να υλοποιούνται προγράμματα συνεκπαίδευσης με συστεγαζόμενες ή μη σχολικές μονάδες της γενικής εκπαίδευσης. Στόχοι των προγραμμάτων συνεκπαίδευσης είναι, ιδίως, η προώθηση της ένταξης και των ίσων ευκαιριών στην εκπαίδευση, η ανάπτυξη των γνωστικών, μαθησιακών, συναισθηματικών και κοινωνικών δεξιοτήτων των μαθητών με ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες ή και αναπηρία,

καθώς και η ευαισθητοποίηση των μαθητών των σχολείων γενικής εκπαίδευσης σε θέματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων, στο σεβασμό της διαφορετικότητας και στη διασφάλιση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας... Ο εκπαιδευτικός του ΤΕ υποστηρίζει τους μαθητές εντός του περιβάλλοντος της τάξης τους, σε συνεργασία με τους εκπαιδευτικούς των τάξεων... Η υποστήριξη σε ιδιαίτερο χώρο υλοποιείται εφόσον το επιβάλουν οι ιδιαίτερες εκπαιδευτικές ανάγκες των μαθητών».

Πίσω από τη δήθεν ευαισθησία για την αποτροπή δημιουργίας εκπαιδευτικών γκέτο, κρύβεται στην ουσία ο Καιάδας για την ευάλωτη αυτή ομάδα του μαθητικού πληθυσμού.

Γιατί οι εκπαιδευτικοί που υπηρετούσαν ως τώρα σε ΤΕ θα μετατραπούν σε εκπαιδευτικούς-πασπαρτού, σε γυρολόγους που θα τσαλαβουτούν από τάξη σε τάξη ή και από σχολείο σε σχολείο, παριστάνοντας ότι στηρίζουν και βοηθούν τους μαθητές με ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες, που θα είναι ενταγμένοι στις τάξεις

του γενικού σχολείου. Και σε τί τάξεις! Των 20 και 25 μαθητών, ειδικά στα μεγάλα αστικά κέντρα! Η εξέλιξη αυτή θα είναι νομοτελειακή, αφού ο αριθμός των εκπαιδευτικών των Τμημάτων Ενταξης είναι ήδη πολύ περιορισμένος λόγω της απουσίας διορισμών και του κλεισίματος ουσιαστικά των οργανικών θέσεων και στα ΤΕ με τη συνταξιοδότηση αυτών που τις κατείχαν.

Γιατί σε αυτές τις συνθήκες είναι αδύνατη η καταγραφή των μαθητών με ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες και των ιδιαίτερων προβλημάτων τους, η εξατομικευμένη παρέμβαση με βάση τις ιδιαίτερες μαθησιακές τους ανάγκες από τους εκπαιδευτικούς της Ειδικής Αγωγής.

Γιατί οι δυσκολίες για τους μαθητές αυτούς θα γίνουν τώρα ανυπέρβλητες μιας και από την εξατομικευμένη διδασκαλία και παιδαγωγική παρέμβαση σε αυτόνομο χώρο με λίγους μαθητές για κάποιες ώρες του διδακτικού χρόνου περνάμε τώρα σε συνδιδασκαλία στη γενική πολυπληθή

τάξη, όπου οι ρυθμοί είναι πολύ διαφορετικοί λόγω και του μεγάλου όγκου της ύλης.

Η ρύθμιση των συριζαίων είναι σίγουρο ότι θα πλήξει ιδιαίτερα έντονα τα παιδιά της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων που δεν έχουν άλλη διέξοδο αν έχουν τη ατυχία να ανήκουν στην ευαίσθητη αυτή ομάδα του μαθητικού πληθυσμού.

Η εμπειρία της έως τώρα λειτουργίας της παράλληλης στήριξης που είναι οδυνηρή και αναποτελεσματική για τους μαθητές που την έχουν ανάγκη (ο εκπαιδευτικός της παράλληλης στήριξης τριγυρνά από τάξη σε τάξη και από σχολείο σε σχολείο αδυνατώντας να προσφέρει ουσιαστικά έργο), μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι κάτι τέτοιο επιχειρείται και με τη διάχυση των μαθητών των Τμημάτων Ενταξης στα γενικά τμήματα. Εντοίς πράγμασι θα έχουμε ταύτιση της παράλληλης στήριξης με το ρόλο και τη λειτουργία των Τμημάτων Ενταξης.

Καταγγέλλοντας την (ν)τρο-

πολογία, η Διδακτική Ομοσπονδία θέτει και τα ακόλουθα «αναπάντητα» ερωτήματα:

«Για ένα σχολικό πλαίσιο μπορεί να χρειάζονται εξειδικευμένοι εκπαιδευτικοί για υποστήριξη, σε 10-15 μαθητές. Λειτουργικά και μόνο ο δάσκαλος του Τμήματος Ενταξης δεν μπορεί να καλύψει αυτές τις ανάγκες μπαίνοντας στις τάξεις. Αυτό μπορεί να γίνει μόνο με παράλληλη στήριξη, που όμως η ισχύουσα νομοθεσία την παρέχει μόνο σε μαθητές με Διάχυτες Αναπτυξιακές Διαταραχές (Δ.Α.Δ.). Πώς, όμως, θα αντιμετωπιστούν από τη σχολική μονάδα οι μαθητές με μαθησιακές δυσκολίες (Μ.Δ) ή άλλα τυχόν λειτουργικά και γνωστικά προβλήματα, εφόσον δε θα λειτουργούν Τμήματα Ενταξης;

Αν υποθέσουμε πως το συγκεκριμένο τμήμα που θα πρέπει να μπαίνει ο εκπαιδευτικός του Τμήματος Ενταξης, έχει και μαθητή με Δ.Α.Δ. με παράλληλη στήριξη, σε ένα τμήμα ταυτόχρονα θα υπάρχουν 3 εκπαιδευτικοί; Ή, μήπως, είναι πρόθεση της πολιτικής ηγεσίας απλά να μην υπάρχει παράλληλη στήριξη και ο εκπαιδευτικός του Τ.Ε. να έχει ρόλο πασπαρτού;

Μάχη για τον έλεγχο της αστικής παραπληροφόρησης

Ας αφήσουμε στην άκρη το ασφόδρα πιθανό ενδεχόμενο να μείνουν οι Τσιπραίοι με το νόμο για τις ραδιοτηλεοπτικές συχνότητες στο χέρι, όπως είχε μείνει ο Καραμανλής με το «βασικό μέτοχο», όταν είχε κάνει τη δική του απόπειρα να ελέγξει το τοπίο. Ας επικεντρωθούμε αποκλειστικά στην επιχειρηματολογία που αναπτύσσουν οι Τσιπραίοι στη σύγκρουσή τους με τα κόμματα της αντιπολίτευσης, που ενεργούν σαν εμπροσθοφυλακή των «νταβατζήδων».

Στην αρχή έλεγαν πως μόνο τέσσερα πανελλαδικά κανάλια χωράει το ελληνικό φάσμα. Όταν τους αντέτειναν το οφθαλμοφανές, ότι δηλαδή ήδη λειτουργούν επτά πανελλαδικά κανάλια και χωράνε μια χαρά στο φάσμα, γύρισαν την πλάκα και επινόησαν τη θεωρία της μεγάλης μεταρρύθμισης, με την οποία θα εμποδίσουν τους καναλάρχες να κάνουν δουλειές κάτω από το τραπέζι.

Ας παρακολουθήσουμε πώς ο ίδιος ο Τσίπρας παρουσίασε αυτά τα επιχειρήματα στην «Αυγή της Κυριακής»:

«Αυτοί που κατείχαν τις συχνότητες είχαν και τη δυνατότητα να προωθούν τα οικονομικά τους συμφέροντα, να κλείνουν τις δουλειές τους με το κράτος και να χειραγωγούν την πολιτική ζωή του τόπου. Αυτό λοιπόν τελειώνει. Μια από τις πιο καθοριστικές προϋποθέσεις για να κοπεί ο ομφάλιος λώρος της διαπλοκής είναι να συντηρούνται οι ραδιοτηλεοπτικοί σταθμοί από τα έσοδά τους και το προϊόν που διαθέτουν και όχι από τις παραλλήλες δραστηριότητες του καναλάρχη, τα πολιτικά ντλ και τα θαλασσοδάνεια. Αν κάποιος έχει κανάλι και δεν μπορεί να το λειτουργήσει με τα διαφημι-

στικά έσοδα, θα προσπαθήσει να το λειτουργήσει με άλλους, μη θεμιτούς τρόπους. Επομένως ο αριθμός των αδειών ορίζεται από το μέγεθος της διαφημιστικής πίτας».

Τι λέει ο Τσίπρας; Ότι οι καναλάρχες είχαν «αθέμιτη δραστηριότητα», επειδή δεν μπορούσαν να «βγουν» από τις διαφημίσεις. Ενώ αν τα κανάλια είναι λίγα και μοιραστούν σωστά μεταξύ τους τη διαφημιστική πίτα, τότε οι καναλάρχες δε θα έχουν καμιά ανάγκη να καταφεύγουν σε «αθέμιτη δραστηριότητα»!

Κοντολογίς, μας δουλεύουν. Για ποιο λόγο ο μεγαλοεργολάβος Μπόμπλας, ο εφοπλιστής Αλαφούζος, ο εφοπλιστής και βιομήχανος Βαρδινογιάννης απέκτησαν κανάλια, ραδιόφωνα και εφημερίδες; Εκαναν απλά ένα άνοιγμα στο χώρο της «ενημέρωσης» και όταν είδαν ότι δε βγαίνουν αποφάσισαν ν' αρχίσουν την «αθέμιτη δραστηριότητα»; Οι πάντες γνωρίζουν, βέβαια, ότι συνέβη το αντίθετο.

Υπήρχαν παλιά οι λεγόμενοι «παραδοσιακοί εκδότες». Μόνο με τις εφημερίδες, την εποχή που αυτές βρίσκονταν στο φόρτε τους, συγκέντρωναν στα χέρια τους δύναμη και χρήμα. Ας αναρωτηθούμε μόνο τον κολοσσό που λέγεται Συγκρότημα Λαμπράκη. Πώς συνέβη αυτό; Μήπως από τις διαφημίσεις και το μικρό αντίτιμο με το οποίο πωλούνταν οι εφημερίδες; Συνέβη με αυτό που ο Τσίπρας ονομάζει «αθέμιτη δραστηριότητα». Στη συνέχεια, ιδιαίτερα μετά το άνοιγμα της ιδιωτικής ραδιοφωνίας και τηλεόρασης, οι καπιταλιστές άρχισαν να μπαίνουν στο παιχνίδι απευθείας, είτε μόνοι τους είτε σε συνεργασία με τους «παραδοσιακούς εκδότες», που είχαν την

τεχνογνωσία της «δουλειάς».

Οι πάντες γνωρίζουν πως δεν είναι ο ανταγωνισμός και η μικρή διαφημιστική πίτα που σπρώχνει τους καναλάρχες στην «αθέμιτη δραστηριότητα», αλλά είναι η δυνατότητα για «αθέμιτη δραστηριότητα» που οδηγεί καπιταλιστικούς ομίλους να αποκτούν ΜΜΕ. Ακόμα και στα μικρά, τοπικά ΜΜΕ το ίδιο συμβαίνει. Οι μικροεκδότες-μικροκαναλάρχες λειτουργούν ως μηχανισμός πίεσης για τις τοπικές υποθέσεις και τους προσκυνούν όλοι οι τοπικοί παράγοντες (βουλευτές, δημοτικοί και περιφερειακοί). Εκεί, βέβαια, λειτουργεί και το αντίστροφο, καθώς τα περιφερειακά ΜΜΕ δεν έχουν τις δυνατότητες των πανελλαδικών και σε σημαντικό βαθμό εξαρτώνται από τη διαφήμιση που θα τους δώσουν οι τοπικοί άρχοντες. Σε κάθε περίπτωση, όμως, το αλισβερίσι είναι αλισβερίσι.

Αυτό το αλισβερίσι δεν είναι κάποια... αθέμιτη εκτροπή, αλλά προκύπτει από την ίδια τη φύση της αστικής «ενημέρωσης». Τα ΜΜΕ πουλάνε ψέμα και παραπληροφόρηση, επηρεάζουν τον κόσμο που τα παρακολουθεί και πρέπει να πληρωθούν γι' αυτό. Και βέβαια, οι ιδιοκτήτες τους θα εκμεταλλευτούν τη δύναμη που συγκεντρώνουν. Δε θα πάνε με το σταυρό στο χέρι, αλλά θα παίξουν σε όλα τα επίπεδα, ασκώντας την επιρροή τους υπέρ οικονομικών και πολιτικών συμφερόντων, φτάνει να πάρουν την ανάλογη αμοιβή.

Τα αστικά ΜΜΕ δε λειτουργούν για να βγάλουν κέρδος από την ακροαματικότητα και τις διαφημίσεις, αλλά απ' αυτό που ο Τσίπρας ονομάζει «αθέμιτη δραστηριότητα». Γιατί, λοιπόν, ν' αλλάξει αυτό αν τα κανάλια γίνουν λιγότερα; Ποι-

ος καπιταλιστής θα αρκестεί στο κέρδος από τη διαφήμιση και δεν απλώσει το χέρι στην καρδάρια με το μέλι της «αθέμιτης δραστηριότητας»; Θ' αλλάξει η φύση του κεφαλαίου, που κυνηγά το μέγιστο κέρδος με όλα τα μέσα, επειδή έτσι δι-ακηρύσσουν οι Τσιπραίοι;

Μπορεί, όμως, ν' αλλάξει κάτι άλλο. Ν' αλλάξουν οι μεγάλοι «παίχτες» και να είναι -τουλάχιστον σε πρώτη φάση- εκλεκτοί της κυβέρνησης. Σ' αυτό και μόνο σ' αυτό αποσκοπούν οι Τσιπραίοι (τα υπόλοιπα είναι ιδεολογήματα για αφελείς). Προσπάθησαν να εκβιάσουν τους υπάρχοντες συγκροτηματάρχες και καναλάρχες, αλλά αυτοί δε δέχονται εκβιασμό από κανένα αστικό πολιτικό κόμμα. Ιδιαίτερα τη σημερινή εποχή, που τα αστικά κόμματα (μηδενός εξαιρουμένου) έχουν χάσει την παλιά τους αίγλη και την ιδιαίτερη σχέση τους με το λαϊκό στοιχείο. Είναι τα αστικά κόμματα που έχουν ανάγκη τα αστικά ΜΜΕ και όχι το αντίθετο. Κι αυτό σήμερα ισχύει περισσότερο από χτες.

Ο ανταγωνισμός συνεχίζεται με τους συγκροτηματάρχες και καναλάρχες να δείχνουν πως δεν ανησυχούν. Ή λειτουργεί το παρασκηνίο με τους Τσιπραίους ή έχουν τυφλή εμπιστοσύνη στην αστική Δικαιοσύνη (ντόπια και ευρωενωσική), προσβλέποντας τη δικαίωσή τους απ' αυτή και τη συνέχιση της «βασιλείας» τους. Σ' αυτή την περίπτωση, οι Τσιπραίοι θα υποστούν ήττα μεγαλύτερη απ' αυτή που υπέστη το δίδυμο Καραμανλή-Ρουσόπουλου. Θα τους μείνει μόνο η δυνατότητα να λένε ότι αγωνίστηκαν να βάλουν τέλος στη «διαπλοκή». Τα ίδια που λένε και για το Μνημόνιο δηλαδή.

Θρασύδειλοι

Τη νύχτα της περασμένης Δευτέρας προς Τρίτη, συνεργείο της ΔΕΗ, συνοδευόμενο από μπατσαρία, έσκαψε το πεζοδρόμιο έξω από το θέατρο «Εμπρός» στου Ψυρρή, έκοψε τα καλώδια του ρεύματος και στη συνέχεια παραβίασε την πόρτα, μήκκε μέσα στο θέατρο και αφαίρεσε το μετρητή (ρολόι).

Φυσικά, ξέσπασε σάλος. Γιατί από το 2011 που καταλήφθηκε, το εγκαταλειμμένο θέατρο «Εμπρός» λειτουργεί ως ένας χώρος καλλιτεχνικής δημιουργίας και έκφρασης, έξω από το εμπορικό κύκλωμα. Ως ένας χώρος όπου διάφορες ομάδες μπορούν να δείξουν τη δουλειά τους, χωρίς να χρειαστεί να περάσουν από τους γνωστούς νταβατζήδες του θεάματος. Η συνέλευση του «Εμπρός» ανακοίνωσε ότι το πρόγραμμά του θα συνεχιστεί κανονικά, με ηλεκτροδότηση από τους γείτονες.

Μόλις είδαν οι Τσιπραίοι το θόρυβο, έβαλαν τον Πιτσιόρλα του ΤΑΙΠΕΔ να κάνει δήλωση ότι θα επανασυνδέσει το ρεύμα στο όνομα του ΤΑΙΠΕΔ! Είναι χαρακτηριστική η τελευταία παράγραφος της ανακοίνωσης του ΤΑΙΠΕΔ: «Μετά τον θόρυβο που προκλήθηκε υπήρξε προσωπική παρέμβαση του Προέδρου του ΤΑΙΠΕΔ, κ. Στέργιου Πιτσιόρλα στον ΔΕΔΔΗΕ με αίτημα για άμεση επανασύνδεση του ηλεκτρικού ρεύματος στο όνομα του ΤΑΙΠΕΔ». Και βέβαια, δε δυσκολεύτηκαν καθόλου να βρουν μια άθλια δικαιολογία για τη νυχτερινή επιχείρησή τους: ότι είχαν καταγγείλει από κατοίκους της περιοχής και από την αστυνομία για ζητήματα ασφάλειας. Αν ήταν έτσι, γιατί δεν έστελναν έναν άνθρωπο να μιλήσει με τη συνέλευση του «Εμπρός» και να διαβεβαιώσει ότι το ΤΑΙΠΕΔ δεν έχει πρόθεση αποβολής των ανθρώνων από το χώρο και χορήγησης ρεύματος με κανονικό τρόπο;

Χοντρό παιχνίδι

Ο πρόεδρος της εταιρίας του αεροδρόμιου της Αθήνας Π. Ρουμελιώτης βρίσκεται στα μαχαίρια με τον πρόεδρο του ΤΑΙΠΕΔ Σ. Πιτσιόρλα για το ζήτημα της παράτασης της σύμβασης παραχώρησης του αεροδρόμιου για άλλα είκοσι χρόνια (μέχρι το 2046). Ο Πιτσιόρλας επικαλείται την υποχρέωση που προκύπτει ρητά και κατηγορηματικά από το Μνημόνιο για επέκταση της σύμβασης παραχώρησης, ενώ ο Ρουμελιώτης χαρακτηρίζει «σκάνδαλο τυχόν επέκταση της σύμβασης παραχώρησης του αεροδρομίου», διότι σε δέκα χρόνια λήγει η αρχική σύμβαση και το αεροδρόμιο θα περιέλθει στο ελληνικό δημόσιο, ενώ ήδη αποφέρει κέρδη τουλάχιστον 60 εκατ. ευρώ το χρόνο στο ελληνικό δημόσιο.

Ο Ρουμελιώτης έχει ήδη μιλήσει δημόσια, γεγονός που μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι παίζει χοντρό παιχνίδι. Τι είδους παιχνίδι; Δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε ονόματα, σίγουρα όμως πρόκειται για παιχνίδι καπιταλιστικού ανταγωνισμού. Δεν είμαστε αφελείς για να πιστέψουμε ότι ο Π. Ρουμελιώτης μετατράπηκε ξαφνικά σε σταυροφόρο της υπεράσπισης των συμφερόντων του δημοσίου. Αρκεί το βιογραφικό του για να μας πείσει για το αντίθετο. Είναι ένας από τους οικονομολόγους που έφερε από το εξωτερικό ο Α. Παπανδρέου για να πλαισιώσει το πολιτικό του σύστημα χωρίς... σοσιαλιστικές εξάρσεις. Πέρασε από διάφορες κυβερνητικές θέσεις, χωρίς ποτέ να διεκδικήσει βουλευτική έδρα. Ξέροντας ότι θα κατηγορηθεί για το σκάνδαλο Κοσκωτά (κατείχε τότε το κρίσιμο πόστο του υπουργού Εθνικής Οικονομίας), φρόντισε να μεταπηδήσει στο Ευρωκοινοβούλιο. Εκανε χρήση της ασυλίας που του πρόσφερε αυτή η θέση και έτσι ήταν ο μόνος από τους παραπεμφθέντες στο Ειδικό Δικαστήριο για παράβαση του νόμου περί ευθύνης υπουργών που δεν κάθισε στο εδώλιο του. Επανήλθε ως στέλεχος της Τράπεζας Πειραιώς, ενώ ο Γωργάκης τον έκανε εκπρόσωπο της Ελλάδας στο ΔΝΤ. Πώς ακριβώς «τρούπωσε» στον ΣΥΡΙΖΑ δεν το γνωρίζουμε (δεν είναι ο μόνος άλλωστε), ξέρουμε όμως ότι εξασφάλισε τη θέση του προέδρου στο «Ελ. Βενιζέλος». Πρέπει να είναι κανείς εξαιρετικά αφελής για να πιστέψει ότι ειδικά ο Ρουμελιώτης κινείται από... αγνά σοσιαλιστικά ιδεώδη.

Ο Πιτσιόρλας, από την άλλη, είναι παλιό στέλεχος του ευρωανθεωρητισμού (από την εποχή του Κύρκου), που κάποια στιγμή επέλεξε να ασχοληθεί με τις μπιζνες. Τον έφεραν στο ΤΑΙΠΕΔ οι Τσιπραίοι και μοστράρε ως ο... «κόκκινος μάνατζερ». Εχει απευθείας γραμμή με το Μαξίμου και κινείται όπως επιβάλλει ο ρόλος του: τηρώ το Μνημόνιο και ξεπουλάω κλείνοντας τις συμφωνίες με τους καπιταλιστές εν κρυπτώ και παραβύστω (μπορεί κανείς να υποθέσει βάσιμα ότι αυτές οι συμφωνίες έχουν φανερές και κρυφές «πλευρές», όπως συνέβαινε πάντοτε).

Αρα, έχουμε δυο καπιταλιστές-μάνατζερ, στελέχη της ίδιας κυβέρνησης, με διαφορετική πολιτική διαδρομή, ενδεχομένως και με δεσμούς με διαφορετικές ομάδες μέσα στην κυβέρνηση (και έξω απ' αυτή), που ερίζουν για την υλοποίηση μιας μνημονιακής εξέμευσης, που και οι δύο ξέρουν ότι θα γίνει πράξη. Εκείνο που μπορούμε να σκεφτούμε, λοιπόν, είναι ότι εκφράζουν αντιτιθέμενα καπιταλιστικά συμφέροντα που εποφθαλμιούν το 30% του ποσοστού του ελληνικού δημοσίου στην εταιρία του αεροδρόμιου, που σύμφωνα με το Μνημόνιο πρέπει να πουληθεί. Είναι πιθανό σύντομα να αποκαλυφθούν περισσότερα.

Υπόθεση Λαζόπουλου: καυγάς εξωνημένων προπαγανδιστών

Φυσικά και του την είχαν στημένη του Λαζόπουλου οι όμοιοί του, που ανήκουν σε αντίπαλα πολιτικά και καλλιτεχνικά στρατόπεδα. Και τον κρέμασαν στο τσιγκέλι, κατηγορώντας τον για ρατσισμό, επειδή έκανε το γνωστό σχόλιο για τον Σόιμπλε, συσχετίζοντας την εμμονή του (εμμονή κατά την άποψη του Λαζόπουλου) με τη σωματική αναπηρία του και την καθήλωσή του σε αναπηρικό καροτσάκι.

Υποκρισία «εις τον κύβον». Πρόκειται για τους ίδιους ανθρώπους που σε πλείστες άλλες περιπτώσεις έχουν διακηρύξει ότι η σάτιρα δεν γνωρίζει όρια. Ότι μπορεί να είναι βέβηλη, προσβλητική κτλ. κτλ. Για τους ίδιους ανθρώπους που φώναζαν «Je suis Charlie», υπερασπιζόμενοι το (υποτιθέμενο) βέβηλο χιούμορ της γαλλικής φυλλάδας. Βλέπετε, στην περίπτωση του Charlie Hebdo το ρατσιστικό χιούμορ αφορούσε τους μουσουλμάνους, ενώ στην περίπτωση

του Λαζόπουλου αφορούσε τον πανίσχυρο Σόιμπλε. Όλοι αυτοί θα ήταν διατεθειμένοι να κλείσουν τα μάτια μπροστά στο «ολίσθημα» του Λαζόπουλου, ακόμα και αν αφορούσε τον Σόιμπλε, αν ο Λαζόπουλος δεν ήταν μισθοφόρος των Τσιπραίων, ο οποίος χρησιμοποιεί την τηλεοπτική του δύναμη για να τα βάλει και μαζί τους, κατηγορώντας τους ως διαπλεκόμενους. Τον βρήκαν κάτω και τον πάτησαν στο κεφάλι (όσο μπορούσαν, γιατί δε νομίζουμε ότι του αφαίρεσαν και πολλή από τη δύναμη που έχει συγκεντρώσει).

Αισθανόμαστε αηδία για την περιβόητη «πολιτική ορθότητα», που είναι σκέτη υποκρισία και δεν έχει καμιά σχέση με τον πολιτισμό, με το σεβασμό στη διαφορετικότητα κτλ. Αν όμως η αναφορά του Λαζόπουλου στον Σόιμπλε ως εμμονικό λόγω αναπηρίας μας προκάλεσε αποστροφή γι' αυτό το αισχρό υποκείμενο που λέγεται Λαζόπουλος, το πολιτικό περιεχόμενο αυτής της αναφο-

ράς μας προκάλεσε οργή. Είναι ο Σόιμπλε κάποιος εμμονικός, επειδή έτυχε κάποια στιγμή να καθηλωθεί σε αναπηρικό καροτσάκι;

Ούτε εμμονικός είναι ο Σόιμπλε ούτε η πολιτική του έχει οποιαδήποτε σχέση με τη φυσική του αναπηρία. Δεν είναι ούτε χειρότερος ούτε καλύτερος από τους αρτιμελείς συναδέλφους του. Ο Σόιμπλε είναι υπουργός Οικονομικών της ισχυρότερης ιμπεριαλιστικής δύναμης της ΕΕ και μιας από τις ισχυρότερες του πλανήτη. Ως άνθρωπος μπορεί να έχει ένα ορισμένο σтил και μια ορισμένη εμφάνιση (όπως κάθε άνθρωπος). Η πολιτική του, όμως, δεν είναι απόρροια της προσωπικότητάς του, αλλά των προτεραιοτήτων του γερμανικού ιμπεριαλισμού. Οι αηδιαστικοί κλόουν τύπου Λαζόπουλου, που περιορίζουν το θέμα στην αναπηρία του Σόιμπλε, προσπαθούν να κρύψουν την ουσία της πολιτικής του.

αντικΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δεκαέξι
είσαι ο μπάτλερ τους, Αλέξη

Την Παρασκευή κλείνει τα 62 χρόνια του ο πολυχρονεμένος τσαμπουκαλεμένος σουλτάνος και πεπειραμένος σφαγέας. Χρόνια θολά.

Condom in ass. Ρε τι μου είπε ο σύντροφος!

Ημέρα θρήνου η περασμένη Πέμπτη, έχει απόλυτο δίκιο ο Καμμένος. Οχι όμως για το ελικόπτερο που έπεσε. Αλλά για τη συναίνεση της αριστεροδεξιάς κυβέρνησης για εμπλοκή του βρώμικου ιμπεριαλιστικού μηχανισμού στο Αιγαίο κατά των προσφύγων. Που θα τους αντιμετωπίζει ως εισβολείς, με ό,τι αν συνεπάγεται αυτό. Εστω και κατά περίπτωση ή ανάλογα με τα νούμερα. 'Η μήπως νομίζει κανείς ότι θα τους στρώνουν πατάκια μπάνιου και θα τους περιμένουν με μπουρνούζια και κοκτέιλς (cock tales, ιστορίες του put shoe) στην κουπαστή;

«Μη ζεις με αυταπάτες ότι οι πλούσιοι θα σου επιτρέψουν ποτέ με την ψήφο σου να τους στερήσεις τα πλούτη τους» (Lucy Parsons).

Την ώρα που η (κάθε) αστική κυβέρνηση δεν τολμάει να ζητήσει τα αμέτρητα «φέσια» από τα μεγάλα αφεντικά της, η καταγέλαστη «πρώτη φορά αριστερά» (μοιχέ Shaw), λίγο μετά τη γονυκλισία στην αμερικανική πρεσβεία και στα (κραταιά πια, καθεστώς) συντηρητικά τμήματα της έντρομης κοινωνίας για το κόψιμο της γνωστής θεατρικής παράστασης, έστειλε το πρωί της περασμένης Τρίτης συνεργείο της ΔΕΗ με συνοδεία αστυνομικής δύναμης και έκοψαν το ρεύμα στο θέατρο «Εμπρός» στου Ψυρρή!

Λίγο πιο εκεί, οι ποικιλόμορφοι bus κύνες που ζουν και μυζούν ανάμεσά μας πολλαπλασιαζόμενοι, ξαναχτύπησαν. Κάποιος από το σεκιουρτήριό του ηλεκτρικού, ζήτησε από μαύρο να πάρει τη βαλίτσα του και να φύγει από το βαγόνι. Αλωνίζουν ανενόχλητοι... «Του Αδόλφου τα εγγόνια, η σαβούρα του ντουινιά» που λένε και οι «Υπεραστικοί».

«Γκρεμίστε κάθε μορφή παρασιτισμού, τους ανίκανους πολιτικούς, τους αργόσχολους υπαλλήλους, τους αγιογύτες κληρικούς, τους άνομους δικαστές, τους αδόλευτους αριστοκράτες, τους λερωμένους κονδυλοφόρους, τους πρωταθλητές της μίζας, τους γλείφτες της εξουσίας... Κάντε αυτή τη ρήξη και διά μιας θα απλοποιηθεί το πρόβλημα της μίζεριας. Απλοποίηση ανεπιθύμητη στην εξουσία» (Victor Hugo).

Ακούσατε, ακούσατε. Ο μέγας θίασος συνεχίζει τις μοναδικές, ανεπανάληπτες παραστάσεις του. Δεν είναι βόας, δεν είναι κροταλίας. Είναι η γλυκιά συμμορία, γλυκιά συ μωρία. Βγαλμένη από ταινίες όπως «Το πύο στην ομίχλη» και «Ορια: neck's press». Είναι ο πάνω σκαμμένος, η γεροβασίλη, η θεά πο. Είναι οι παπατζήδες, εδώ παpass – εκεί παpass, πού είναι ο παpass; Η αριστερά των παπάδων, της σταυροπροσκύνησης και της ευθύνης. Η αριστερά του «μένουμε Ευρώπη», του ευρώ και της οπής. Της θέασης των ευρώ (euro-vision) που έβαλε τον Διονύση (δύων εισί) Τσακνή να της βρει χιπ-χοπ τραγούδι. Η δική μας αριστερά, ειδική μας αριστερά, ηδύ κι η μάσα αριστερά, ήδη κιμάς αριστερά.

Και η λαϊκή μούσα αγρυπνεί, κάνοντας ό,τι κάνει κάθε καλλιτέχνης που σέβεται τον εαυτό του και το στέρεμα της έμπνευσής του: διασκεύς.

Μαζεύεται πλήθος, πολύχρωμες φάτσες, εκεί που ο Κατρούγκαλος λέει. / Τους λέει τα δικά του και σαν τελειώσει, ο κόσμος γελάει ή κλαίει. / Δεν ξέρει να γράφει και όμως θαυμάσια δίνει στον κόσμο διαλέξεις. / Κατρούγκαλε, Κατρούγκαλε, κανείς μας (ή κανίς μας;) δεν ξέρει ποιος είσαι.

Κι ακόμα:

Κι έτσι εδώ σε ξαναβρίσκω, Αλέξη πες μου, Αλέξη πες μου αν με θυμάσαι / (...) και η θάλασσα βρώμικη και σάπια, μετανάστες ξαναγύρισαν εδώ / τρομαγμένοι φεύγουν απ' τη Γερμανία, την καρδιά μου στους σταθμούς την τυραννώ.

Εγραψε κι άλλα. Όπως το «Φίλη Νίκο νταμ-νταμ», διασκεύασε την Τόσκα του Πουτοίνι και την puzza του Τοσκανίνι, το παιδικό «είπε ο γάιδαρος τον πετεινό μουζάλα», το λαϊκό «μάρδα κι αράδαμε, ε-για μόλα», τόσα και τόσα ων ουκ έστι αριθμός. Κι έκλεισε μ' ένα ρέκβιεμ για τη γλώσσα, βασισμένο σε λιμπρέτο του Γιούκλιντες Τσάκα Λόττο. Αφού πρώτα αναγραμμάτισε το όνομα Αλέξης Τσίπρας και βρήκε έντρομη τα «σεξ Πλαστήρα» και «Αξία της λέπρας»... Mega's είσαι κύρη, ε;

Κοκκινουσκούφισα

Τεμενάδες στον Μελισσανίδη

«Μετά τη λήξη του αγώνα ο παρατηρητής διαιτησίας Κύρκος Δημήτριος μας δήλωσε ότι “Στο 30' του αγώνα κινήθηκε απειλητικά εναντίον του και του επιτέθηκε φραστικά ο κ. Μελισσανίδης Δημήτριος ρωτώντας τον σε έντονο ύφος - αρχίδια τι ήρθες να κάνεις εδώ; Πάλι στον ίδιο αγώνα ρε ξεφτισμένε; Καλά τα γράφει ο Δουκάκος ότι είσαι κολλητός του Βασάρα και παίζεις συνέχεια. Θα σε λιώσω. Θα σε πνίξω με το κασκόλ. Θα σε γαμήσω. Γαμώ την συμμορία σας”. Μετά το τέλος του ημιχρόνου κινήθηκε πάλι ο ίδιος προς το μέρος του και τον απείλησε λέγοντάς του: “Θα σε τινάξω στον αέρα, ξέρω που μένεις και τι κάνεις, είσαι μέλος της συμμορίας”».

Αυτά έγραψε στο φύλλο αγώνα του πολύκροτου ντέρμπι ΑΕΚ-Ολυμπιακού ο διαιτητής. Το επεισόδιο έγινε εις επήκοον πολλών, ενώ υπάρχουν και φωτογραφίες που δείχνουν τον Μελισσανίδη να έχει εγκαταλείψει τη σουίτα του και να «τα λέει» με τον παρατηρητή του αγώνα. Ο ίδιος ο Μελισσανίδης, αφού πρώτα έγινε βούκινο, εξέδωσε μια ανακοίνωση, γραμμένη καθ' υπόδειξη των νομικών του

συμβούλων, στην οποία ανέφερε ότι «δεν ανταποκρίνονται πλήρως στην πραγματικότητα τα παρατύπως αναγραφόμενα στο φύλλο αγώνα περί της φραστικής επίθεσης από εμένα στον παρατηρητή διαιτησίας του ντέρμπι του περασμένου Σαββάτου».

Η συνέχεια θα δοθεί στις αιθουσές των αθλητοδικείων, όπου ο Μελισσανίδης θα υποστηρίζει ότι δεν τα είπε ακριβώς έτσι, ενώ οι δικηγόροι του θα υποστηρίζουν ότι οι δηλώσεις του παρατηρητή παράτυπα καταγράφηκαν από το διαιτητή στο φύλλο αγώνα και ότι ο Μελισσανίδης δεν έχει καμιά σχέση με την ΑΕΚ αλλά είναι απλώς ένας... απλός οπαδός της.

Η υποκρισία και το κοροϊδιλίκι θα γνωρίσουν ξανά την αποθέωσή τους, όμως εδώ δεν μας απασχολεί η αθλητική

πλευρά του ζητήματος και η έκβασή της, αλλά η πολιτική. Γιατί υπάρχει και μια πολιτική πλευρά, καθόλου αμελητέα, αν όχι περισσότερο σημαντική από την αθλητική. Πριν δούμε αυτή την πολιτική πλευρά, ας θέσουμε ένα ερώτημα ρητορικής σημασίας: αμφιβάλλει κανείς ότι ο παρατηρητής και ο διαιτητής (σε όποιο «φύραμα» κι αν ανήκουν) αποτύπωσαν με ακρίβεια αυτά που είπε ο Μελισσανίδης στον πρώτο; Πριν πέσει η γραμμή της νομικής υπεράσπισης, οι φανατικοί οπαδοί της ΑΕΚ πανηγύριζαν στα κιτρινόμαυρα σάιτ, διότι «ο Τίγρης τους μίλησε με τη γλώσσα που καταλαβαίνουν».

Δεν χρειάζεται, βέβαια, να πούμε ότι αυτοί που διαφεντεύουν τις άλλες ομάδες δεν είναι καθόλου καλύτεροι. Ο Μελισσανίδης, όμως, όχι μόνο κάνει όσα κάνει ενώ

τυπικά δεν έχει καμιά σχέση με την ΑΕΚ, αλλά αποτελεί και προνομιακό συνομιλητή κυβερνητικών στελεχών, από την εποχή ακόμα που ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν στην αντιπολίτευση. Και από τότε που ο ΣΥΡΙΖΑ έγινε κυβέρνηση, ο Κοντονής τον δέχεται στο γραφείο του σαν εκπρόσωπο της ΑΕΚ, ο Σκουρλέτης το ίδιο, η Δούρου επίσης, και ο Φλαμπουράρης φωτογραφίζεται μαζί του στο γήπεδο και διαβεβαιώνει τους φιλάθλους ότι «το γήπεδο θα γίνει», λες και δεν ισχύει ούτε ένα μίνιμουμ νομιμότητας.

Αυτοί είναι οι υποτιθέμενοι πολέμιοι της διαπλοκής. Οι άνθρωποι που γλείφουν τον κάθε λούμπεν καπιταλιστή και δηλώνουν διατεθειμένοι να τσαλαπατήσουν ακόμα και την τυπική νομιμότητα για πάρτη του.

«Αριστερή δημιουργική λογιστική»

«Τετραπλάσιο πρωτογενές πλεόνασμα!» Πανηγύριζε από την πρώτη σελίδα της η «Αυγή» την περασμένη Τρίτη. Ενεση αισιοδοξίας (τη λένε και πολιτική ντόπα) στα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ.

Πράγματι, την περασμένη Δευτέρα το υπουργείο Οικονομικών ανακοίνωσε τα στοιχεία εκτέλεσης του κρατικού προϋπολογισμού, σε τροποποιημένη ταμειακή βάση, για την περίοδο Γενάρη 2016, τονίζοντας στο σχετικό δελτίο Τύπου ότι «παρουσιάζεται πλεόνασμα στο ισοζύγιο του κρατικού προϋπολογισμού ύψους 1.077 εκατ. ευρώ έναντι πλεονάσματος 367 εκατ. ευρώ το αντίστοιχο διάστημα του 2015 και στόχου του Προϋπολογισμού 2016 για πλεόνασμα 197 εκατ. ευρώ. Το πρωτογενές αποτέλεσμα διαμορφώθηκε σε πλεόνασμα ύψους 1.193 εκατ. ευρώ, έναντι πρωτογενούς πλεονάσματος 443 εκατ. ευρώ για την ίδια περίοδο το 2015 και στόχου για πρωτογενές πλεόνασμα 307 εκατ. ευρώ».

Συμπέρασμα (για όσους αρκούνται απλώς να καταναλώνουν τις κυβερνητικές ανακοινώσεις): τα δημόσια οικονομικά πάνε τόσο καλά που το πρωτογενές πλεόνασμα του Γενάρη υπετριπλασιάστηκε σε σχέση με το στόχο. Είναι όμως έτσι;

Κοιτάζοντας το μηνιαίο δελτίο του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους βλέπουμε ότι ένα μεγάλο μέρος από το «αυξημένο πρωτογενές πλεόνασμα» προέρχεται από τα έσοδα του Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων, που ενώ προϋπολογίζονταν σε 160 εκατ. ευρώ έφτασαν τα 565 εκατ. (υπέρβαση 405 εκατ. ευρώ). Το μεγαλύτερο μέρος αυτών των παραπάνω εσόδων (388 εκατ. ευρώ) προήλθε από κοινοτικά κονδύλια. Όπως αντιλαμβάνεστε, πρόκειται για καθαρά συγκυριακό γεγονός. Κάποια κονδύλια είχαν προϋπολογιστεί για τους επόμενους μήνες, αλλά αντλήθηκαν το Γενάρη. Σε ετήσια βάση, όμως, το ποσό είναι συγκεκριμένο, οπότε αυτά που εμφανίζονται σαν μεγάλο πρωτογενές πλεόνασμα το Γενάρη θα εμφανιστούν ως έλλειμμα τους επόμενους μήνες.

Τα έσοδα του κρατικού προϋπολογισμού εμφανίζονται μειωμένα έναντι των προϋπολογισθέντων (3.938 εκατ. έναντι 4.007 εκατ.). Ένα μέρος της υστέρησης στα έσοδα το κάλυψαν μειώνοντας τις επιστροφές φόρου. Ενώ είχαν προϋπολογιστεί να δώσουν επιστροφές φόρου ύψους 346 εκατ. ευρώ, έδωσαν 296 εκατ. Την πλήρωσαν, δηλαδή, οι φορολογούμενοι, πολλοί από τους οποίους έχουν λαμβάνειν επιστροφή

φόρου από το 2014!

Εμφάνισαν, όμως, μεγάλη μείωση στις δαπάνες. Ενώ οι δαπάνες του τακτικού προϋπολογισμού είχαν προϋπολογιστεί σε 3.475 εκατ. ευρώ, πραγματοποιήθηκαν 3.006 εκατ. (διαφορά 469 εκατ. ευρώ). Επομένως, τα 874 εκατ. ευρώ από το «τεράστιο πρωτογενές πλεόνασμα» των 1.193 εκατ. ευρώ οφείλονται στο συγκυριακό παράγοντα των πρόωρων απολήψεων για το ΠΔΕ και στη μείωση των δαπανών.

Μήπως, όμως, η μείωση των δαπανών οφείλεται σε κάποια... μαγική οικονομική διαχείριση της συγκυβέρνησης; Μήπως βρήκαν το μυστικό της «καταπολέμησης της σπατάλης»; Οχι βέβαια. Αυτό που έκαναν ήταν να συνεχίσουν την τακτική της εσωτερικής στάσης πληρωμών. Όπως μείωσαν τις επιστροφές φόρου στους φορολογούμενους που τις δικαιούνται, έτσι μείωσαν και τις πληρωμές στους προμηθευτές του δημοσίου. Το Δεκέμβριο του 2014 (επί Σαμαροβενιζέλων) τα ληξιπρόθεσμα χρέη του δημοσίου προς τους προμηθευτές και εργολάβους ήταν 3.076 εκατ. ευρώ. Το Δεκέμβριο του 2015 (μέσα σ' ένα χρόνο) είχαν εκτιναχτεί στα 5.380 εκατ. ευρώ, σημειώνοντας αύξηση 75%! Το Γενάρη του 2016, όχι μόνο δεν υπήρξε μείωση (μικρή έστω) αυτού

του ποσού, αλλά εμφανίζεται αύξησή του στα 5.500 εκατ. ευρώ.

Το «τεράστιο πρωτογενές πλεόνασμα» του Γενάρη, λοιπόν, είναι μαγική εικόνα. Το μισό οφείλεται σε συγκυριακές πρόωρες απολήψεις από την ΕΕ και το άλλο μισό στο πάγωμα των πληρωμών προς προμηθευτές και εργολάβους του δημοσίου. Όταν, όμως, μεγαλώνεις το κρατικό «φέσι» προς την καπιταλιστική αγορά, δεν μπορείς να προσδοκάς ανάπτυξη. Αντίθετα, βαθιάινει την κρίση, καθώς οι μικρές καπιταλιστικές επιχειρήσεις αδυνατούν να αντεπεξέλθουν στις δικές τους υποχρεώσεις (και οι τράπεζες έχουν σταματήσει προ πολλού να τις δανείζουν).

Στο σημείο αυτό πρέπει να επισημάνουμε πως η στάση πληρωμών του κράτους προς τους καπιταλιστές-μικρούς και μεγάλους- σε μεγάλο βαθμό μεταφέρεται στους εργάτες, τους οποίους οι καπιταλιστές δεν πληρώνουν. Ακόμα κι όταν έχουν λεφτά. Γιατί κανένας καπιταλιστής δε βγάζει λεφτά από την τράπεζα για να πληρώσει τους εργάτες. Περιμένει πρώτα να πληρωθεί από τους πελάτες του. Ετσι, παρατηρείται το φαινόμενο εργατών που έχουν μήνες να πληρωθούν και με τη συνεχή «γκρίνια» καταφέρνουν να πάρουν κάτι «έναντι» από τ' αφεντικά τους.

Συγκεντροποίηση του κεφάλαιου, απολύσεις εργατών

Με πολλά ταρατατζούμ ανακοινώθηκε από τις οικογένειες Σκλαβενίτη και Μαρινόπουλου η δημιουργία μιας νέας εταιρίας, στην οποία θα ενταχθούν τα 33 υπερμάρκετ του Μαρινόπουλου. Κάθε όμιλος θα έχει 50% στη νέα εταιρία, ενώ οι Μαρινόπουλοι θα πάρουν τον μη εκτελεστικό πρόεδρο της νέας εταιρίας και οι Σκλαβενίτηδες το διευθύνοντα σύμβουλο.

Στην πραγματικότητα, πρόκειται για εξαγορά των «φιλέτων» του ομίλου Μαρινόπουλου από τον Σκλαβενίτη, που θα ασκεί τη διοίκηση. Μετά την αποχώρηση του γαλλικού ομίλου «Καρφούρ», τα μαγαζιά του Μαρινόπουλου πήγαιναν κατά διαόλου και τελευταία «βάραγαν μύγες», καθώς οι πελάτες δεν έβρισκαν βασικά προϊόντα που αγοράζει κανείς από ένα σούπερ μάρκετ. Το φαινόμενο δεν είναι πρωτοφανές, αν σκεφτούμε ότι το ίδιο πρόβλημα αντιμετώπιζαν και τα σούπερ μάρκετ της άλλοτε κραταιάς αλυσίδας του Βερόπουλου, που πωλήθηκαν τελικά στον όμιλο ΜΕΤΡΟ, αφού προηγουμένως χάλασε «στο τσακ» το ντιλ με τον Σκλαβενίτη (όπως φαίνεται από τότε είχαν αρχίσει τα παζάρια για την αγορά του Μαρινόπουλου).

Δε χρειάζονται ειδικές γνώσεις για να κατανοήσει κανείς ότι η κατάρρευση δυο μεγάλων ομίλων της λιανικής ήρθε ως αποτέλεσμα της βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης. Ο τζίρος έπεσε κατακόρυφα (ακόμα και στα τρόφιμα, πόσο μάλλον στα υπόλοιπα είδη που έχουν και το μεγαλύτερο περιθώριο κέρδους

Στο βαθμό τέλος που οι κεφαλαιοκράτες αναγκάζονται από την κίνηση που περιγράψαμε πιο πάνω να εκμεταλλεύονται σε μεγαλύτερη κλίμακα τα υπάρχοντα γιγάντια μέσα παραγωγής και να βάλουν σε κίνηση για το σκοπό αυτό όλους τους μοχλούς της πίστης, στον ίδιο βαθμό πληθαίνουν οι βιομηχανικοί σεισμοί, που στη διάρκειά τους ο εμπορικός κόσμος κρατιέται μονάχα με το ότι θυσιάζει στους θεούς του κάτω κόσμου ένα μέρος του πλούτου, των προϊόντων, κι ακόμα και των παραγωγικών δυνάμεων –με μια λέξη δυνάμουν οι κρίσεις.

Οι κρίσεις γίνονται πιο συχνές και πιο έντονες από το γεγονός και μόνο ότι στον ίδιο βαθμό που αυξάνει η μάζα των προϊόντων, δηλαδή η ανάγκη για την επέκταση των αγορών, όλο και στενεύει η παγκόσμια αγορά, υπολείπονται όλο και λιγότερες νέες αγορές για εκμετάλλευση, γιατί κάθε κρίση που προηγήθηκε υπόταζε στο παγκόσμιο εμπόριο μια ως τώρα μη κατακτημένη ή από το εμπόριο επιφανειακά μονάχα εκμεταλλευόμενη αγορά.

Ομως το κεφάλαιο δεν ζει μονάχα από την εργασία. Ενας κύριος που είναι ταυτόχρονα και ευγενής και βάρβαρος σέρνει μαζί του στον τάφο τα πτώματα των δούλων του, ολάκερες εκατόμβες από εργάτες, που καταποντίζονται στις κρίσεις. Βλέπουμε λοιπόν: όταν μεγαλώνει το κεφάλαιο γρήγορα, τότε μεγαλώνει ασύγκριτα πιο γρήγορα ο συναγωνισμός ανάμεσα στους εργάτες, δηλαδή όσο γρηγορότερα μεγαλώνει το κεφάλαιο τόσο περισσότερο λιγοστεύουν σχετικά τα μέσα απασχόλησης, τα μέσα συντήρησης για την εργατική τάξη, και όμως η γρήγορη ανάπτυξη του κεφαλαίου αποτελεί τον πιο ευνοϊκό όρο για τη μισθωτή εργασία.

Καρλ Μαρξ

Μισθωτή εργασία και κεφάλαιο

στη λιανική), η πίτα μίκρυνε και κάποιοι από τους «μεγάλους παίκτες» της αγοράς θα την πλήρωναν. Με τις συγχωνεύσεις έμειναν στο χώρο του συγκεκριμένου λιανεμπορίου τρεις μεγάλοι όμιλοι (Σκλαβενίτης, Βασιλόπουλος, ΜΕΤΡΟ). Πρόκειται για μια τυπική διαδικασία συγκεντροποίησης του κεφαλαίου, την οποία επέβαλε η κρίση. Οι ισχυρότεροι, αυτοί που ανταποκρίθηκαν με επιτυχία στην κρίση, επιβάλλουν τους όρους τους σ' εκείνους

που έχασαν.

Αυτό το τυπικό οικονομικό φαινόμενο, όμως, δεν είναι χωρίς συνέπειες για την εργατική τάξη. Ας αναρωτηθούμε αν ο όμιλος Μαρινόπουλου, που δεν μπόρεσε να κρατήσει ζωντανά τα υπερμάρκετ του, θα μπόρεσει να κρατήσει τα δεκάδες μικρότερα καταστήματα που διαθέτει. Αν αυτά τα καταστήματα είχαν οποιοδήποτε επιχειρηματικό ενδιαφέρον, θα τα είχαν περιλάβει στη συμφωνία με τον Σκλαβενίτη. Αρα, το επόμενο

βήμα θα είναι το κλείσιμό τους, γιατί απλούστατα δε θα μπορούν να σταθούν με τη μέγιστη κερδοφορία δίπλα στα μεγάλα μαγαζιά των δύο ομίλων, που θα έχουν μεν διαφορετικό όνομα, θα λειτουργούν όμως υπό ενιαία διοίκηση (των Σκλαβενίτηδων). Ηδη, από τον περασμένο Σεπτέμβριο είχε ανακοινωθεί ότι οι Μαρινόπουλοι σκόπευαν να κλείσουν είκοσι απ' αυτά τα μικρότερα μαγαζιά (τα πρώην DIA), ενώ έδιναν υποσχέσεις στους εργαζόμενους ότι δε θα απολυθούν, αλλά θα απορροφηθούν σε άλλα μαγαζιά ή -όσοι είναι κοντά στη σύνταξη- θα μπουν σε κάποιο πρόγραμμα «εθελούσιας εξόδου». Δείγμα για το τι πρόκειται να γίνει αποτελεί η απόφαση των Μαρινόπουλων να αποσύρουν το σήμα τους από τα περίπου 150 σούπερ μάρκετ της αλυσίδας Καρυπίδη στη Βόρεια Ελλάδα. Αυτό σημαίνει πως οι Μαρινόπουλοι παραδέχτηκαν την ήττα τους στη συγκεκριμένη αγορά και θα περιοριστούν πλέον στο 50% των μετοχών στην εταιρία των υπερμάρκετ, που θα τη διαχειρίζεται ο όμιλος Σκλαβενίτη.

Ετσι κινείται και έτσι θα εξακολουθήσει να κινείται ο καπιταλισμός. Οι μεγάλες αναταράξεις των κρίσεων του αυξάνουν ακόμη πιο γρήγορα τον εργατικό εφεδρικό στρατό. Η εργατική άμυνα σ' αυτή τη στοιχειακή διαδικασία της συγκεντροποίησης του κεφαλαίου μοιάζει με μάχη οπισθοφυλακών, που μόνο να καθυστερήσει την επίθεση του αντίπαλου μπορεί. Η εργατική τάξη πρέπει να βάλει στόχο της το ίδιο το σύστημα και όχι τις συνέπειές του.

Εθνικιστικές κουτοπονηριές

Ας βάλουμε ένα απλό ερώτημα, που για να του δώσουμε απάντηση δεν χρειάζεται να είμαστε ειδικοί της αεροπορίας. Είναι δυνατόν ένα αεροπλάνο (το πρωθυπουργικό εν προκειμένω) να απογειώνεται από την Αθήνα και να χρειάζεται ανεφοδιασμό στη Ρόδο; Αν μας πουν ότι πράγματι χρειαζόταν οπωσδήποτε ανεφοδιασμός στη Ρόδο, ας μας επιτρέψουν να ρωτήσουμε το εξής: πώς το ίδιο αεροπλάνο, που έπρεπε σώνει και καλά να ανεφοδιαστεί στη Ρόδο, άλλαξε στη συνέχεια το σχέδιο πτήσης και πέταξε από την Αθήνα μέχρι την Αίγυπτο, όπου και ανεφοδιάστηκε; Βάλτε κάτω το χάρτη και θα δείτε ότι η κυβερνητική δικαιολογία δε στέκει με τίποτα. Η διαδρομή Αθήνα-Αίγυπτος είναι διπλάσια από τη διαδρομή Αθήνα-Ρόδος.

Εμάς, λοιπόν, όλη αυτή η ιστορία με την ελληνοτουρκική «ένταση» μας μυρίζει εθνικιστική κουτοπονηριά του Καμμένου, την οποία μάλλον εκ των υστέρων αντιλήφθηκαν οι Τσιπραί. Γι' αυτό και την έθαψαν. Δεν είναι τυχαίο ότι το θέμα «βγήκε» στα ΜΜΕ επειδή κάποιοι το «σέρβιραν» και όχι με τη θέληση της κυβέρνησης, η οποία αναγκάστηκε να το παραδεχτεί

μετά την αποκάλυψη. Τι πήγε να κάνει ο Καμμένος, που ως υπουργός Αμυνας είχε γνώση του σχεδίου πτήσης; Να ανεφοδιάσει το πρωθυπουργικό αεροπλάνο, που έχει στάτους πολεμικού αεροπλάνου, στη Ρόδο, η οποία -σύμφωνα με τη συνθήκη προσάρτησης των Δωδεκανήσων στην Ελλάδα- θεωρείται αποστρατιωτικοποιημένη. Στη συνέχεια, το αεροπλάνο θα πετούσε πάνω από την Τουρκία και θα έκανε την πιο σύντομη διαδρομή προς το Ιράν.

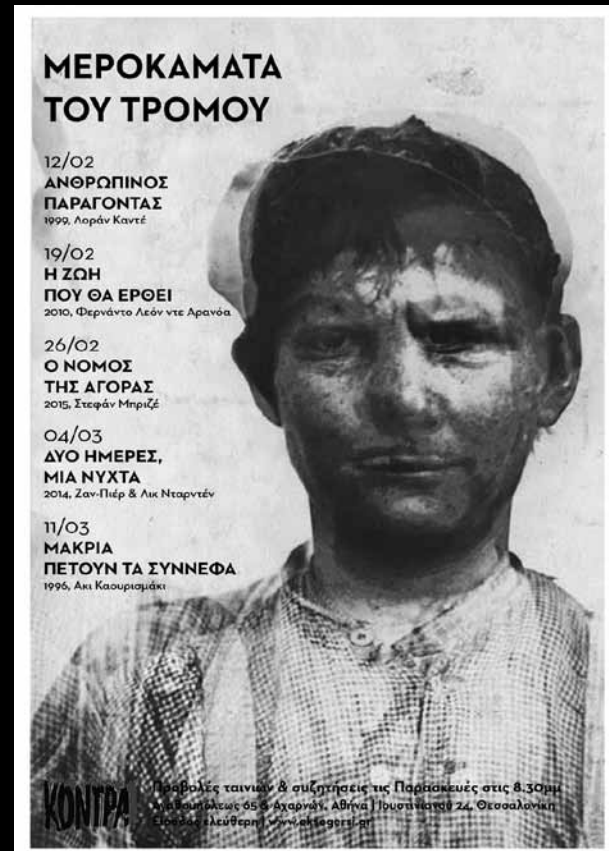
Η τουρκική στρατιωτική ηγεσία δεν αποτελείται από τίποτα αργόσχολους τζερεμέδες, αλλά από «γατόνια», όπως αποδείχτηκε. Όταν πήρε το σχέδιο πτήσης, δήλωσε ότι το ελληνικό στρατιωτικό αεροπλάνο δεν μπορεί να ανεφοδιαστεί στην αποστρατιωτικοποιημένη (λέμε τώρα) Ρόδο και μετά να πετάξει στον τουρκικό εναέριο χώρο. Αντιπρότεινε ανεφοδιασμό στην Αλεξανδρούπολη ή στην Ισταμπούλ. Πονηρά, δηλαδή, αντιπρότεινε και ένα ελληνικό αεροδρόμιο, για να να μην κατηγορηθεί για αδιαλλαξία.

Ετσι, ο Καμμένος έκανε γαργάρα την κουτοπονηριά του και ο Τσίπρας με τη

συνοδεία του άλλαξαν το σχέδιο πτήσης, παρέκαμψαν τον τουρκικό εναέριο χώρο, ανεφοδιάστηκαν στην Αίγυπτο και έφτασαν στο Ιράν περνώντας από τον σαουδαραβικό εναέριο χώρο. Μετά τη διαδρομή, η ΝΔ βρήκε την ευκαιρία να κατηγορήσει την κυβέρνηση για «ανικανότητα να προασπίσει τα κυριαρχικά δικαιώματα της πατρίδας μας». Οι Τσιπραίοι απάντησαν ότι «η Ελλάδα διά της διπλωματικής οδού διαμαρτυρήθηκε έντονα στην Τουρκία για την άρνησή της να αποδεχτεί το σχέδιο πτήσης που της υποβλήθηκε» και πως «στο σχετικό διάβημα διαμαρτυρίας υπογραμμίστηκε ότι αυτές οι αμφισβητήσεις είναι απολύτως απαράδεκτες και ανυπόστατες βάσει του Διεθνούς Δικαίου και των σχετικών συνθηκών».

Καλά όλ' αυτά, αλλά ανεφοδιασμός στη Ρόδο δεν υπήρξε. Αν όντως η ελληνική κυβέρνηση θεωρούσε πως κακώς η τουρκική πλευρά έκανε αυτή την ερμηνεία, τότε θα έπρεπε να κάνει ανεφοδιασμό στη Ρόδο έστω κι αν δεν χρειαζόταν με το νέο σχέδιο πτήσης. Το ότι δεν το έκανε δείχνει ότι η τουρκική πλευρά όντως δεν είχε «μασήσει» στην κουτοπονηριά του Καμμένου.

Προβολές ταινιών και συζητήσεις

ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

«Η εργασία απελευθερώνει», έγραφαν οι Ναζί στις εισόδους των στρατοπέδων συγκέντρωσης, απογυμνώνοντας με το δικό τους τρόπο τον καπιταλισμό από το μυστικιστικό του περίβλημα και περιγράφοντας κυνικά την ουσία της εργασίας στο πλαίσιο των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής. Η μισθωτή εργασία όχι μόνο δεν απελευθερώνει, αλλά σκλαβώνει. Και ο σύγχρονος καπιταλισμός φροντίζει να μας το θυμίζει, έστω και χωρίς τα στρατόπεδα καταναγκαστικής εργασίας των Ναζί.

Να είσαι εργάτης, να είσαι άνεργος, οι δυο πόρτες της ίδιας φυλακής. Το αφιέρωμα δανείζεται τον τίτλο του από το κλασικό αριστούργημα του Ανρί-Ζορζ Κλουζό (1953), όπου μια ομάδα απελπισμένων τυχοδιωκτών αναλαμβάνει να μεταφέρει ένα φορτίο νιτρογλυκερίνης μέσα από τη ζούγκλα της Κεντρικής Αμερικής για λογαριασμό μιας πετρελαϊκής εταιρίας. Οι πέντε ταινίες του αφιερώματος εστιάζουν στον ίδιο τρόπο της επιβίωσης, αυτή τη φορά μέσα στις αστικές ζούγκλες του σύγχρονου ευρωπαϊκού καπιταλισμού, αναζητώντας μέσα στο ανελέητο σκοτάδι τους το ίχνος της ανθρωπιάς: ένα φορτίο που μπορεί να εκραγεί ανά πάσα στιγμή.

- Παρασκευή 26/2/2016 -

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

(La loi du marché, Γαλλία, 2015, 93')

Σκηνοθεσία: Στεφάν Μπριζέ

Σενάριο: Στεφάν Μπριζέ, Ολιβιέ Γκορς

Ερμηνείες: Βενσάν Λεντόν, Καρίν ντε Μιρμπέκ, Ιβ Ορί
Παραγωγή: Nord-Ouest Films, Arte France Cinema, Cine+, Canal+, Arte France, TS Productions, Region Ile-de-France

Μετά από 20 μήνες ανεργίας, η απεγνωσμένη προσπάθεια του 50χρονου Τιερί να ξαναβρεί δουλειά ειδικευμένου τεχνίτη φτάνει σε αδιέξοδο. Καθώς οι οικογενειακές ανάγκες πιέζουν και οι οικονομίες τελειώνουν, ο Τιερί πλέον ψάχνει να κάνει μια οποιαδήποτε δουλειά, όσο κακοπληρωμένη κι αν είναι. Ξεκινά έτσι να δουλεύει ως υπεύθυνος ασφαλείας σε ένα μεγάλο σούπερ μάρκετ. Στα καθήκοντά του δεν είναι μόνο να εντοπίζει όποιον τολμήσει να κλέψει κάτι, αλλά και να κατασκοπεύει τους συναδέλφους του ώστε να βοηθήσει τη διοίκηση να προχωρήσει σε απολύσεις. Το σενάριο των Στεφάν Μπριζέ και Ολιβιέ Γκορς αποτυπώνει σπαρακτικά τον παράλληλο τρόπο της ανεργίας και της εργασίας στη σημερινή Γαλλία. Μια ανελέητη ακτινογραφία των θεσμών και των νόμων που κατασπαράζουν την ανθρωπιά, την αξιοπρέπεια και την αλληλεγγύη. Η ταινία διακρίθηκε με την ειδική μνεία της οικουμενικής επιτροπής και με το βραβείο καλύτερου ανδρικού ρόλου για τον εξαιρετικό Βενσάν Λεντόν στο Φεστιβάλ Καννών το 2015.

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Κ **Περισσότερο από ποδοσφαιρική ομάδα**

Είναι σε όλους γνωστό ότι η κόντρα ανάμεσα στη Μπαρτσελόνα και τη Ρεάλ Μαδρίτης, εκτός από τους αγωνιστικούς χώρους, επεκτείνεται και σε κάθε πτυχή της ποδοσφαιρικής δραστηριότητας. Αυτό επιβεβαιώνεται για μια ακόμη φορά, αφού οι διοικήσεις των δυο ομάδων βρίσκονται σε αντιπαράθεση για το γήπεδο στο οποίο θα διεξαχθεί ο τελικός του Κυπέλλου Ισπανίας. Όσο και αν ακούγεται παράξενο, η διοίκηση της Μπαρτσελόνα πιέζει την ισπανική ποδοσφαιρική ομοσπονδία να ορίσει ως τόπο διεξαγωγής του τελικού το «Σαντιάγο Μπερναμπέου» (έδρα της Ρεάλ), ενώ η διοίκηση των πρωτεγουσιάνων τηρεί σιγήν ιχθύος και πιέζει παρασκηνιακά με ό,τι μέσο διαθέτει να μη γίνει δεκτό το αίτημα των Καταλανών.

Η διαμάχη αυτή επαναλαμβάνεται τα τελευταία χρόνια, εξαιτίας της αγωνιστικής υπεροχής της Μπαρτσελόνα. Οι μπλουγκράνα θεωρούνται και φέτος το φαβορί για την κατάκτηση του νταμπλ και αυτό έχει ως συνέπεια η διοίκηση και οι οπαδοί της Ρεάλ να μη θέλουν να γίνει ο τελικός στο γήπεδό τους, προκειμένου να μη δουν τους οπαδούς της Μπαρτσελόνα να πανηγυρίζουν και να κάνουν το γύρο του θριάμβου στην έδρα τους. Η «εμπειρία» από τον τελικό του 1997, όταν οι Καταλανοί πέτυχαν τέσσερα γκολ και ο ύμνος της ομάδας τους ακούστηκε τέσσερις φορές και μια πέμπτη κατά την απονομή, έχει στοιχειώσει τη συνείδηση των Καστιγιάνων που κάνουν ό,τι μπορούν για να μη ξαναβρεθούν στην ίδια θέση.

Αν και από την πλευρά της ισπανικής ποδοσφαιρικής ομοσπονδίας μέχρι στιγμής τηρείται σιγήν ιχθύος, είναι παρά πολλοί αυτοί που θεωρούν ότι ούτε φέτος θα γίνει ο τελικός στη Μαδρίτη, όχι όμως για ποδοσφαιρικούς λόγους. Όσα έγιναν στον περσινό τελικό, όταν οι Βάσκοι της Ατλέτικο Μπιλμπάο και οι Καταλανοί της Μπαρτσελόνα γιούχαριζαν τον ισπανικό εθνικό ύμνο, σε συνδυασμό με το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος για την ανεξαρτησία της Καταλονίας, έχουν ανησυχήσει τους αξιωματούχους της ομοσπονδίας, που δε θα ήθελαν να επαναληφθούν αυτές οι εικόνες και μάλιστα μέσα στη Μαδρίτη και στο γήπεδο της Ρεάλ.

Η Μπαρτσελόνα είναι κάτι περισσότερο από μια ποδοσφαιρική ομάδα για τη συντριπτική πλειοψηφία των κατοίκων της Καταλονίας, που χρησιμοποιούν τις εξέδρες του Καμπ Νου για να διαδηλώσουν τα πιστεύω τους και μέσα από τις επιτυχίες της αγαπημένης τους ομάδας εκδικούνται για τα δεινά που πέρασαν κατά τη διάρκεια της φρανκικής δικτατορίας. Είναι λοιπόν απόλυτα λογικό, αυτή η «σχέση» να καθορίζει τις αποφάσεις των κολαούζων της ισπανικής κυβέρνησης.

Επιχειρηματική κόντρα σε ποδοσφαιρικό φόντο

Σε τροχιά μετωπικής σύγκρουσης σε όλα τα επίπεδα βρίσκονται πλέον Μαρινάκης και Μελισσανίδης. Η κόντρα ανάμεσα στους δυο καπιταλιστές ξεκίνησε από τη στιγμή που ο Μελισσανίδης αποφάσισε να ασχοληθεί με την ποδοσφαιρική ΑΕΚ και να «υλοποιήσει» το όραμα των κιτρινόμαυρων οπαδών. Αρχικά, θα μπορούσαμε να τη χαρακτηρίσουμε σαν μια τυπική καπιταλιστική κόντρα για την προώθηση των επιχειρηματικών σχεδίων κάθε πλευράς, από την οποία δεν έλειπαν οι αναφορές στο «μεγαλείο» της κάθε ομάδας, για να τονωθεί και το αίσθημα των οπαδών. Αλλωστε, η ΑΕΚ εκείνη την εποχή αγωνιζόταν στη Γ' Εθνική και δεν υπήρχε άμεση αγωνιστική εμπλοκή ανάμεσα στις δυο ομάδες.

Ως ένα πρώτο σημείο αναφοράς στην κόντρα ερυθρόλευκων-κιτρινόμαυρων θα μπορούσαμε να ορίσουμε τις αυτοδιοικητικές εκλογές του 2014. Ο Γατούλης προσπάθησε να χρησιμοποιήσει τους οπαδούς της ΑΕΚ σαν αιχμή του δόρατος για να πιέσει τον ΣΥΡΙΖΑ, που ήταν τότε στην αντιπολίτευση, να συναινέσει για να του δώσει η τότε κυβέρνηση το Άλσος της Νέας Φιλαδέλφειας και 20.000.000 ευρώ για την ανέγερση του γηπέδου. Βρέθηκε απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ, που αναγκάστηκε -εξαιτίας των κινητοποιήσεων των κατοίκων της Νέας Φιλαδέλφειας- να μη συμφωνήσει με τα επιχειρηματικά του σχέδια, και έχασε κατά κράτος, τόσο σε τοπικό επίπεδο όσο και σε επίπεδο Περιφέρειας. Αντίθετα, ο Μαρινάκης κατάφερε να αλώσει το δήμο Πειραιά και να βγάλει δήμαρχο έναν υπάλληλό του, και ταυτόχρο-

να να βοηθήσει τη Δούρου να κερδίσει την Περιφέρεια Αττικής (αρκεί μια προσεκτική ματιά στο αποτέλεσμα της δεύτερης Κυριακής για να καταλάβουμε το μέγεθος της ερυθρόλευκης βοήθειας). Με αυτό τον τρόπο, ο ακροδεξιός εφοπλιστής με τις διασυνδέσεις με τους νεοναζί του Μιχαηλολιάκου, τους οποίους -σύμφωνα με δημοσιεύματα της εποχής- χρηματοδοτούσε παρασκηνιακά, έγινε συνομιλητής του ΣΥΡΙΖΑ και της μελλοντικής κυβέρνησης.

Με την πάροδο του χρόνου, με «πρώτη και δεύτερη φορά αριστερά» στην κυβέρνηση, οι δυο καπιταλιστές συνέχισαν να συγκρούονται τόσο για τον έλεγχο του λιμανιού όσο και για τον έλεγχο του επαγγελματικού ποδοσφαίρου, αφού πλέον η ΑΕΚ είχε επιστρέψει στα μεγάλα σαλόνια. Ο Γατούλης, παρά το γεγονός ότι τα επιχειρηματικά του σχέδια στο ποδόσφαιρο δεν μπόρεσαν να υλοποιηθούν, αφού η άλωση του Άλσους της Νέας Φιλαδέλφειας και η ανέγερση της «Αγία Σοφίας» είναι πλέον όνειρο θερινής νυκτός, κατάφερε να ξαναβρεί δίαυλο επικοινωνίας με τον ΣΥΡΙΖΑ και να ενισχύσει τη θέση του. Ταυτόχρονα, η αγωνιστική πορεία της ΑΕΚ, που μέχρι αυτή τη στιγμή έχει εκμεταλλευτεί στο έπακρο τα «ναυάγια» του Παναθηναϊκού και του ΠΑΟΚ εντός και εκτός γηπέδου, του δίνει τη δυνατότητα να προβάλει τη δεδομένη χρονική στιγμή ως η μοναδική αξιόπιστη λύση για να μπει τέλος στην ερυθρόλευκη κυριαρχία.

Τα παραπάνω, σε συνδυασμό με τις διασυνδέσεις και τις γνωριμίες που έχει στο ποδοσφαιρικό παρασκήνιο, τον βοήθησαν να πετύχει

μια σημαντική επικοινωνιακή νίκη σε βάρος του προέδρου της ερυθρόλευκης ΠΑΕ. Στο πρόσφατο ντέρμπι ανάμεσα στις δυο ομάδες, οι κιτρινόμαυροι κατάφεραν να κερδίσουν σπάζοντας το αήττητο των ερυθρόλευκων, οι οποίοι έχουν σοβαρά παράπονα από τη διαιτησία! Σε μια περίοδο που ο Μαρινάκης είναι στριμωγμένος από τις εξελίξεις, αφού αφενός είναι υπόδικος για τη υπόθεση της σύστασης και λειτουργίας εγκληματικής οργάνωσης στο ποδόσφαιρο και αφετέρου βρίσκεται σε δημόσια αντιπαράθεση με τον υφυπουργό Αθλητισμού Σταύρο Κοντονή, ο Γατούλης προβάλλει σαν το αντίπαλο δέος στους ερυθρόλευκους και αυτή την εικόνα προσπαθεί να την εκμεταλλευτεί για να συσπειρώσει στο πλευρό του τους οργανωμένους της ΑΕΚ και ταυτόχρονα να ηγηθεί της «συμμαχίας για την εξυγίανση» του ελληνικού ποδοσφαίρου, που δημιουργήσε μαζί με τον Σαββίδη και τον Αλαφούζο.

Ο Γατούλης ήταν στριμωγμένος το προηγούμενο διάστημα, γιατί το ναυάγιο της ανέγερσης της «Αγία Σοφίας» είχε ως αποτέλεσμα να χάσει το κύρος που είχε στους κιτρινόμαυρους, όμως πλέον έχει πάρει μια βαθιά ανάσα και έχει περάσει στην αντεπίθεση. Εκμεταλλεύτηκε τη νίκη στο ντέρμπι και τα διαιτητικά λάθη για να δείξει ότι είναι δυνατός στο παρασκήνιο, κάνει αβάντα στον Κοντονή δηλώνοντας συνοδοιπόρος στην προσπάθειά του να ξεβρομίσει το ποδοσφαιρικό παρασκήνιο, ησύχασε για λίγο από την πίεση των οπαδών της ΑΕΚ, που πλέον ασχολούνται με τη νίκη στο ντέρμπι, και περιμένει τις εκλογές για την προεδρία της ΦΙΦΑ. Αν επικρατήσει ο υποψήφιος που στηρίζεται από τον απερχόμενο πρόεδρο Ζεπ Μπλάτερ, είναι βέβαιο ότι θα υπάρξουν σημαντικές αλλαγές στην ΕΠΟ και ο Γατούλης ελπίζει να έχει τον πρώτο λόγο.

Περιττεύει να τονίσουμε ότι η διαμάχη ανάμεσα στους δυο μεγαλοκαπιταλιστές δεν μπορεί να προσφέρει κανένα καλό στο ποδόσφαιρο, αφού η κόντρα γίνεται για τον έλεγχο της «παράγκας» και το μόνο πράγμα που τους ενδιαφέρει είναι τα επιχειρηματικά τους σχέδια και τα φράγκα που θα βάλουν στο παντελόνι.

Κος Πάπιας
papias@eksegersi.gr

ΣΙΝΕΜΑ

ΙΩΑΝ ΚΑΙ ΤΖΟΕΛ ΚΟΕΝ

Χαίρε Καίσαρ!

Κωμωδία μας παρουσιάζουν αυτή τη φορά οι αδερφοί Κοέν, με αρκετά σινεφίλ χαρακτηριστικά. Μεταφερόμαστε πίσω, στη χρυσή δεκαετία του '50, όταν το Χόλιγουντ ήταν ήδη στις μεγάλες δόξες του.

Τα στούντιο της εταιρίας παραγωγής «Κάπιτολ» βρίσκονται σε οργανισμό δουλειάς, ενώ απάγεται ο πρωταγωνιστής της πιο μεγάλης παραγωγής. Ο ηθοποιός ξυπνά σε μια παραθαλάσσια βίλα και συνειδητοποιεί ότι κρατείται από κομμουνιστές σεναριογράφους, οι οποίοι του κάνουν μαθήματα πάνω στο «Κεφάλαιο» του Μαρξ. Ταυτόχρονα, ο φίξερ της εταιρίας (αυτός που προσέχει το δημόσιο προφίλ των ταινιών και των ηθοποιών της εταιρίας, φροντίζει να καλύπτει σκάνδαλα κτλ.) προσπαθεί να δώσει λύσεις σε όλα, στην εξαφάνιση του ηθοποιού, στις απειλές των δημοσιογράφων του κίτρινου Τύπου κτλ...

Οι αδερφοί Κοέν έχουν αδιαμφισβήτητη σατιρική και σαρκαστική διάθεση. Θέτουν στο στόχαστρο τη βιομηχανία του Χόλιγουντ. Παρολαυτά, η ταινία αποτελεί μάλλον μια κακή στιγμή για το σκηνοθετικό δίδυμο. Το χιούμορ της ταινίας είναι αρκετά κακόγουστο. Η σάτιρά τους δεν κρύβει κάποια βαθύτερη κριτική ανάλυση με επιχειρήματα, ενώ κυριαρχεί μια αφέλεια (σχεδόν προσβλητική ενίοτε) που σε καμιά περίπτωση δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

ΣΑΡΑ ΓΚΑΒΡΟΝ

Σουφραζέτες

Οι σουφραζέτες υπήρξαν από τις πρώτες ριζοσπαστικές εκδοχές του φεμινιστικού κινήματος, εφόσον είχαν καταλάβει ότι για να πετύχουν πρέπει να πολεμήσουν με όλα τα μέσα, μιας και η ειρηνική οδός δεν έφερνε αποτελέσματα. Η πλειοψηφία τους καταγόταν από την εργατική τάξη και είχε βιώσει στο πετσί της την αθλιότητα στους χώρους δουλειάς. Το μέλλον, δε, προδιαγραφόταν χειρότερο.

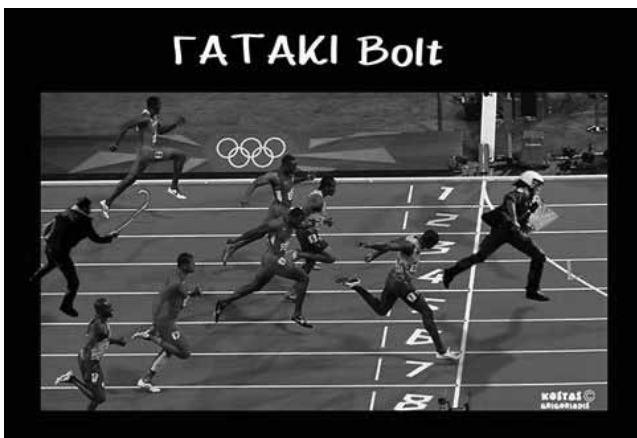
Η Μοντ, η πρωταγωνίστριά μας, είναι πλύστρα, δουλεύει από τα εφτά της και είναι θύμα βίας στη δουλειά της. Όταν θα ανακατευτεί με τις σουφραζέτες, ο άντρας της θα της γυρίσει την πλάτη και θα δώσει το γιο τους για υιοθεσία.

Η Γκαβρόν έχει ένα πολύ δυνατό θέμα, που μπορεί να αποτελέσει αφορμή για σκέψη και σήμερα. Ωστόσο, θεωρεί πιο σημαντική την πιστή αναπαράσταση της εποχής, τα σκηνοκτικά, τα κοστούμια κτλ, γιατί σε αυτά έχει δώσει περισσότερο βάση. Κατά τα άλλα, μια μίξη πραγματικών και μυθοπλαστικών προσώπων και γεγονότων προσπαθεί να εξιστορήσει την πορεία των σουφραζετών προς τη νίκη του κινήματος για τη γυναικεία ψήφο, εντελώς όμως απογυμνωμένη από την όποια δύναμη των γεγονότων. Οι χαρακτήρες είναι αδιάφοροι και μονοεπίπεδοι. Η πολιτική διάσταση του θέματος υποδαυλίζεται και η σκηνοθεσία χάνει μια καλή ευκαιρία να κάνει μια ταινία της προκοπής.

ΤΣΑΡΛΙ ΚΑΟΥΦΜΑΝ

Anomalisa

Πως η πρώτη ταινία κινουμένων σχεδίων ακατάλληλη για ανηλίκους... Γυρισμένη με τη μέθοδο του stop motion (φιγούρες, των

Η εικόνα των ΜΑΤατζήδων να τρέχουν με πλήρη εξάρτηση για να σώσουν το τομάρι τους από την οργή των αγροτών είναι μια εικόνα από το μέλλον, όταν η λαϊκή αντιβία, ως έκφραση της ταξικής πάλης, θα είναι πολύ καλά οργανωμένη και κατά συνέπεια αποτελεσματική.

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

Ερχονται, φεύγουν, ξανάρχονται. Νησιά / της νύχτας / λάμπουν αραιά στη διαφάνεια. / Ένας γυμνός, / μια καρέκλα, ένα πουλί κρυμμένο στα φύλλα. / Είχες καθυ- / στερήσει ανάμεσα σε φανοστάτες και κατάρτια. Ο άλ- / λος / περίμενε μόνος στο κρεβάτι. / Μια ρωγμή στον / τοίχο. Κι ο καθρέφτης, / συνηθισμένος ν' αντιγράφει μεγάλα κατά- / λευκα σεντόνια, / έπνιγε τώρα μία μία τις μαύρες νυχτο- / πεταλούδες. (Γ. Ρίτσος: «Ελξεις» - από τις «Υαλογραφίες»)

Οι νύχτες δεν είναι γκαστρωμένες

Γ. Σταμέλος - εργάτης. Άλλη μια φονική πράξη

► «Πιστεύω ότι πρέπει να διακρίνουμε το κοινό νόμισμα, για το οποίο οι συνθήκες δεν ήταν κατάλληλες, και το εγχείρημα της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, το οποίο θεωρώ ότι αποτελεί σημαντική πρόοδο». Ποιος είναι; Ο Νόαμ Τσόμσκι. (epohi.gr/noam-tsomski-h-evrwpaiikh-oloklirosi-parameni-shmantikh/). Με τέτοιους φίλους τι να τους κάνεις τους εχθρούς...

► Όταν οι εργαζόμενοι της «Κοινωνικής Δομής Αντιμετώπισης της Φτώχειας» βρίσκονται μπροστά στο μέλλον της ανεργίας και της... φτώχειας.

► Τι ακριβώς «τίμησε» ο Περισός στη Φλώρινα;

► «Ούτε μισό βήμα πίσω από τη συμφωνία του 2015», δήλωσε η Γεροβασίλη. Διαβεβαίωση στο κουαρτέτο και πουλάμε «εθνική υπερφάνεια» στους ακολούθους μας.

► Με «συνταγές για γεμιστά» δεν πληρώνονται οι εργαζόμενοι, μαντάμ Φωτίου.

► Προφανώς ο Μπουτάρης θα υπερ-υπερασπιστεί την επιχειρηματικότητα. Δεν πρωτοτυπεί ως καπιταλιστής.

► Τι θέλουν να μας πουν τα ΕΛΠΕ; Οτι ξεχνιέται το μέχρι θανάτου (των εργαζομένων) ξεζούμισμα; Ακου, «HELPE VILLAGE»...

► Μπαλάφας (ήταν και είναι), μπαλαφάρες λέει.

► Τι «όμορφα» τα βάζει τα πράγματα ο Αλέξης (Παπαχελάς - kathimerini.gr/849415/opinion/epikairothta/politikh/epas-efialtikos-dialogos) με τον χαμηλοσυνταξιούχο (απελπισμένο) να συναγελάζεται με τον (επίσης απελπισμένο) (μικρό ή μεγάλο;) επιχειρηματία... Χωρίς να πρωτοτυπήσει αποδέχεται την ύπαρξη του κινήματος των

οποίων αλλάζουν τις κινήσεις και τις φωτογραφίζουν, εξαιρετικά πολύπλοκη και χρονοβόρα μέθοδος), η ταινία αποτελεί άλλη μια γλυκόπικρη και μελαγχολική μαρτυρία της μοναξιάς και της δυσκολίας στην επικοινωνία, που ταλανίζουν το σύγχρονο δυτικό άνθρωπο.

Πρόκειται για την ιστορία ενός πολυδιαβασμένου συγγραφέα, ο οποίος, ενώ μέσω των βιβλίων του δίνει συμβουλές αυτοβοήθειας και επαγγελματικής επιτυχίας, φαίνεται προσωπικά να βουτά σε μια πεζή, μοναχική και καταθλιπτική καθημερινότητα. Σ' ένα του ταξίδι θα γνωρίσει τη Λίζα και αυτή η συνάντηση θα του αλλάξει τη ζωή.

Συμπαθητική προσπάθεια από τον Κάουφμαν (σεναριογράφος των «Στο Μυαλό του Τζον Μάλκοβιτς», «Adaptation», «Η Αιώνια Λιακάδα Ενός Καθαρού Μυαλού», ενώ έχει σκηνοθετήσει και την ταινία «Η Συνεκδοχή της Νέας Υόρκης» το 2008), η οποία τραβά το ενδιαφέρον κυρίως χάρη στην επίδραση της ιδιαίτερης τεχνικής της στο τελικό αποτέλεσμα...

Ελένη Π.

Ριχάρδος ο Γερμανόκορος

«απελπισμένων» όπου όλοι οι καλοί χωράνε...

► Μάλλον την «είδε» κάπως ο Τ. Θεοδωρόπουλος (kathimerini.gr/849657/opinion/epikairothta/politikh/einai-o-metaxas-tamproy) ασχημονώντας κατά του Δ. Γληνού και (καθόλου περιέργως) «εναγκαλιζόμενος» πολιτικά πρόσωπα, όπως ο Τρότσκι, ο Κάμενεφ και ο Ζηνόβιεφ. Όσο για τον Ι. Μεταξά, χάρισμά του, και στον Δένδια και στη Χ. Αυγή. Για δε τον Ιωάννη Συκουτρή, τον παραπέμπουμε (τον Τ.Θ.) στα γραπτά του Γιάννη Κορδάτου.

► Αναγκάζεται να παραδεχθεί η ημιεπίσημη: «Στις συμπληγάδες των δανειστών και του εξεγερμένου εσωτερικού κοινωνικού μετώπου κινείται το πλοίο της συγκυβέρνησης των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛΛ, με το ασφαλίστικό να έχει τεθεί στην κορυφή του ενδιαφέροντος και να αποτελεί τη θρυαλλίδα των κοινωνικών αντιδράσεων». (efsyn.gr, 16/02/2016, «Τι εξετάζει η κυβέρνηση να δώσει στους αγρότες», Τζ. Ρούσσος). Για μεν τους δανειστές, η ίδια η συγκυβέρνηση αποφάσισε, ως διαχειρίστρια, την κατάσταση. Για δε τις «κοινωνικές αντιδράσεις» (αποφεύγει την λέξη αντιστάσεις...), ήταν

-σχετικά- αναμενόμενες.

► Τι κοστίζει -κατά μέσο όρο- ένα παιδί από τη στιγμή της γέννησης μέχρι την ηλικία των 21; «Για εκπαίδευση, 74.430 λίρες, για μπίμπι σίτινγκ 70.466, φαγητό 19.004, διακοπές 16.882, άλλα έξοδα 14.915, ρουχισμός 10.942, παιχνίδια και χόμπι 9.307, ελεύθερος χρόνος + αναψυχή 7.464, χαρτζιλίκι 4.614, επίπλα 3.408, προσωπικά έξοδα 1.130. Σύνολο: 231.843 λίρες στερλίνες» (theguardian.com/lifeandstyle/2016/feb/16/cost-of-raising-children-in-uk-higher-than-ever). Η παραμικρή πλευρά της ζωής με πληρωμή (μία από τις «ελευθερίες» του αναπτυγμένου βρετανικού καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού). Ενα ετήσιο «κουστούμι» 10.000 λιρών - τουλάχιστον. Δικαιώματα...

► Και στις αυγής τη χάση / μαραίνονται οι έρωτες.

► Το ποτάμι μολύνθηκε πολύ. / Να και κάποια σχόλια στις ειδήσεις. / Η μια ανάλυση ακολουθεί την άλλη. / - Αραγε, ποιες είναι οι τελευταίες τάσεις της μόδας; / - Τι λες για την κολεξιόν της Βαγδάτης; (Φαγιάντ Ασράφ).

► Θέλοντας να δώσει άλλο ένα δείγμα του πόσο φίλα προσκείμενη είναι στο ναζιστωνιστικό μόρφωμα, η κυβέρνηση της Βρετανίας προτίθεται να απαγορέψει το μποϊκοτάζ προϊόντων ισραηλινής προέλευσης από δημόσιους οργανισμούς, σώματα, δημοτικά συμβούλια και συλλόγους φοιτητών (independent.co.uk/news/uk/home-news/israel-boycott-local-councils-public-bodies-and-student-unions-to-be-banned-from-shunning-israel-a687).

► Είναι που το γέλιο / έγινε διάφανη χολή, / είναι που τα μάτια τα ζάρωσε / το νοτισμένο πρωινό.

► Ενώ το θέατρο λέγεται

«Εμπρός», αυτοί που το καταδίκωκουν είναι ΟΠΙΣΘΟδρομικοί.

► Βουλευτάδες, πολιτευτάδες και στελέχη του Σύριζα, τους έχουν στο κατόπι μια σειρά τοπικές κοινωνίες.

► «Με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο» να φύγουν οι αγρότες από τους δρόμους (έστω και με τη βία...). Ποιος; Ο ευρωνοδουβουλευτής Γ. Κύρτσος. Βιάζεται ο άνθρωπος.

► Ενα φιλί από τον Ωγκύστ Ρο-ντέν -έστω και σε αντίγραφο του γλυπτού- 2,2 εκ. ευρώ. Πεινάνε, ρε, οι καπιταλιστές.

► Η μπίζνα στα hot spots: η μεν φανταρία δουλεύει (δωρεάν) ο δε Σωκράτης (ένας είναι) χέζεται στο τάλικο.

► Αυτό που δήλωσε δεν το εννοούσε ο Σγουρίδης αλλά εννοούσε αυτό που δήλωσε... Πόσο πιο ΠΑΣΟΚ...

► Πέρασαν και φύγανε τόσοι πολλοί χειμώνες, μα οι καρδιές που αγαπούν ποτέ δεν είναι μόνες.

► Τσίπρας: ο μεγάλος τιμονιέρης (παραφράζοντας Τσακαλώτο).

► Μ' έκοψαν, με χώρισαν στα δυο: η ΕΕ όσον αφορά το προσφυγικό (αλλά όλες οι χώρες της βλέπουν τους πρόσφυγες ως δυνάμει «τρομοκράτες»...).

► Εδήλωσε ο Μοσκοβισίς: θέλουμε συμφωνία πριν το Πάσχα - και ξέρουμε πολύ καλά ποιι σουβλίζονται...

► Δώδεκα μήνες πέρασαν και παν' οι υποσχέσεις, κι αν δεις χαίρι απ' αυτούς εμένα να με ...εις!

► «Ευρώπη του φόβου ή της αλληλεγγύης;» διερωτήθηκε το «ΒΗΜΑ» (tovima.gr/opinions/article/?aid=777324). Το ότι η Γαλλία διατηρεί την (εσωτερική) κατάσταση έκτακτης ανάγκης (με ό,τι συνεπάγεται αυτό...) δεν την απασχολεί καν.

► Μεταπράτες: το μεδούλι διαλαλούν, σαν ναν' δικό τους.

► Τελικά, εκεί στην συγκυβέρνηση είναι μια ωραία ατμόσφαιρα όλοι τους.

► Η πρόληψη (της γρίπης) ακούγεται σαν κακόγουστο αστείο μέσα σε αυτόν τον Αρμαγεδδώνα.

► Ο καπιταλισμός σε κόβει κομματάκια. Μη μασάς. Κάνε αυτό που χρειάζεται η τάξη σου.

Βασίλης

οι τοίχοι έχουν φωνή

◆ Νάτη πάλι η αγαπημένη της στήλης «Εποχή», η εφημερίδα που εκφράζει την... αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ. Η «Εποχή» δεν μπορεί να βρίσει και να συκοφαντήσει τους αγρότες. Δεν είναι του στίλ της. Γι' αυτές τις δουλειές υπάρχουν άλλοι. Η «Εποχή» πρέπει να πείσει εκείνο το τμήμα του στενού συριζαϊκού ακροατήριου, στο οποίο απευθύνεται, πόσο σφά και προπαντός φιλολαϊκά πολιτεύεται η κυβέρνηση. Η «Εποχή», αφού βάφτισε το αγροτικό συλλαλητήριο στην Αθήνα «κορύφωση» (οι αγρότες, πάντως, δεν το ονόμασαν έτσι), αναρωτιέται αν τελικά θα επικρατήσουν οι... σάφρονες του αγροτικού κινήματος ή «οι δυναμικές ομάδες» που «μοιάζουν να βρίσκονται εκτός ελέγχου του οργανωμένου αγροτικού κινήματος»! Και κατέφυγε σε... συμμάχους η καλή εφημερίδα. Στο πρωτοσέλιδο της εξαίρει τη στάση του Δένδια που «διαχώρισε τη θέση της (ΝΔ) λέγοντας "ούτε ενθαρρύνουμε ούτε αποδεχόμαστε την οποιαδήποτε άσκηση βίας"» και διατύπωσε «έκκληση σε όλους να υπάρξει αυτοσυγκράτηση».

Εξαίρει και τη Φώφη, η οποία από το βήμα της Βουλής είπε στους αγρότες: «Ανοίξτε τους δρόμους, πείτε όχι στη βία και το διχασμό. Μην επιτρέψετε σε ελάχιστους θερμοκέφαλους να θαμπώσουν τους αγώνες σας». Και βέβαια, δεν παραλείπει να εξάρει τον Θεοδωράκη που σχολίασε ότι «η σύγκρουση κυβέρνησης-αγροτών δεν πρέπει να φτάσει στα άκρα» και πρόσθεσε ότι «οι αγρότες πρέπει να προσέλθουν σε διάλογο με σαφείς, υλοποιήσιμες προτάσεις. Ας κάνουν όλοι ένα βήμα πίσω». Αφού βρήκε πολύτιμους συμμάχους στον Δένδια, τη Φώφη και τον Θεοδωράκη, η «Εποχή» σημείωσε ότι και «η κυβέρνηση φαίνεται διατεθειμένη να κάνει βήματα που θα διευκολύνουν την έναρξη της συζήτησης»! Αρα ποιος φταίει; Οι «εκτός ελέγχου» και οι «αδιάλλακτοι» αγρότες. Πώς να μην κατακτήσει η «Εποχή», επαξίως, τον τίτλο της κιτρινοφυλλάδας;

◆ **Με Μνημόνιο ή χωρίς, φωτιά στον αστικό τρόπο ζωής - Α**

Φαίνεται μιας κάποιας ηλικίας το σύνθημα στη σκάλα της Εθνικής Βιβλιοθήκης στην Πανεπιστημίου, αλλά δεν μπορεί να είναι και τόσο παλιό. Ούτε έξι χρόνια δεν έχουν περάσει από την υπογραφή του πρώτου Μνημόνιου. Είμαστε σίγουροι πως ο συνθηματογράφος θεωρεί πως έγραψε κάτι πολύ επαναστατικό. Ούτε που του περνάει από το μυαλό ότι στην πραγματικότητα έγραψε ένα συντηρητικό σύνθημα. Δεν αναφερόμαστε στο ακατανόητο του πράγματος (τι ακριβώς είναι ο «αστικός τρόπος ζωής» γι' αυτούς που δεν είναι αστοί, αλλά εργάτες ή άνεργοι;). Ούτε στο ότι σε μια οικονομική πολιτική με συγκεκριμένο περιεχόμενο (Μνημόνιο) αντιπαράτίθεται ως πρόταγμα η πυρπόληση ενός... τρόπου ζωής. Ο συντηρητισμός έγκειται στην απόλυτη περιφρόνηση των διεκδικήσεων που επιτρέπουν την επιβίωση. Εκείνος που έμεινε άνεργος διεκδικεί εργασία (ναι, μισθωτή εργασία καπιταλιστικού τύπου) για να μπορέσει να ζήσει. Εκείνος που του έκοψαν στη μέση το μεροκάματο ή το μισθό διεκδικεί αύξησή του για τον ίδιο λόγο (για να μπορέσει να ζήσει). Ο ανασφάλιστος που αρρώστησε διεκδικεί το δικαίωμά του στην περίθαλψη. Και πάει λέγοντας. Ο κόσμος της δουλειάς έχει μάθει να διεκδικεί. Δεν έχει μάθει να διεκδικεί κατάργηση του συστήματος της μισθωτής σκλαβιάς, αλλά για να το μάθει αυτό θα πρέπει να μας δει δίπλα του, συναγωνιστές του στον αγώνα για την επιβίωση. Είναι πιο εύκολο, όμως, να κάθεται «έξω από το χορό» και να πετροβολάς.

Διανύοντας τον 20ό χρόνο κυκλοφορίας η «Κόντρα» απευθύνεται και πάλι στους αναγνώστες της, ζητώντας την οικονομική τους στήριξη.

Αυτή θα εξασφαλίσει την απρόσκοπτη κυκλοφορία της, πάντα μαχητική και αποκαλυπτική.

Το απόγευμα της Πέμπτης 11 Φλεβάρη, ο Τσακαλώτος ανακοίνωσε με non paper ότι στο περιθώριο του Eurogroup συναντήθηκε με τον Τόμσεν, ότι η συνάντησή τους «διεξήχθη σε εποικοδομητικό κλίμα» και ότι «υπήρξε σαφής συνεκτίμηση της ανάγκης να ολοκληρωθεί το ταχύτερο δυνατόν η πρώτη αξιολόγηση». Λίγη ώρα αργότερα, ο Τόμσεν δημοσίευε στο επίσημο blog του ΔΝΤ (και όχι στο προσωπικό του blog, όπως έλεγαν διάφορα παπαγαλάκια στην Αθήνα) άρθρο με τίτλο: «Ελλάδα: Προς ένα εφαρμόσιμο Πρόγραμμα».

Το υψηλόβαθμο στέλεχος

πάντα είναι αριθμοί. Ο λογαριασμός των συντάξεων πρέπει «να βγαίνει». Αν η ανιψιά του Τσακαλώτου έχει ανάγκη τη σύνταξη της γιαγιάς της για να πάει φροντιστήριο, δύο τινά μπορούν να συμβούν: ή το κράτος να βρει τρόπο να βοηθήσει την ανιψιά ή η ανιψιά να τα βγάλει πέρα χωρίς τη σύνταξη της γιαγιάς. Αυτό που λένε οι τεχνοκράτες είναι ότι δεν πρέπει να γίνεται σύγχυση ανάμεσα στην ασφαλιστική πολιτική (που πρέπει να κινείται εντός του καθορισμένου δημοσιονομικού πλαισίου) και στην προνοιακή πολιτική. Μη φανταστείτε, βέβαια, ότι λέγοντας

τύχει αυτό η Ελλάδα χωρίς σημαντικές εξοικονομήσεις στις συντάξεις, συνέχισε ο Τόμσεν.

Για να μην τον κατηγορήσουν για κοινωνική αναληψία, ο Τόμσεν σπεύδει να κάνει ρελάνς: «Υπάρχουν ισχυρισμοί ότι το ΔΝΤ έχει συνδέσει τη συμμετοχή του με δρακόντειες κοινωνικές μεταρρυθμίσεις, ιδιαίτερα στο ασφαλιστικό. Αυτό δεν αντανάκλα την πραγματικότητα. Σε τελική ανάλυση, τα νούμερα ενός προγράμματος πρέπει να βγαίνουν: ο συνδυασμός των μεταρρυθμίσεων συν την ελάφρυνση του χρέους πρέπει να δίνουν σε εμάς και στη διεθνή κοινότητα εύλογες

λιτική προσέγγιση του γερμανογαλλικού άξονα. Θα μπαλαμουτιάσουν και πάλι τα στοιχεία, έτσι ώστε στα χαρτιά «το πρόγραμμα να βγαίνει». Γιατί δεν μπορούν να ζητήσουν από καμιά ελληνική κυβέρνηση να πάρει επιπλέον μέτρα ύψους 9 δισ. μέσα στα επόμενα δύο χρόνια. Αλλά δε θέλουν και να δώσουν στο ρυθμό αποπληρωμής του χρέους διευκολύνσεις μεγαλύτερες απ' αυτές που έχουν αποφασίσει.

Αυτό έκαναν και μέχρι τώρα. Για παράδειγμα, το 2012 είπαν ότι με το PSI και με την επιμήκυνση των δόσεων αποπληρωμής του χρέους, το κατέστησαν

Θα υπάρξει και τέταρτο και πέμπτο Μνημόνιο

του ΔΝΤ παρουσίαζε με στεγνό τεχνοκρατικό τρόπο όλα τα κρίσιμα θέματα που σχετίζονται με τη συνέχιση της μνημονιακής επιτροπής στην Ελλάδα και απαντούσε σε όλα τα επιχειρήματα που ακούγονται στην Ελλάδα. Απάντησε ακόμα και στο επιχείρημα του Τσακαλώτου ότι δεν πρέπει να κοπούν οι συντάξεις, διότι η θεία του στην Πρέβεζα πληρώνει από τη σύνταξή της το φροντιστήριο της εγγονής της. Ο Τόμσεν έχει βέβαια μια σκασίλα για τη φανταστική ανιψιά του Τσακαλώτου στην Πρέβεζα, όμως επέδειξε μεγάλη ευγένεια και κατανόηση: «Η Κυβέρνηση έχει δικίο να επισημαίνει ότι οι συντάξεις στην Ελλάδα έχουν μια ευρύτερη κοινωνική λειτουργία. Όμως, η χρήση των συντάξεων με τον τρόπο αυτό δεν αποτελεί βιώσιμη λύση. Αυτό που χρειάζεται -και που είναι κάτι που το ΔΝΤ υποστηρίζει- είναι ένα σύγχρονο κοινωνικό δίχτυ ασφαλείας που είναι μεσοπρόθεσμα βιώσιμο».

Για τον Τόμσεν (και τον κάθε τεχνοκράτη των διεθνών ιμπεριαλιστικών οργανισμών) τα

προνοιακή πολιτική εννοούν επιδότηση για φροντιστήριων παιδιών. Συσσίτια και επιδότηση σε ρεύμα και ενόικιο για τους εντελώς εξαθλιωμένους εννοούν. Οι υπόλοιποι θα πρέπει να μάθουν να ζουν με τη σκληρή λιτότητα και την κινεζοποίηση.

Ο Δραγασάκης βγήκε και δήλωσε ότι ο Τόμσεν ζητάει πράγματα που δεν είναι στο Μνημόνιο. Είναι όμως έτσι; Αυτό που έγραψε ο τοπάρχης του ΔΝΤ στην Ευρώπη είναι πως «για να πετύχει τον φιλόδοξο μεσοπρόθεσμο στόχο της για πρωτογενές πλεόνασμα 3,5% του ΑΕΠ, η Ελλάδα θα πρέπει να πάρει μέτρα της τάξης περίπου του 4-5% του ΑΕΠ» (γι' αυτό ο ελληνικός Τύπος έγραψε ότι προτείνει μέτρα έως και 9 δισ.). Όμως αυτοί είναι οι στόχοι που προβλέπει το τρίτο Μνημόνιο για το 2017 και το 2018. Επομένως, ο Τόμσεν δε ζήτησε τίποτα περισσότερο απ' αυτό που προβλέπει το Μνημόνιο. Ούτε του έφεραν κάποιον αντίλογο, ότι δε χρειάζονται τόσα μέτρα. «Δεν μπορούμε να δούμε πώς μπορεί να το πε-

διασφαλίσουμε ότι στο τέλος του επόμενου ελληνικού προγράμματος, σχεδόν μετά από μια δεκαετία εξάρτησης από τη βοήθεια της Ευρώπης και του ΔΝΤ, η Ελλάδα θα μπορέσει τελικά να σταθεί στα πόδια της. Αυτό προϋποθέτει μια αντίστροφη εξισορρόπηση της φιλοδοξίας των μεταρρυθμίσεων και του ύψους της ελάφρυνσης του χρέους. Μπορούμε σίγουρα να υποστηρίξουμε ένα πρόγραμμα με λιγότερο φιλόδοξες μεταρρυθμίσεις, όμως αυτό αναπόφευκτα θα ενείχε μια μεγαλύτερη ελάφρυνση του χρέους».

Το ΔΝΤ πετάει το μπαλάκι στο γήπεδο των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Θέλετε να διευκολύνετε την ελληνική κυβέρνηση να μην πάρει τόσο σκληρά μέτρα; Τότε πρέπει να της δώσετε περισσότερη ελάφρυνση στο ρυθμό αποπληρωμής του χρέους. Εμείς (το ΔΝΤ) θα συμφωνήσουμε σ' αυτό.

Τι πρόκειται να γίνει; Θα βρεθεί και πάλι ένας συμβιβασμός ανάμεσα στην άτεγκτη τεχνοκρατική προσέγγιση του ΔΝΤ και την περισσότερο πο-

βιώσιμο μέχρι το 2020. Το 2015 η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου υποχρεώθηκε να συνάψει νέο δάνειο που συνοδεύεται από τρίτο Μνημόνιο.

Ίδιο θα είναι το αποτέλεσμα και το 2018. Το «πρόγραμμα» δε θα βγαίνει με τίποτα, οπότε θα χρειαστεί νέο δάνειο (μικρότερο ίσως) και τέταρτο Μνημόνιο. Που κι αυτό θα αποδειχτεί ανεπαρκές μετά από δυο-τρία χρόνια. Τις μπουρδες περί ορμητικής ανάπτυξης που θα κάνει τη δημοσιονομική διαχείριση πιο εύκολη τις έχουμε ακούσει και από τις προηγούμενες κυβερνήσεις. Η όποια ανάπτυξη θα είναι σε κάθε περίπτωση αναμικκή και ανίκανη να καλύψει τις ανάγκες εξυπηρέτησης του χρέους. Ετσι, το χρέος μετατρέπεται -«εις το διηνεκές», για να θυμηθούμε τον Μπαρουφάκη- σε ένα εργαλείο απομύζησης από το χρηματιστικό κεφάλαιο αξιών που παράγονται στην Ελλάδα και παράλληλα επιβολής μιας κινεζοποίησης της εργατικής τάξης και των άλλων εργαζόμενων στρωμάτων που ευνοεί τη ντόπια κεφαλαιοκρατία.

βαθύ κόκκινο

Crowdfunding

Η αναπληρώτρια υπουργός Θεανώ Φωτίου (υπήρξε και πανεπιστημιακός τρομάρα της) έγινε στην αρχή διάσημη με τη θεωρία της για τα γεμιστά, που από ένα ταπεινό φαγητό τα μετέτρεψε σε ιδεολογικό όπλο. Έχει πει διάφορες παπάρες στα ΜΜΕ (που την βγάζουν κυρίως επειδή ποντάρουν στην παπαρολογία της), όμως τελευταία έχει βρει καινούργιο ιδεολόγημα: το περιβόητο crowdfunding.

Πρόκειται για αγγλοσαξονικό όρο, που σημαίνει «χρηματοδότηση από το πλήθος». Έχει χρησιμοποιηθεί για παραγωγές πολιτιστικών έργων ή για οργάνωση ακτιβιστικών παρεμβάσεων, ενώ αποτελεί αγαπημένη μέθοδο χρηματοδότησης των ΜΚΟ. Φτιάχνουν ένα «σχέδιο» και μετά βγαίνουν στη γύρα για να μαζέψουν λεφτά. Στην Ελλάδα υπάρχει λέξη για να περιγράψει αυτή τη διαδικασία (έρανος), αλλά η υπουργός Φωτίου προτιμά τη λαμπερή αγγλοσαξονική λέξη. Αλλωστε, οι πρώτοι που ξεκίνησαν να στηρίζουν τον έρανο της δεν είναι και τόσο... crowd (πλήθος). Είναι η Εθνική Τράπεζα, τα Ιδρύματα Ωνάση, Λάτση και Μποδοσάκη, το Ελληνικό Δίκτυο Εταιρικής Κοινωνικής Ευθύνης! Όλος ο καλός ο κόσμος δηλαδή...

Στην εναρκτήρια φιάστα της συγκεκριμένης καμπάνιας (Act4Greece την ονομάζουν) παρέστη ο Τσίπρας αυτοπροσώπως, που «αναγνώρισε την αξία των εναλλακτικών εργαλείων χρηματοδότησης της οικονομίας, όπως το Act4Greece της Εθνικής Τράπεζας, καθώς όπως είπε η ανάπτυξη συμμετοχικών και κοινωνικών μορφών χρηματοδότησης θα αποτελέσει εργαλείο για την ανάπτυξη». Η υπουργός Φωτίου, αφού απένειμε τα εύσημα στη Λούκα Κατσέλη που είχε πρώτη την ιδέα του crowdfunding, εξήγησε πώς το φιλανθρωπικό πρόγραμμα της κυβέρνησης θα περάσει μέσα από τέτοιες δράσεις. Ετσι, ένα πολυδιαφημισμένο πρόγραμμα κρατικής πρόνοιας, ξεφτιλίστηκε σε πρόγραμμα φιλανθρωπικών δράσεων καπιταλιστικών ομίλων, με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Πολλοί συριζαίοι έχουν το θράσος -ακόμα και τώρα- να συγκρίνουν τις φιλανθρωπικές δράσεις καπιταλιστικών ομίλων, υπό τη στέγη του κράτους, με τα συσσίτια που οργάνωνε το ΕΑΜ! Χρειάζεται μήπως να αναπτύξουμε καμιά ιδιαίτερη επιχειρηματολογία για ν' αποδείξουμε ότι οι κοινωνικές δράσεις των γνήσιων λαϊκών ανατρεπτικών κινημάτων είναι συνυφασμένες με την οργάνωση του στρατού της αντίστασης και της ανατροπής, ενώ οι φιλανθρωπικές δράσεις των καπιταλιστικών ομίλων και των εξαρτημένων απ' αυτούς ΜΚΟ υπηρετούν τη διατήρηση της καπιταλιστικής τάξης πραγμάτων, ρίχνοντας μπεταντίν σε κάποιες από τις πιο κακοφομισμένες πληγές που αυτό το σύστημα δημιουργεί;

Οι συριζαίοι έκαναν γρήγορα τα βήματα σ' αυτή την κατεύθυνση. Οχι μόνο επειδή επείγονταν να βρουν ψευτο-υποκατάστατα του «προγράμματος της Θεσσαλονίκης», που το πέταξαν στα σκουπίδια ακόμα και ως προς το φιλανθρωπικό του σκέλος, αλλά και επειδή ήταν έτοιμοι να προχωρήσουν γρήγορα. Ενα δυναμικό του ΣΥΡΙΖΑ ήταν εκπαιδευμένο σε σχετικές μπιζνες καθώς χρόνια τώρα δραστηριοποιούνταν στην εκτέλεση παρόμοιας σύλληψης ευρωενωστικών προγραμμάτων. Αυτό το δυναμικό διέθετε την τεχνογνωσία για να «τρέξει» τα φιλανθρωπικά προγράμματα (πάντα με το αζημίωτο), οπότε μ' ένα σμπάρο πετυχαίνουν δυο τρυγόνια: και το φιλανθρωπικό υποκατάστατο προωθούν και τους ανθρώπους τους βολεύουν.

Και για να τελειώνουμε. Αυτή την περίοδο προωθείται ένα αντιασφαλιστικό σχέδιο που έχει ως στρατηγικό του στόχο τη διάλυση της Κοινωνικής Ασφάλισης. Η Κοινωνική Ασφάλιση στην πιο προωθημένη μορφή της (πάντοτε μέσα στον καπιταλισμό) είναι αυτή που καθιστά περιττή την αστική φιλανθρωπία, καθώς καλύπτει τον εργαζόμενο και σε περιόδους ανεργίας. Σ' αυτούς που μας προτείνουν τα crowdfunding των αστών, ας αντιτάξουμε τον αγώνα για πλήρη κοινωνική ασφάλιση για όλους και πλήρη χρηματοδότησή της από τους καπιταλιστές και το κράτος τους.

Π.Γ.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»

ετήσια συνδρομή 85 €

εξάμηνη συνδρομή 45€

λογαριασμός ΕΤΕ:

10087804638

KONTRA

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898

<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης

Εκτύπωση: ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σηλιάς 5, Μεταμόρφωση